

Nga ngồi một mình trong lớp, hồi hộp đợi chuông reo. Chưa đến giờ vào học, mọi người còn ở cả bên ngoài, một số chơi trong sân, số khác tụ tập ngoài hành lang. Thình thoảng một khuôn mặt thò vào cửa sổ, dòm dáo dác rồi biến mất sau khi ném một cái nhìn tò mò về chỗ Nga ngồi.

Nga cố trấn tĩnh. Nó len lén đặt tay lên ngực trần áp cơn xúc động. Cũng như mọi học sinh chuyển đến trường mới, Nga cảm thấy lo lắng không đâu.

Ở lớp mới này, Nga chưa quen ai, trừ Hạnh. Hạnh là lớp trưởng. Khi ấy, thấy Nga đứng ngơ ngác trước cửa lớp, Hạnh bước lại hỏi:

- Bạn là Nga phải không?

Nga nhìn Hạnh, ngạc nhiên:

- Ủa, sao chị biết?

Hạnh cười:

- Đừng gọi mình là chị. Mình tên Hạnh. Cô chủ nhiệm báo cho mình biết. Mình là lớp trưởng.

Hạnh giới thiệu một lè, rồi không để cho Nga kịp hỏi lại, nó kéo tay Nga dắt đến dãy bàn cuối lớp, nói:

- Chỗ ngồi của Nga ở đây. Nga ngồi kế mình.

Hạnh thuộc loại người liến thoảng, nhanh nhẩu, miệng nói tay làm. Nga chưa kịp có ý kiến, nó đã vớ lấy chiếc cặp của cô bạn mới nhét vào ngăn bàn. Trước nhiệt tình của Hạnh, Nga chỉ biết lúng túng đứng nhìn.

Để khóa lấp bối rối, Nga hắng giọng hỏi:

- Bàn này chỉ có Nga và Hạnh thôi hả?

Hạnh nheo nheo mắt, giọng hóm hỉnh:

- Bàn ba người. Hạnh, rồi tới Nga, rồi tới... thằng quỷ nhỏ!

Nga giật mình:

- Hạnh nói gì? Thằng quỷ nhỏ là sao?

Hạnh mỉm cười bí mật:

- Lát nữa Nga sẽ biết!

Nói xong, Hạnh bỏ ra ngoài.

Nga ngồi lại một mình, lòng hoang mang tột độ. Lạ thầy lạ bạn, Nga đã thấy lo âu. Bây giờ lại thêm thằng quỷ nhỏ nào đó ngồi bên cạnh nữa, chắc Nga xỉu. Suốt từ đó cho đến lúc chuông reo vào học, Nga cứ nhìn lom lom ra

cửa. Nhưng Nga chẳng thấy gì lạ. Nó chỉ nghe trái tim mình đập hồi hộp trong ngực.

Chuông reo, cả lớp xếp hàng. Nga bước ra khỏi lớp và trước khi đứng vào hàng sau lưng Hạnh, nó khẽ đưa mắt nhìn lướt qua đám con trai đang xếp hàng kế bên, kín đáo dò xem nhân vật nào là thằng quỷ nhỏ, nhưng nó không thể đoán định được. Những khuôn mặt vui nhộn và rạng rỡ kia chẳng có gì khả nghi. Hay hẳn mang biệt danh đó là do hấn phá phách không ai chịu nổi? Nga thầm nghĩ và lại liếc sang dãy con trai, tò mò quan sát.

Trong một thoáng, Nga nhận ra anh chàng đứng hàng thứ ba là một tay chúa nghịch ngợm. Đang đứng, thỉnh thoảng anh ta giả vờ mất thăng bằng, bước lui một bước và giẫm lên chân người đứng sau một cú thật lực khiến nạn nhân kêu lên oai oái. Trên kia, cô chủ nhiệm trừng mắt ngó xuống nhưng anh chàng tinh quái đã kịp lấy lại tư thế nghiêm trang và bây giờ trông anh ta hiền như cục bột. Nhưng cô giáo vừa quay đi, anh ta liền thò tay vỗ vai người đứng trước và khẽ tai nói nhỏ gì đó. Nga hiểu ngay là anh ta giả vờ, bởi vì anh ta buông tay ra, trên vai áo của nạn nhân đã xuất hiện một tấm hình xì-trum, loại hình người ta vẫn bán để dán lên xe gắn máy.

Trò quỷ thuật của anh ta khéo léo và tự nhiên đến nỗi nạn nhân chẳng mảy may nghi ngờ, cứ đứng trơ như phỗng, trong khi đó, đám đứng sau che miệng cười khúc khích. Cả Nga cũng không nhịn được cười. Và nó thở phào: Hóa ra thằng quỷ nhỏ là anh chàng này!.

Quả nhiên khi vào lớp, sau khi đảo mắt quan sát một vòng, anh chàng kia lững thững ôm tập tiến về phía bàn chót và ngồi xuống cạnh Nga.

Bằng một phản xạ tự nhiên, Nga khẽ nhích vô trong. Thằng quỷ nhỏ liếc Nga một cái, trịnh trọng hỏi:

- Cô bé mới chuyển trường về đây hả?

Nga sầm mặt. Nga ghét nhất ai gọi mình là cô bé. Thằng quỷ nhỏ này trạc tuổi Nga mà giọng đàn anh, Nga càng khó chịu. Thấy Nga không trả lời, thằng quỷ nhỏ hừ mũi:

- Này cô bé mặt lạnh, cô nghe tôi hỏi không?

Nga lạnh lùng:

- Tôi không phải là cô bé. Tôi tên Nga.

Thằng quỷ nhỏ có vẻ bất ngờ trước phản ứng của Nga. Nó cười cười, hạ giọng:

- À, thì ra cô tên Nga. Cô thuộc loại cứng cổ đấy!

Bị kêu cứng cổ, Nga nổi sùng, sự rụt rè cố hữu của một học sinh mới bay vào đầu mất. Nó vặc lại:

- Cổ tôi cứng kệ tôi, không mắc gì đến anh!

Thái độ cứng cỏi của Nga làm thằng quỷ nhỏ xụi lơ. Nó chán nản, giọng xìu như bún:

- Kệ thì thôi!

Kể từ lúc đó, thằng quỷ nhỏ chúi mũi vào cuốn tập mở trước mặt, chẳng buồn cà khịa với cô bé cứng cổ nữa. Nga cũng chẳng thèm đếm xỉa đến đối phương, nó ngồi thẩn thờ nhìn ra cửa chờ Hạnh về. Bạn bè mới chưa quen ai, Nga chỉ có thể nói chuyện với Hạnh. Lẽ ra, nó cũng có thể trò chuyện với thằng quỷ nhỏ, ngồi cạnh nhau bao giờ cũng dễ làm quen. Nhưng thằng quỷ nhỏ cứ khoái chơi trội, Nga mới nói qua nói lại một hai câu, đã muốn gây sự rồi.

Nga chong mắt một hồi đã thấy Hạnh về. Nó cầm theo hộp phấn và cuốn sổ gọi tên và ghi điểm. Đặt tất cả lên bàn cô, Hạnh vội vã rảo bước về chỗ ngồi.

Nhưng chưa kịp ngồi vào chỗ, Hạnh nhác thấy thằng quỷ nhỏ ngồi kế bên Nga, nó liền nghiêm mặt lại:

- Sao Luận lại ngồi đây? Về chỗ cũ đi!

À, anh ta tên Luận! Nga nhủ bụng nhưng nó chưa kịp nghĩ ngợi gì thêm đã nghe Luận ập úng đáp lời Hạnh:

- Ngồi đây một bữa đâu có sao!

Hạnh hừ giọng:

- Đừng lộn xộn! Đây đâu phải chỗ ngồi của ông!

Luận cười nhăn nhở:

- Nhưng thằng quỷ nhỏ bữa nay đâu có đi học! Tôi xuống đây ngồi cho... mát!

Hạnh khoát tay, giọng cương quyết:

- Thôi, đừng có giở trò! Lên trên kia đi! Không lên, tôi méc cô à!

Nghe dọa méc cô, Luận không dám nấn ná. Nó vội vàng quơ tập vờ tốt lên bàn trên. Té ra chỗ ngồi của nó ở trên kia, cách chỗ Nga đến hai dãy bàn.

Tuy nhiên, Luận ngồi đâu, điều đó không quan trọng đối với Nga. Nó chỉ ngạc nhiên về việc Luận không phải là... thằng quỷ nhỏ như nó tưởng. Cuộc đối thoại giữa Hạnh và Luận khiến Nga vô cùng sửng sốt.

Đợi cho Luận ôm tập ra khỏi chỗ ngồi, Nga mới quay sang Hạnh, giọng ngờ ngác như vừa từ cung trăng xuống:

- Ủa, Luận không phải là... thằng quỷ nhỏ hả?

Hạnh lắc đầu:

- Thằng quỷ nhỏ bữa nay nghỉ học.

Nga không kèm được thắt mắc:

- Nhưng thằng quỷ nhỏ là ai? Sao lại gọi anh ta bằng cái tên như vậy?

Hạnh vẫn cười cười:

- Ngày mai Nga sẽ biết.

Thấy Hạnh không chịu nói, Nga ầm ức lắm. Nó tính làm mặt giận, không thèm hỏi chuyện Hạnh nữa. Nhưng rồi không ngăn được tò mò, nó lại hỏi dò:

- Chắc anh ta phá lắm hả?

Hạnh lắc đầu.

- Hay là anh ta học dở nhất lớp? - Nga lại hỏi.

Hạnh liếc Nga, khẽ nói:

- Thằng quỷ nhỏ là một học sinh giỏi. Nhưng thôi, Nga đừng hỏi nữa. Lo chép bài đi kìa!

Chẳng biết làm sao, Nga đành phải lật tập chép bài. Nhưng tay thì chép mà đầu óc Nga cứ nghĩ ngợi vẩn vơ về nhân vật bí ẩn kia. Không hiểu anh ta là người như thế nào mà Hạnh cứ úp úp mở mở. Nga càng hồi hộp hơn khi suốt buổi học hôm đó, thỉnh thoảng nó vẫn bắt gặp những đứa ngồi cùng bàn với Luận quay xuống nhìn trộm nó bằng ánh mắt tinh quái, kèm theo những nụ cười lạ lùng, khó hiểu. Rõ ràng đó không phải là những thái độ dành cho một học sinh mới không có gì đặc biệt như Nga. Sở dĩ các bạn nhìn mình như vậy, Nga thầm đoán, chính là vì chỗ ngồi đặc biệt của mình. Mình đã ngồi cạnh anh chàng có biệt danh thằng quỷ nhỏ, và như vậy phải chăng mình đã ngồi cạnh một sự nguy hiểm lớn lao?

Cho đến lúc chuông reo tan học và ngay cả trên đường về, Nga vẫn không thể nào dứt mình ra khỏi những băn khoăn.

Ngày hôm sau, Nga đến lớp thật sớm. Vừa đạp xe, Nga thầm mong thằng quỷ nhỏ đừng nghỉ học hai buổi liền. Hãy đi học bữa nay rồi mai nghỉ bù cũng được! Nga vừa nói thầm vừa bật cười về ý nghĩ kỳ cục của mình.

Khi Nga đến, lớp còn vắng. Lác đác một vài học sinh ngồi lặng lẽ ôn bài với vẻ mặt thiếu tự tin. Họ ngồi dồn cả vào góc lớp, có vẻ như muốn nương tựa vào nhau để chống chọi lại nỗi lo sắp bị kêu lên bảng. Ngoài hành lang, một đám nữ sinh đứng tựa lưng vào cửa sổ, xì xào nói chuyện, thỉnh thoảng lại vang lên những chuỗi cười giòn dã.

Nga đi thẳng lại chỗ ngồi. Nó vừa nhét cặp vào ngăn bàn vừa phân vân không biết nên ngồi tại chỗ hay nên ra trước hiên đứng thở thần cho mát. Lướt lự một hồi, Nga tặc lưỡi ngồi xuống. Dù sao ngồi tại chỗ vẫn... an toàn hơn, Nga nghĩ mình là học sinh mới, đứng trước hiên biết nói chuyện gì với ai đây.

Lát sau, Hạnh lò dò đến. Thấy Nga ngồi một mình, Hạnh bước lại:

- Sao Nga không ra đằng trước chơi?

Nga ấp úng:

- Thôi, Nga ngồi đây được rồi!

Hạnh gật gù, vẻ thông cảm:

- Chắc Nga còn lạ! Để Hạnh ngồi chơi với Nga cho vui!

Vừa nói, Hạnh vừa đặt cặp lên bàn và ngồi xuống bên Nga

Lớp học mỗi lúc một đông. Chung quanh Nga bỗng chốc tràn ngập những tiếng ồn, những tiếng la hét, cãi cọ và đùa giỡn. Từ nãy đến giờ, Nga vẫn thầm đưa mắt quan sát nhưng vẫn chưa đoán ra thằng quỷ nhỏ là ai và liệu anh ta bữa nay có đến lớp hay không.

Dò xét một hồi không kết quả, Nga đâm tức mình, tính quay sang hỏi Hạnh. Nhưng sức nhớ Hạnh vốn thích ồm ồm, Nga lại thôi. Đang ấm ức, chưa biết tính sao, Nga bỗng giật mình khi nghe những tiếng hò reo náo nhiệt vang lên ngoài cửa lớp.

- Ha ha, hôm nay nó lại tìm đâu ra cái nón môđen thế này? - Tiếng một người nói, giọng oang oang.

Lại một giọng khác kêu lên:

- Chắc đây là cái nón quả dưa của Charlot! Trời, nó đội trông mới hợp làm sao!

Rồi một giọng khác nữa, trịch thượng hơn, Nga nhận ra tiếng Luận:

- Mà ý thó cái nón này của ai thế?

Nga chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã thấy một đám đông kéo vào lớp, cười nói ồn ào. Mọi người vừa đùn đẩy nhau vừa bao quanh một học sinh nom có vẻ kỳ dị. Anh có hai vành tai to khác thường và cái mũi cũng to không kém. Cái mũi đã to lại còn đỏ ửng, mồ hôi lấm tấm.

Thoạt nhìn thấy người học sinh lạ này, trống ngực Nga đã đập thành thịch. Anh lững thững bước vào lớp giữa một vòng tròn người bu quanh trên chốc, hệt như một anh hề xiếc đang đi giữa một đám trẻ con hiếu kỳ và nghịch ngợm. Từ sợ hãi dần dần Nga chuyển sang tò mò. Anh đội một cái nón vải màu cỏ úa, và mặc dù bị bạn bè không ngớt lời chòng ghẹo, mặt mày anh trông vẫn thản nhiên, không hề tỏ vẻ bức dọc hay rầu rĩ. Có thể anh đã quen với tình cảnh trở trên này, Nga nhủ bụng và trong tích tắc, nó bỗng ngờ ngợ người học sinh kỳ lạ này chính là thằng quỷ nhỏ, nhân vật mà nó đã nơm nớp chờ diện kiến hai ngày nay.

Như để xác nhận sự suy đoán của Nga, Luận bỗng lên tiếng:

- Thằng quỷ nhỏ, mày đưa tao mượn cái nón đội thử coi!

Rồi không cần biết thằng quỷ nhỏ có đồng ý hay không, Luận chộp lấy cái nón đội lên đầu mình. Vừa đội Luận vừa nhìn quanh, reo to:

- Tụi mày coi tao có đẹp trai bằng thằng quỷ nhỏ không?

Đám bạn liền nhao nhao:

- Đẹp lắm, đẹp lắm! Đưa tao đội một cái nào!

Lập tức, Luận ném cái nón cho một đứa khác. Rồi đứa khác lại chuyền cho một đứa khác nữa. Cứ thế, cái nón chạy lòng vòng từ tay người này đến tay người nọ.

Trong khi đó, thằng quỷ nhỏ cứ đứng chôn chân giữa lớp, vẻ bất lực. Anh đảo mắt nhìn theo cái nón đang bay vun vút, xẹt ngang xẹt dọc, cất giọng năn nỉ:

- Thôi được rồi! Tụi mày trả nón cho tao đi!

Cái nón lập tức dừng lại, nằm trong tay Luận. Luận cười hì hì, nói:

- Mày vấy tai lừa đi, tụi tao sẽ trả!

Đám bạn nghịch ngợm lại phụ họa:

- Đúng rồi đó! Vấy tai chào tụi tao đi!

Nga ngạc nhiên thấy thằng quỷ nhỏ mím môi lại và ngay lập tức, vành tai anh khẽ ve vẩy như cánh bướm. Nga không biết rằng anh đang khổ sở chống chọi lại sự hoạt động của hai vành tai mình. Bao giờ cũng vậy, anh càng muốn nó nằm im thì nó lại càng nhúc nhích ngoài sự điều khiển của anh. Biết rõ đặc điểm đó, tụi thằng Luận ngày nào cũng tìm cách khai thác để biến anh thành trò cười cho cả lớp.

- Tai kia nữa! - Luận lại ra lệnh.

Thằng quỷ nhỏ ve vẩy tai kia. Luận có vẻ hài lòng. Nhưng khi nó sắp sửa ném cái nón lại cho thằng quỷ nhỏ thì có ai đó bỗng nói:

- Vấy vậy không được! Phải vấy cùng lúc hai tai kìa!

Thằng quỷ nhỏ dường như đã quen chịu đựng, anh chẳng tỏ vẻ gì cáu kỉnh. Nhưng ngay vào lúc hai vành tai anh đang sắp sửa cử động theo sự điều khiển của đám bạn quỷ quái, chợt anh phát hiện ra Nga. Nga đang ngồi ở dãy bàn cuối lớp, ngay cạnh chỗ ngồi của anh và đang nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên lặng lẽ. Sự hiện diện của bất ngờ của Nga khiến thằng quỷ nhỏ thành linh khựng lại, và trong thoáng mắt anh bỗng trở nên lúng túng, hai vành tai lập tức trở ra.

Thấy thằng quỷ nhỏ tự nhiên trở chứng, hai cánh bướm không chịu ve vẩy, lũ bạn nhao nhao giục:

- Vấy đi chứ! Sao đứng im re vậy?

- Bộ mày không muốn xin lại cái nón hả?

Thằng quỷ nhỏ làm như chẳng nghe thấy gì. Anh cứ đứng sững, ngượng ngùng và bối rối.

Luận liền thò tay nắm lấy vành tai anh, giật giật:

- Nếu mày không muốn làm thì để tao làm cho!

Thằng quỷ nhỏ khế nhãn mặt. Rồi bất thần anh vung tay gạt mạnh tay Luận ra.

Phản ứng đột ngột và bất thường của thằng quỷ nhỏ khiến bạn bè sửng sốt.

- Chà, chà, bữa nay thằng quỷ nhỏ chịu chơi quá, tụi mày ơi!

Luận trở mắt kêu lên. Vừa kêu nó vừa xông tới định vật thằng quỷ nhỏ xuống đất.

Cho tới lúc đó, Hạnh mới lên tiếng can thiệp:

- Không được đánh nhau trong lớp à nghen!

Tiếng Hạnh vừa vang lên, Luận lập tức buông tay xuống, vế do dự.

- Trả cái nón cho Quỳnh đi! - Hạnh lại nghiêm giọng nói.

Hóa ra thằng quỷ nhỏ tên Quỳnh! Tên của anh giống như tên con gái khiến Nga bất giác mỉm cười.

Luận vò vò cái nón trong tay, vế chần chừ. Đúng lúc đó, tiếng chuông vào học vang lên. Quỳnh liền chìa tay ra:

- Trả cái nón cho tao ra xếp hàng!

Luận ném cái nón nhàu nát về phía Quỳnh và nhướng mắt, nói:

- Nón đây! Mày nhớ là còn thiếu tụi tao mấy cái vẩy tai nữa đó nghe!

Quỳnh không nói gì. Anh lẳng lặng cúi xuống nhặt cái nón vừa rơi trước mặt, phúi hai, ba cái rồi chụp lên đầu, bước vội ra sân.

Trước khi Nga vào học, Quỳnh với Hạnh ngồi chung một bàn. Bàn có hai người, nhưng mỗi người ngồi tít một đầu, chừa khoảng trống ở giữa. Nga không biết ai đã tạo ra khoảng trống đó, Quỳnh hay là Hạnh. Nhưng Nga chẳng thắc mắc nhiều, bởi bây giờ nó đã lấp đầy cái khoảng không bất thường đó. Nó ngồi giữa Hạnh và... thằng quỷ nhỏ?

Quỳnh có vẻ bối ngỡ trước sự xuất hiện của người bạn mới. Anh đã quen với vị trí cô độc của mình trong góc lớp. Bây giờ bỗng nhiên có người ngồi sát ngay bên cạnh, Quỳnh đâm ra mất tự nhiên. Lúc xếp hàng đi vào lớp, Quỳnh tiến về phía chỗ ngồi với dáng vẻ nấn ná, ngại ngần. Có vẻ anh cố tình đi chậm lại.

Khi ngồi vào chỗ, Quỳnh cũng tìm cách ngồi sát ngoài rìa, cố xịch thật xa Nga. Suốt trong giờ học, anh hoặc nhìn chăm chăm lên bảng hoặc lặng yên hí hoáy chép bài, chẳng quay sang trò chuyện với Nga một câu.

Nga chẳng biết Quỳnh đang chú ý đến bài học thật hay anh chỉ giả vờ. Thình thoảng tò mò liếc sang bên cạnh, Nga thấy Quỳnh cựa quậy trên ghế với vẻ khổ sở, hết như anh đang bị trói chặt bởi những sợi dây vô hình nào.

Khi này, thấy Quỳnh bị bạn bè xúm lại chọc ghẹo, Nga cảm thấy tội cho anh quá chừng, và lúc đó Nga có ý nghĩ sẽ tìm cách trò chuyện an ủi anh. Nhưng bây giờ, ngồi sát bên Quỳnh, nhìn thấy cái vành tai quái dị và cái mũi đỏ của anh ngay trước mắt, Nga đâm ra sờ sợ và thế là bao nhiêu ý nghĩ tốt lành bay biến đâu mất. Vì vậy khi thấy Quỳnh chẳng tỏ vẻ gì muốn bắt chuyện với mình, Nga cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên của Nga với thằng quỷ nhỏ diễn ra như vậy, im lặng và hững hờ. Trong thâm tâm, Nga cảm thấy áy náy về thái độ lạnh nhạt của mình, nhất là với một người bạn ngồi cùng bàn, lại kể bên, nhưng Nga biết mình chẳng thể xử sự theo cách khác.

Ngày hôm sau, mọi việc diễn ra cũng tựa tựa hôm trước, giống như một vở kịch được lặp lại. Thằng quỷ nhỏ vào lớp, kéo theo những trò đùa nghịch tai ác của đám bạn và những tiếng hò hét ồn ào, và cuối cùng kết thúc bằng cảnh anh ngồi câm nín bên cạnh Nga.

Tối hôm qua, về nhà nghĩ lại, Nga cảm thấy xấu hổ về sự xa lánh của mình đối với Quỳnh và nó định sáng nay sẽ chủ động làm quen với anh. Nhưng rồi đến khi vào học, ngồi loay hoay một hồi, Nga lại đâm ra bối rối. Mình là con gái, ai lại mở miệng làm quen trước bao giờ, Nga nhủ thầm như vậy và suốt buổi học đó, nó vẫn lặng thinh, chốc chốc lại liếc sang Quỳnh để thấy cái mũi của anh mỗi lúc một đỏ ửng, chẳng rõ vì lý do gì.

Những ngày tiếp theo cũng chẳng khá hơn chút nào. Hai người vẫn tiếp tục im như thóc.

Chỉ đến khi xảy ra cuộc gặp gỡ tình cờ mới đây thì Nga và Quỳnh mới có dịp nói chuyện với nhau.

Hôm đó, Nga đang đạp xe từ trường về nhà. Đang đi, thình lình Nga nhắc thấy Quỳnh đang rào bước trước mặt, tay ôm cặp, chiếc nón quả dưa đội lệch trên đầu. Quỳnh đi cùng chiều nên không thấy Nga.

Tự dưng Nga thấy tim mình đập mạnh. Nga không muốn Quỳnh trông thấy mình. Mấy hôm nay làm mặt lạ với nhau, bây giờ bỗng gặp ngoài đường, Nga thấy kỳ kỳ. Nó cố đạp xe chậm lại nhưng khoảng cách giữa nó và Quỳnh mỗi lúc một thu ngắn. Không biết làm sao, Nga đành phóng vụt xe qua. Nó mím môi đạp mạnh pédale, giả vờ như không thấy Quỳnh.

Chiếc xe đang phóng như gió, đột nhiên bị chao đi. Trong tích tắc, Nga kinh hãi nhận ra mình bị cột chặt vào yên xe, không nhúc nhích được, và dường như có ai đó đang kéo mạnh vai nó và sắp sửa hất tung nó xuống mặt đường. Nga điếng người. Nó nhắm mắt lại.

Nhưng Nga không té. Chiếc xe bỗng lắc mạnh, lao đảo rồi đứng sững lại. Nga bàng hoàng mở mắt ra và thấy mình đang ngồi trên xe, hai chân vẫn đặt trên pédale.

Nga giật mình ngoảnh lại phía sau. Quỳnh đã đứng đó tự bao giờ, mũi đỏ ửng còn tay thì đang giữ chặt cái yên sau của chiếc xe.

Nga chưa kịp mở miệng, Quỳnh đã lên tiếng trước:

- Tà áo của Nga bị quấn vào sợi xích. May mà tôi chạy tới kịp.

Nga liếc xuống chân và bất giác đỏ mặt. Vạt sau của chiếc áo dài bị quấn chặt vào líp xe. Hèn gì khi nãy Nga có cảm giác như ai níu lấy vai mình. Trong khi Nga đang loay hoay chưa biết làm sao để gỡ vạt áo ra thì Quỳnh bỗng bảo:

- Nga cứ ngồi yên đó, để tôi lùi xe lại!

Tự nhiên Nga cảm thấy mắc cỡ. Nó vội vàng lên tiếng:

- Thôi, để Nga leo xuống đã!

- Không được đâu! - Quỳnh lắc đầu - Bây giờ Nga leo xuống là rách áo liền!

Một tay nắm ghi-đông, một tay giữ yên sau, Quỳnh từ từ lùi xe lại. Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào líp xe nơi vạt áo bị mắc kẹt của Nga đang được nhả ra từng chút một.

Nga ngồi trên xe, lòng rối bời. Nó có cảm giác mình là đứa bé được người lớn dắt đi chơi. Đang lúng túng, Nga bỗng nghe Quỳnh thở phào:

- Xong rồi!

Nga tưởng như mình vừa trút được một gánh nặng. Nó chống chân xuống đất, kéo vạt áo ra đằng trước và nhìn Quỳnh, ấp úng:

- Cảm ơn anh nhen!

Nói xong, Nga cảm thấy xấu hổ về sự bất cẩn của mình và để che giấu nỗi bối rối, nó vội vã đạp xe đi.

Quỳnh đứng chôn chân tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn theo.

Ngày hôm sau, Quỳnh tỏ ra vui vẻ khác thường. Anh tiếp nhận sự trêu chọc của đám bạn quỷ quái với nụ cười tươi tỉnh trên môi. Anh mặc kệ cho tụi thằng Luận làm tình làm tội hai vành tai phản chủ và không màng đòi lại cái nón đang được chuyễn ngoang ngoáy giữa đám đông. Thậm chí, Quỳnh còn cao hứng thực hiện những cú trồng cây chuối ngoạn mục và biểu diễn trò đi hai tay vòng quanh trong lớp khiến đám bạn vỗ tay đôm đốp và hò hét ầm ĩ.

Nga đến trễ. Vừa tới cửa lớp, nghe náo nhiệt, Nga không vào ngay. Nó đi vòng lại cửa sổ, đứng nhìn vào. Thấy Quỳnh đang say sưa làm trò, Nga khẽ mỉm cười. Khung cảnh trước mắt Nga hết như trong rạp xiếc, chỉ thiếu những con khỉ mặc quần áo và các tấm bạt căng chung quanh nữa thôi.

Nga cứ đứng tựa người vào cửa sổ. Nó chưa muốn vào lớp vội. Không hiểu sao Nga có cảm giác hể thấy Nga, Quỳnh sẽ mất tự nhiên và những trò vui

của anh sẽ lập tức chấm dứt. Nghĩ vậy, Nga cứ đứng yên. Nó đứng đợi chuông reo.

Nhưng Quỳnh cũng chỉ bộc lộ niềm hứng khởi của mình đến thế thôi. Vào lớp, ngồi kế bên Nga, Quỳnh trở lại là anh chàng nhút nhát và lảm lì muôn thuở.

Có lẽ Quỳnh cũng muốn nói chuyện với Nga nhưng dường như anh chẳng biết nói gì và phải mở đầu câu chuyện ra sao. Thỉnh thoảng anh lại len lén liếc Nga một cái rồi vội vã quay mặt đi chỗ khác. Bằng sự nhạy cảm đặc biệt của phụ nữ, Nga nhận ra ngay dấu hiệu mới mẻ đó. Nó cảm thấy vui vui. Và trong một lần bắt gặp ánh mắt thập thò của Quỳnh, Nga mỉm cười với anh một cách thân thiện.

Nụ cười tươi tắn của Nga khiến Quỳnh cảm thấy dạn dĩ hơn lên. Anh chẳng hăng hái, ba tiếng như để lấy can đảm rồi rụt rè hỏi:

- Chiếc áo Nga mặc hôm qua có bị rách không?

Nga lắc đầu:

- Không! Nhưng dầu mỡ dính đen thui, Nga giặt hoài không ra!

Quỳnh lại chẳng hăng. Nhưng lần này anh ngồi im. Mặc dù quan hệ giữa anh và Nga đã dễ chịu hơn nhưng anh chẳng biết phải trò chuyện tiếp tục như thế nào. Từ hồi vào lớp đến giờ, nghĩ mãi, Quỳnh mới nói được một câu. Về chiếc áo. Nếu hôm qua, vạt áo của Nga không vướng vào líp xe, hẳn hôm nay Quỳnh lại ngồi trơ như phỗng. Mặc dù Nga đã mỉm cười với anh. Và nụ cười ấy dường như muốn bảo Anh trò chuyện với tôi tự nhiên đi chứ!

Quỳnh không làm sao cảm thấy tự nhiên được. Anh quen bị xem là một tên hề. Với hình dung cổ quái và hai vành tai nhạy cảm cộng thêm những tài vật của mình, anh chuyên đóng vai kẻ gây cười cho đám đông. Bạn bè thường xúm quanh anh nhưng chỉ để trêu chọc hoặc bắt anh trở những trò lạ. Bạn gái cũng vậy. Họ xem anh như trò tiêu khiển. Anh giúp họ giải buồn hoặc thỏa mãn tính hiếu kỳ hoặc lấp đầy những phút giây nhàn rỗi. Những lúc ấy, họ cười với anh, họ vỗ tay, thậm chí hò reo tán thưởng anh nhưng chẳng bao giờ họ trò chuyện tử tế với anh. Khi những trò khi của anh chấm dứt, họ vội vàng lảng đi chỗ khác như những khán giả nôn nóng về nhà để lo bữa cơm tối. Họ nhanh chóng quên mất anh. Và anh, anh hiểu tất cả những điều đó.

Chỉ có Nga là khác. Nga xem anh như một người bạn. Quỳnh cảm nhận được điều đó ngay hôm đầu tiên gặp Nga. Nga đã nhìn anh trố tài bằng ánh mắt ngổ ngàng, có vẻ gì đó như trắc ẩn. Nga không cười, cũng không lộ vẻ thích thú như những người khác. Bắt gặp tia nhìn đó, lần đầu tiên Quỳnh cảm thấy bối rối. Nỗi bối rối ấy đến bây giờ vẫn chưa tan. Vì vậy, sau khi hỏi thăm về số phận chiếc áo, Quỳnh lại im thin thít, vành tai khẽ động đậy. Bao giờ xúc động, chẳng cần ai ra lệnh, vành tai của Quỳnh cũng động đậy. Trước đây, chẳng khi nào Quỳnh bận lòng đến chuyện vạt vãnh đó. Nhưng lúc này, anh cảm thấy khổ sở về vành tai phản chủ của mình. Nga ngồi kế bên mà chúng lại ve vẩy hoài, thật chả ra làm sao! Đúng là đồ... tai lừa! Quỳnh nghiến răng, rửa thắm.

Nga chẳng biết đến nỗi khổ tâm của Quỳnh. Thấy anh ngồi im, nó cũng lặng thinh. Đôi lúc, nhớ tới việc Quỳnh giúp đỡ mình hôm qua, Nga cảm động quay sang định nói với anh một câu gì đó nhưng chợt thấy vành tai kỳ dị của anh khẽ động đậy, nó giật thót và vội vã mím chặt môi lại.

Hai ngày sau, trong lúc cả lớp lục đục kéo nhau ra sân khi tiếng chuông ra chơi vừa vang lên thì Quỳnh vẫn ngồi yên tại chỗ. Điều đó khiến Nga ngạc nhiên. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Nga thấy Quỳnh ngồi lại trong lớp vào giờ ra chơi. Nhưng hôm nay, Quỳnh có vẻ như không nghe thấy tiếng chuông reo. Anh ngồi nhấp nhồm trên ghế và đang loay hoay lục lọi cái gì đó trong ngăn bàn, thỉnh thoảng lại liếc sang Nga như muốn nói điều gì.

Lát sau, chờ cho Hạnh rời khỏi chỗ ngồi và đi ra cửa, Quỳnh mới ngập ngừng lấy ra từ trong ngăn bàn một cái lọ nhỏ và rút rề đưa cho Nga, nói:

- Cho Nga cái này nè!

Nga cầm lấy cái lọ từ tay Quỳnh, trở mắt hỏi:

- Lọ gì vậy?

- Benzine.

Nga vẫn ngơ ngác:

- Benzine là thứ gì?

Quỳnh mỉm cười. Lần đầu tiên Nga thấy anh cười. Khi cười, mặt mày anh trông dễ coi hơn. Quỳnh cười, và nói:

- Benzine là một loại dầu dùng để tẩy dầu mỡ rất tốt.

Nói xong, Quỳnh bỗng thấy ngượng ngùng. Anh cúi nhìn xuống đất, mũi đỏ ửng. Tuy nhiên lần này cái mũi kỳ dị của Quỳnh không khiến Nga sợ nữa. Nga chỉ thấy lòng mình xúc động trước sự quan tâm của Quỳnh. Nó xoay xoay lọ benzine trong tay, dịu dàng nói:

- Cảm ơn anh ghen! Anh tử tế quá!

Quỳnh càng bối rối hơn. Chưa bao giờ anh nghe thấy một người bạn gái nào nói với anh những lời êm ái như vậy. Vì thế, mũi anh đã đỏ lại càng đỏ, màu đỏ lan ra khắp mặt, lan xuống tận cổ.

Trong lúc Quỳnh đang lúng túng một cách tội nghiệp thì một chuỗi cười khanh khách bỗng vang lên và tiếp theo là một giọng nói oang oang:

- Ha ha, tội mày lại xem thằng quỷ nhỏ kia! Nó cũng biết e lệ trước phụ nữ! Ha ha!

Nga và Quỳnh giật mình ngó ra và cả hai thấy Luận đang đứng tì người bên cửa sổ nhìn vào với vẻ mặt thích thú.

Câu châm chọc của Luận như một mũi dao chích vào người Quỳnh khiến anh co rúm người lại. Trong khi đó lại thêm bốn, năm đứa bạn xúm lại quanh Luận và đứng lố nhố ngoài cửa sổ.

Nga đang ngỡ ngàng chưa kịp nói gì thì Luận lại ngâm nga bằng một giọng độc địa:

- Giờ chơi mà chẳng ra chơi

Có hai anh chị cứ ngồi bên nhau.

Nga nghe mặt mình nóng ran. Nó vừa ngượng lại vừa tức. Nga định trả đũa Luận bằng một câu gì đó nhưng nó vẫn chưa nghĩ ra được một câu nào đích đáng.

Thấy Nga và Quỳnh đỏ mặt làm thinh, Luận khoái lăm. Nó vẫn không làm sao quên được mối thù trước đây, lần nó định chơi trội với Nga và bị Nga phản công tối tăm mày mặt. Đây là dịp may để nó thanh toán nợ nần. Nghĩ vậy, Luận sượng rên. Nó mở miệng định buông tiếp một câu tai ác. Nhưng lần này, Luận chưa kịp nói đã phải im bật. Một bàn tay đã thộp lấy cổ áo nó.

Luận giật mình. Nó ngước lên và thấy Khải đứng sững ngay trước mặt.

- Mày làm gì vậy?

Luận vừa kêu lên vừa gạt tay Khải ra. Nhưng cánh tay rắn chắc của Khải vẫn không nhúc nhích.

- Mày có buông ra không? - Luận lại kêu lên.

Khải gằn giọng:

- Tao chỉ buông ra nếu mày không nói bậy nữa!

Khải to con nhất lớp, lại là lớp phó trật tự, giọng anh đầy đe dọa. Biết đụng phải... lửa, Luận đành xuống nước:

- Được rồi! Mày buông ra đi!

Khải vẫn chưa chịu:

- Được rồi là sao?

Luận khế liếc đám bạn đứng chung quanh, giọng lúng túng:

- Được rồi là... là tao không chọc Nga với thằng quỷ nhỏ nữa!

Khải nheo nheo mắt:

- Nhớ ghen!

Và anh bỏ tay xuống.

Mặt Luận đỏ gay. Nó tức anh ách nhưng không dám làm gì Khải. Nó biết nếu đánh nhau, nó sẽ thua. Trước khi bỏ đi, Luận chỉ biết đưa mắt nhìn Nga và Quỳnh một cách căm tức. Chỉ tại hai đứa này, Luận nhủ bụng và kể từ lúc đó, nó luôn luôn nuôi ý nghĩ trả thù.

Nga không thèm để ý đến vẻ mặt hằn học của Luận. Nga nhìn Khải, khẽ gật đầu ra dấu cảm ơn. Và nó bỗng dưng ra hoang mang khi thấy Khải cũng

đang mỉm cười nhìn mình, ánh mắt long lanh như muốn nói bao điều thầm kín.

Trong lớp, ngoài Hạnh và Quỳnh, thỉnh thoảng Nga vẫn trò chuyện với Khải. Nhà Khải ở cùng phố với Nga, cách căn nhà Nga mới dọn về khoảng vài căn. Thoạt đầu, Nga không phát hiện ra điều đó.

Một hôm đi chơi với chị Ngàn về, vừa dắt xe vào cổng, Nga bỗng nghe ai gọi mình:

- Nga!

Ngoảnh lại, Nga thấy Khải đang đứng trước cổng nhà hàng xóm ngó sang. Nó ngạc nhiên:

- Anh đi đâu vậy?

Khải cười:

- Tôi đâu có đi đâu! Nhà tôi ở đây!

Vừa nói, Khải vừa chỉ tay vào căn nhà có hàng rào bông giấy. Nga trở mắt:

- Ủa, anh ở đó hả?

- Ừ.

- Anh ở đó sao Nga không biết?

Vừa buột miệng, Nga chợt thấy câu hỏi của mình kỳ cục và ngớ ngẩn làm sao. Nó chưa biết chữa lại như thế nào, Khải đã đáp:

- Tại Nga không để ý đó thôi! Còn tôi, tôi biết Nga từ hồi Nga mới dọn về.

Câu nói của Khải khiến Nga bối rối vô cùng. Nó chỉ biết mỉm cười bẽn lễn.

Khải lại hỏi:

- Nga đi đâu về đó?

- Nga đi chơi với chị Ngàn.

Nga quay lại định giới thiệu chị Ngàn với Khải. Nhưng chị Ngàn không có ở đó. Chị bỏ vào nhà tự lúc nào. Trong khi Nga đang còn loay hoay chưa biết nói gì, Khải bỗng lên tiếng:

- Tôi vào nhà chơi được không?

Không hiểu sao Nga lại lúng túng buột miệng:

- Nhà nào?

- Thì nhà Nga ấy! - Khải mỉm cười - Nếu tôi vào nhà... tôi, tôi đâu cần phải xin phép làm gì!

Câu pha trò của Khải khiến Nga bất giác phì cười. Nó không hiểu sao mình lại vụng về đến mức ấy. Nó nhìn Khải, gật đầu:

- Mời anh tự nhiên.

Thực ra, Khải tự nhiên hơn Nga tưởng nhiều. Anh vừa bước qua, vừa gật gù nhận xét:

- Lẽ ra Nga phải mời tôi vào nhà chơi trước khi tôi đề nghị kia!

Nga biết Khải nói đùa. Nhưng cái giọng trịch thượng của anh thật đáng ghét. Nga định nói còn khuya nhưng cuối cùng nó kềm lại được. Nó mím môi, lặng lẽ dắt xe vào nhà. Khải đứng đĩnh theo sau.

Khải vào chơi không lâu. Và anh cũng chẳng trò chuyện gì nhiều. Khải chỉ hỏi Nga hồi trước học trường nào, tại sao lại chuyển về đây. Nga trả lời là Nga không biết, gia đình đi đâu Nga đi đó.

Khải nói:

- Ở trong lớp hình như Nga không chơi với ai?

- Tại mới về, Nga còn lạ.

- Nga vào học nửa tháng rồi, lạ gì nữa?

Nga cười:

- Thì Nga vẫn trò chuyện với Hạnh và Quỳnh đó chứ!

Nghe nhắc đến Quỳnh, Khải khụt khịt mũi:

- Nga nói chuyện với Quỳnh, chắc Quỳnh sung sướng lắm!

Nga nhúm mày:

- Sao anh lại nghĩ vậy?

Thấy Nga có vẻ khó chịu, Khải thoáng bối rối:

- Thì tại vì... trước nay Quỳnh ít trò chuyện với bạn gái.

Nga không nói gì. Nó ngồi im một hồi, rồi khẽ nói:

- Quỳnh là một người bạn đáng mến.

Khi nói, Nga không nhìn Khải nhưng nó vẫn cảm thấy anh đang cựa mình trên ghế. Nga chờ đợi Khải phản đối ý kiến của mình. Nhưng không, Khải chỉ nói:

- Quỳnh làm trò thật hay!

Nga lại khẽ nhăn mặt. Khải không hiểu hoặc cố tình không hiểu điều Nga nói. Sự đáng mến của Quỳnh không phải ở chỗ anh biết ve vẩy hai tai hoặc biểu diễn trò đi hai tay ngoan mục. Nga muốn nói đến sự tốt bụng của anh bạn kỳ dị và lúc nào cũng rụt rè này.

Nhưng Khải không hiểu điều đó thật. Cũng như anh không hiểu tại sao mình khen Quỳnh mà Nga lại tỏ vẻ không hài lòng. Tự nhiên Khải cảm thấy

cuộc trò chuyện bắt đầu trực trặc và anh biết rằng mình đã đánh mất thái độ tự tin khi mới bước vào nhà. Vì vậy, Khải vội vã cáo từ.

Nga đưa Khải ra tận cổng, và nói:

- Khi nào rảnh, anh cứ ghé chơi.

Khải gật đầu, nhưng anh không biết chắc khi nào mình mới thực hiện được lời mời hấp dẫn đó.

Nga vừa quay vào đã thấy chị Ngân đứng ngay trước cửa. Chị Ngân nhìn Nga, chớp chớp mắt, trêu:

- Bữa nay Nga kiếm ở đâu ra một anh chàng đẹp trai thế?

Nga đỏ mặt:

- Chị đừng có nói bậy! Đó là anh Khải, bạn cùng lớp với em.

Chị Ngân nheo mắt:

- Bạn cùng lớp mà dẫn về nhà, chắc là thân lắm!

Nga nhún vai:

- Em đâu có thân. Nhưng nhà anh ấy ở kế đây nè. Nhà có hàng rào bông giấy đó.

- À, vậy thì chị nhớ ra rồi! - Chị Ngân gật gù đầu - Chị có gặp anh chàng đó đi ngang nhà mình mấy lần. Lần nào chạy ngang, anh ta cũng nhìn vào đây, chắc là... tìm em.

Chị Ngân vừa nói vừa cười khúc khích. Còn Nga thì vùng vằng bỏ vào nhà, giọng giận dỗi:

- Chị lúc nào cũng chọc em!

Nga quen Khải chỉ có thế. Sau lần đó, Khải không ghé chơi nhà Nga thêm lần nào nữa. Gặp nhau ngoài đường, Khải chỉ mỉm cười chào Nga và hỏi thăm vớ vẩn vài câu. Nga cũng đáp lại qua loa, thế thôi. Mãi cho đến khi Nga và Quỳnh bị Luận tấn công, Khải đã xuất hiện kịp thời để cứu bồ trong cơn khốn đốn. Và hôm đó, Nga đã bắt gặp trong ánh mắt của Khải một thứ ánh sáng lạ lùng nửa muốn phơi bày nửa như che giấu. Và từ lúc đó cho đến khi về tới nhà, Nga đã cố quên đi. Mặc dù biết ơn Khải, Nga vẫn không có tình cảm nhiều với anh, có lẽ do những ấn tượng chẳng ngọt ngào gì trong lần gặp gỡ đầu tiên.

Còn Quỳnh, sau lần đó, lại càng im thin thít. Anh như một con chim bị đạn, bây giờ thấy cái gì cũng sợ. Ngay cả khi Nga bắt chuyện, Quỳnh cũng ậm ừ. Trong khi trả lời nhát gừng, anh cứ lăm lét nhìn ra cửa. Anh sợ Luận bắt gặp. Anh sợ nó lại ông ổng trên chọc như bữa trước.

Thái độ chết nhát của Quỳnh khiến Nga bực mình. Nó gắt lên:

- Nói chuyện với tôi có gì mà anh phải hoảng lên vậy?

Thấy Nga nổi sùng, lại xưng tôi thay vì xưng tên như mọi ngày, Quỳnh càng lúng túng. Anh cứ ngồi đực mặt ra, mũi đỏ ửng.

Nga thấy tội tội, liền nói:

- Anh đừng sợ! Luận không dám chọc Nga và anh nữa đâu!

Được Nga trấn an, Quỳnh không đảo mắt ra cửa nữa. Nhưng anh vẫn ngậm tằm. Thấy vậy, Nga bèn tìm cách gợi chuyện. Nó dịu dàng nói:

- À, anh có thấy cái áo của Nga mặc hôm nay không?

Quỳnh gật đầu:

- Thấy! Mà sao?

Nga mỉm cười:

- Cái áo hôm trước đấy!

Thấy Quỳnh vẫn chưa hiểu, Nga nói thêm:

- Cái áo bị vướng vào líp xe ấy mà. Hôm trước dầu mỡ dính đen thui, nhờ lọ benzine của anh, hôm nay cái áo trắng tinh lại rồi.

Vừa nói, Nga vừa kéo vạt áo sau lên cho Quỳnh xem. Quỳnh khẽ liếc vạt áo, mỉm cười không nói gì. Nhưng ánh mắt anh lộ rõ vẻ sung sướng.

Thấy Quỳnh vui vẻ, Nga cười nói:

- Bây giờ Nga hỏi anh câu này, anh đừng giận nhen?

Quỳnh ngược nhìn Nga, thoáng ngạc nhiên:

- Câu gì?

- Thì anh hứa là anh không giận Nga, Nga mới hỏi.

- Tôi hứa.

Mặc dù Quỳnh đã hứa, Nga vẫn chưa dám hỏi ngay. Sau một lúc ngần ngừ, nó mới khẽ hạ giọng:

- Tại sao mọi người lại gọi anh là... thằng quỷ nhỏ?

Hỏi xong, bất giác Nga cảm thấy áy náy. Nó sợ Quỳnh xấu hổ. Và anh sẽ giận nó. Nhưng không, Quỳnh chỉ cười. Và nói:

- À, đó là cái biệt hiệu... hồi trước.

- Hồi trước là hồi nào? - Nga trố mắt.

- Hồi học lớp bảy ấy mà! - Quỳnh khẽ hắng giọng - Hồi đó, có một hôm lớp nghỉ hai tiết đầu. Trong khi chờ vào học hai tiết sau, tụi bạn thách tôi đi hai tay dọc theo hành lang. Khi tôi đi ngang qua lớp 7A, tụi học sinh lớp này liền chồm hết ra cửa sổ. Lập tức thầy Công dạy toán chạy ra. Thấy tôi đang làm trò, thầy liền bước lại và...

Đang kể, Quỳnh bỗng ngập ngừng. Nga sốt ruột:

- Và sao nữa?

Quỳnh đưa tay lên gãi đầu, ấp úng:

- Và... và thầy xoắn lấy tai tôi, hét lên: Mà làm cái trò gì vậy, thằng quỷ nhỏ?. Tụi bạn đứng chung quanh cười ầm và thế là từ hôm đó... từ hôm đó...

Nói chưa hết câu, bỗng dưng Quỳnh im bặt và anh khẽ đưa tay sờ lên vành tai của mình. Cử chỉ vô tình của Quỳnh khiến Nga bật cười:

- Bộ thầy Công bẹo tai đau lắm hả?

Câu chòng ghẹo của Nga làm Quỳnh đỏ mặt. Anh lúng túng bỏ tay xuống:

- Đâu có!

Trong một thoáng, Nga cảm thấy sự bối rối thật thà của Quỳnh thật đáng mến. Nó nói:

- Vậy mà lúc đầu Nga cứ tưởng anh phải nghịch phá ghê lắm, bạn bè mới đặt cho anh cái biệt danh... dễ sợ như thế chứ!

Quỳnh mỉm cười:

- Đâu có!

Anh lặp lại câu nói vừa rồi với vẻ hiền lành.

Đúng lúc đó, Hạnh bước vào. Nó đặt cặp lên bàn một cái oách và liếc Quỳnh:

- Quỳnh biết chuyện gì xảy ra mấy ngày nay chưa?

Câu hỏi đột ngột của Hạnh khiến Quỳnh giật thót. Anh chợt nghĩ đến Luận. Chắc là nó lại rêu rao gì đây. Anh nhìn Hạnh, hồi hộp:

- Chưa! Chuyện gì vậy?

- Chuyện này nè!

Vừa nói, Hạnh vừa cầm lấy cạnh bàn lay lay. Cái bàn lắc lư, chao qua chao lại. Thấy vậy, Quỳnh thở phào:

- Giờ thì biết rồi!

Hạnh nheo nheo mắt, cười nói:

- Ngày mai Quỳnh nhớ đem đồ nghề theo ghen!

- Ừ.

Nga ngồi ở giữa, nghe hai người nói qua nói lại, chẳng hiểu mô tê gì cả. Nó quay sang Quỳnh, khều nhẹ:

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện gì đâu?
- Chuyện anh và Hạnh nói với nhau nãy giờ đó!
- À, cái bàn của mình bị long chân. Hạnh bảo tôi ngày mai đem búa đinh theo đóng lại.

Nga tròn mắt:

- Bộ nhà anh làm nghề mộc hả?

Quỳnh cười:

- Đóng lại cái chân bàn cần gì phải nghề mộc! Những chuyện lặt vặt như vậy, tôi làm hoài!

Ngày hôm sau, Nga thấy Quỳnh không ôm cặp như thường lệ. Anh đeo trên vai một cái túi bằng vải dày.

Quỳnh bước vào lớp, đặt cái túi xuống trước mặt Nga và sau khi lấy tập vở nhét vào ngăn bàn, anh lôi từ trong túi ra một cây búa cũ xì và một bó đinh lớn. Xong, anh khom người xuống và trong tư thế nửa quỳ nửa ngồi, anh bắt đầu đóng lại chân bàn.

Tiếng búa lộp cộp vang lên khiến những đứa đi học sớm quay đầu lại dòm. Và chẳng mấy chốc, cả một đám đông hiếu kỳ xúm lại quanh Quỳnh.

- Chà, hôm nay thằng quỷ nhỏ lại đóng vai thợ mộc, tụi mày ơi! - Một đứa la lên.

- Trời, coi nó đóng đinh kìa! Trông thiện nghệ làm sao! - Một đứa khác xuýt xoa.

Lại một giọng khác vang lên, giọng này thực tế hơn:

- Lát nữa mày sửa giùm cái chân bàn của tụi tao chút nghen, thằng quỷ nhỏ!

Cái giọng dụ khị này lập tức được nhiều đứa hưởng ứng. Cả bọn nhao nhao hòa theo:

- Cái bàn của tao cũng vậy, lát mày đóng giùm nghen!

- Cả cái bàn của tao nữa!

Quỳnh không nói không rằng, anh mím môi nện mạnh những nhát búa. Sau khi gõ cồm cộp một hồi, Quỳnh cầm cạnh bàn lay thử. Thấy cái bàn đã vững chắc, mặt bàn không còn đưa qua đưa lại, Quỳnh vươn vai, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Rồi vừa thu dọn những cây đinh vương vãi, anh vừa nhìn quanh, hỏi:

- Đóng cái bàn nào nữa đây?

Lập tức ba, bốn đứa nín tay anh:

- Đây nè! Cái bàn này nè!

- Sửa cái bàn của tao trước!
- Tao trước! Tao nhờ ngay từ đầu!
- Đẹp mà đi! Tao mới là người nhờ đầu tiên!

Trước sự giành giật của bạn bè, Quỳnh mỉm cười:

- Đóng cái nào trước cũng được!

Nói xong, Quỳnh bước qua bàn bên cạnh. Anh lại cầm lấy chân bàn lay lay rồi ngồi xuống lắp lại những phiến gỗ và vung búa nện chan chát.

Vòng tròn bu quanh mỗi lúc một đông. Chúng vừa chăm chú ngắm Quỳnh làm vừa chuyện trò ầm ĩ, nhốn nháo.

Có đứa lên giọng thầy đời dạy bảo:

- Đặt cây đinh lên cao một chút! Thế, đóng thật mạnh vào!

Đứa mới tới thì tiếp tục đặt hàng:

- Còn cái bàn của tao nữa đó nghen!

Cũng có những đứa buông lời chọc ghẹo:

- Mà y vừa đóng đinh vừa vẩy tai lừa được không, thằng quỷ nhỏ?

Giữa những lời xì xào chung quanh, Quỳnh vẫn im như thóc. Anh lặng lẽ thực hiện công việc của mình.

Khi Quỳnh đóng đến cái bàn thứ tư thì tiếng chuông vào lớp đột ngột vang lên. Vòng tròn chung quanh lập tức giãn ra. Cả lớp lục đục ủa ra sân xếp hàng. Quỳnh cầm lấy bó đinh và chiếc búa đi về chỗ ngồi.

- Còn cái bàn của tao nữa! - Một đứa hốt hoảng kêu.

Quỳnh quay lại:

- Để lát nữa tao đóng!

Đó là cái bàn long chân cuối cùng trong lớp. Quỳnh tính đợi đến giờ ra chơi sẽ đóng giúp lại cho bạn bè. Nhưng khi tiết học đầu tiên đã trôi qua khoảng mười phút mà cô Trang dạy tiết địa lý thứ hai vẫn chưa tới, cả lớp bắt đầu nhốn nháo:

- Chắc hôm nay lớp mình được nghỉ tiết thứ hai!
- Cô Trang hôm nay nghỉ dạy rồi!
- Nghe nói cô bị bệnh!
- Xạo đi mà!
- Thì tao nghe nói như vậy!
- Ai nói?

- Tao không nhớ.

Đúng lúc đó, Hạnh đứng lên:

- Các bạn giữ trật tự đi! Để tôi lên văn phòng hỏi xem!

Hạnh vừa bước ra khỏi cửa, đám bạn ngồi ở dãy bàn thứ ba quay lại gọi Quỳnh:

- Thằng quỷ nhỏ!

Quỳnh ngược lên:

- Gì vậy?

- Lại đóng giùm cái bàn đi! Khi nãy mày đã hứa rồi.

Quỳnh nhăn mặt:

- Lát nữa đi! Đang giờ học làm sao đóng được!

- Học đâu mà học! Cô Trang nghỉ rồi! Lẹ lên!

Trước sự hối thúc của đám bạn, Quỳnh chẳng biết làm sao từ chối. Anh đành xách đồ nghề lên ngồi đóng.

Và cũng giống như lúc này, khi Quỳnh bắt đầu cầm búa lên, bốn, năm đứa lập tức xúm xít chung quanh, lần này có cả Luận.

Luận ngồi thụp xuống bên cạnh Quỳnh, giọng oang oang:

- Chà, nó đóng đinh mới tài làm sao!

Hai, ba đứa hòa theo:

- Nó mà làm nghề mộc thì không ai hơn nổi!

- Xem cái tay nó kìa, dẻo ơi là dẻo!

Ngay từ khi Quỳnh bắt tay vào sửa chữa cái chân bàn đầu tiên, Nga vẫn hướng mắt về phía anh, xem anh làm. Nhưng lúc Luận xuất hiện bên cạnh Quỳnh, Nga không thềm nhìn về phía đó nữa. Nga ngó lơ phía khác nhưng nó vẫn nghe thấy tất cả những gì đang xảy ra.

Khi Quỳnh đóng xong cái chân bàn, vừa đứng dậy, Luận bỗng nói:

- Cái bản đồ trên tường sút đinh ra rồi kìa! Mày lên đóng lại đi!

Nga ngẩng đầu nhìn lên. Tấm bản đồ treo kế cái bảng đen, đang sút một bên đinh, nằm toòng teng xiêu vẹo trên tường.

Nga thoáng ngạc nhiên. Nga nhớ khi nãy, lúc Nga mới vào lớp, tấm bản đồ vẫn còn nằm ngay ngắn. Chả hiểu sao bây giờ cây đinh lại rơi đi đâu mất.

Quỳnh lững thững tiến lên bảng. Anh đỡ tấm bản đồ lên, đặt nó nằm lại đúng vị trí vào kheo mắt ước lượng khoảng cách. Trong khi Quỳnh còn đang loay hoay tìm chỗ đặt cây đinh thì dưới lớp bỗng nổ ra những tràng cười ngặt

nghèo. Thoạt đầu một người, rồi mười người và cuối cùng thì cả lớp đều ôm bụng cười lăn lộn. Tiếng cười bỗng chốc lan ra như sóng. Thậm chí có đứa còn đập tay lên bàn thùng thùng.

Làn sóng âm thanh bất thần ập tới khiến Nga giật mình. Nó ngơ ngác nhìn quanh, tưởng như cả lớp đột ngột hóa điên. Không phát hiện ra điều gì, Nga lại hoang mang nhìn lên bảng. Nga nhìn Quỳnh và sau một hồi quan sát anh, nó chợt hiểu ra và nghe mặt mình đỏ bừng. Nga vừa giận vừa ngượng nhưng nó chẳng biết làm gì hơn là úp mặt xuống bàn, những giọt nước mắt phần uất ứa ra trên má.

Hóa ra đã có một đứa nào chơi ác. Nó đã lén lút gắn đằng sau lưng Quỳnh một cái đuôi. Và trên cái đuôi đó, một hàng chữ độc địa và to tướng đã được kẻ sẵn: Tôi và Nga thề yêu nhau mãi mãi. Hàng chữ quái ác đó đập vào mắt Nga như một cây gai nhọn. Rồi những tiếng cười và những tia mắt tinh quái của đám bạn chung quanh khiến Nga xấu hổ chỉ muốn chui tọt ngay xuống đất. Nhưng Nga lại chẳng thể tránh đi đâu được. Nó ngồi đó, nghiêng rằng, cổ trấn tĩnh. Nga biết chắc thủ phạm của trò tai quái này là Luận. Luận đã bị bề mặt vì Nga mấy lần rồi. Và nó rắp tâm trả đũa. Chính nó đã lân la lại gần Quỳnh và gắn cái đuôi lên lưng anh. Và cũng chính nó nhổ cây đinh trên tấm bản đồ rồi xúi Quỳnh lên đóng lại để làm trò cười cho thiên hạ.

Nga tức muốn nổ đom đóm mắt. Nhất là những tiếng trêu chọc chunh quanh không ngớt xói vào tai nó:

- Ha ha! Yêu nhau mãi mãi!
- Ông bà đã nói: Yêu nhau lắm, cắn nhau đau! Hi hi!

*Tiểu thay cây quế giữa rừng
Để cho thằng mán thẳng lưng nó leo!*

Nga chịu hết nổi. Nó đưa hai tay bịt tai lại.

Ở trên kia, Quỳnh vẫn chưa hay biết gì. Anh quen bị bạn bè chòng ghẹo, quen bị xem là trò cười, nên lần này anh vẫn nghĩ chẳng có gì đặc biệt. Thấy cả lớp cười rần rần, Quỳnh tưởng mình đóng lộn. Anh nhướn mắt nhòm kỹ, thấy tấm bản đồ vẫn nằm ngay ngắn, chẳng hề nhảm lẩn. Anh quay mặt nhìn xuống lớp, thấy bạn bè cười lớn, chẳng biết ất giáp gì, anh nhe răng cười theo. Thấy vậy, cả lớp càng cười lớn hơn nữa khiến anh đâm lúng túng.

Điều bộ ngơ ngác của Quỳnh khiến Nga càng tức lộn ruột. Nó đâm ra giận lây cả Quỳnh. Trong khi nó chưa biết làm cách nào để báo động cho Quỳnh biết về mối hiểm họa đang treo toòng teng sau lưng thì thành linh cô Trang bước vào, theo sau là Hạnh.

Cả lớp đang cười đùa ầm ĩ chợt im phắt. Cô Trang đưa mắt nhìn quanh lớp:

- Có chuyện gì mà các em reo hò nhốn nháo thế?
- Dạ, không có gì ạ! - Một đứa lên tiếng đáp.

Cô Trang nhíu mày:

- Không có gì sao các em làm om sòm vậy?

Lần này thì không đứa nào dám lên tiếng. Cả lớp đứng im, đứa nào đứa nấy hiền như cục bột.

Chợt cô Trang nhác thấy Quỳnh đang đứng thộn mặt ra trên bảng, liền nghiêm giọng hỏi:

- Em đứng làm gì đấy?

Quỳnh ấp úng:

- Dạ, em đang đóng lại tấm bản đồ...

Vừa đáp, anh vừa quay lại chỉ tấm bản đồ đang bị lệch một bên. Khổ nỗi, khi Quỳnh đứng quay mặt xuống thì không sao, khi anh quay lên, cái đuôi hiện ra lồ lộ và hàng chữ nhăng nhít kia đập ngay vào mắt cô Trang.

- À!

Cô Trang bật kêu khẽ, vẻ không hài lòng. Cô hất đầu về phía Quỳnh:

- Em gỡ mảnh giấy đằng sau lưng xuống đi!

Đến lúc đó, Quỳnh mới biết là mình bị... cột đuôi. Anh giật mình thò tay ra sau lưng giật phăng mảnh giấy. Điều bộ cuống quýt của anh khiến một số đứa không nén nổi, phải bật cười khúc khích.

Quỳnh vừa lướt mắt qua mảnh giấy, mặt đã đỏ như ớt chín. Anh đứng như chôn chân tại chỗ, chỉ biết đưa mắt nhìn cô Trang cầu cứu.

Cô Trang khoát tay:

- Em về chỗ đi! Tấm bản đồ để ra chơi đóng!

Quỳnh mừng như bắt được vàng. Anh vội vã đi về phía cuối lớp. Nhưng anh không đủ can đảm đứng vào chỗ của mình. Anh đứng tít ngoài đầu bàn, thật xa Nga. Anh cũng không dám nhìn Nga lấy một cái.

Trong lúc đó, cô Trang quay nhìn xuống lớp và hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Bây giờ thì các em hãy cho cô biết em nào là thủ phạm của trò tinh quái này!

Cả lớp lập tức lặng như tờ. Không một tiếng trả lời.

- Em nào?

Cô Trang lại gằn giọng. Nhưng vẫn không ai nhận mình là thủ phạm. Cũng không ai tố cáo tên đều cáng kia.

Thình lình, Luận giơ tay lên.

Cô Trang nhướng mắt:

- Em nào vậy, Luận?

Luận gãi đầu:

- Thưa cô, em không biết ạ.

Cô Trang hừ mũi:

- Không biết thì em giờ tay làm gì?

Luận chép miệng, ra vẻ lúng túng:

- Thưa cô, em không biết, nhưng em có thể đoán ra ạ.

- Đoán? - Cô Trang khẽ nhún vai - Thôi cũng được! Em đoán ai?

Luận gãi đầu, làm ra vẻ khó nói:

- Em đoán là... bạn Quỳnh ạ! Chính Quỳnh đã gắn cái đuôi đó cho mình!

Cả lớp bỗng ồ cả lên. Cả cô Trang cũng ngạc nhiên:

- Sao em lại đoán thế? Quỳnh làm như vậy để làm gì?

- Sao lại để làm gì, thưa cô? - Luận kêu lên với vẻ ngây thơ vờ vịt - Cái hàng chữ ghi trên mảnh giấy là nhằm để... khẳng định chủ quyền đấy ạ!

Một đứa cùng cánh với Luận vọt miệng hòa theo:

- Đúng rồi đó cô! Cũng giống như hồi trước, Lý Thường Kiệt làm bài thơ Nam quốc sơn hà Nam đế cư vậy mà!

Đúng lúc đó, Quỳnh vùng kêu lên, giọng khỏ sở:

- Đừng nghe lời các bạn đó, thưa cô! Các bạn đó chỉ toàn là nói bậy!

Cô Trang khoát tay ra hiệu cho tất cả im lặng. Và cô nói:

- Các em không nên suy diễn vô căn cứ! Cô muốn hỏi, em nào là thủ phạm, tự giác giơ tay lên!

Cô đảo mắt khắp lớp. Nhưng chẳng có ai tự giác cả.

Cô hỏi Khải, lớp phó trật tự. Khải trả lời không biết. Thực ra, Khải thừa biết kẻ gây rối chính là Luận, nhưng chẳng có chứng cứ gì để tố giác nó cả. Những kẻ ném đá giấu tay xưa nay vẫn vậy, lẩn giỏi như chạch.

Không tìm ra thủ phạm, cuối cùng cô Trang phạt cả lớp đứng suốt cả tiết học, cho đến tận giờ ra chơi. Cả Hạnh, kẻ không có mặt trong lớp lúc đó, cũng bị vạ lây vì nó là lớp trưởng.

Nhưng kẻ đau khổ nhất trong vụ này không phải Hạnh, mà là Nga. Đứng lom khom để viết bài, Nga không tức. Nga chỉ tức là không vạch mặt được Luận, kẻ đã chơi xỏ Nga và Quỳnh một vở đau đینگ.

Lúc ra chơi, nhìn vẻ mặt hả hê của Luận, Nga tức điên người. Nó định tìm một câu thật độc địa để nói cho bố ghét. Nhưng Nga chưa kịp nói gì thì Luận đã nói trước. Nó bô bô:

- *Đã thề mãi mãi yêu nhau
Thì còn phách lối càu nhàu làm chi!*

Nga đành phải quay mặt, bỏ đi thẳng. Nó không biết Khải đang đứng tựa cửa sổ âm thầm nhìn theo những bước chân hậm hực của nó.

Sau sự kiện tai ác đó, cả Nga lẫn Quỳnh không ai dám nhìn mặt ai. Cả hai đều ngượng ngùng, xấu hổ.

Trước đây, giữa hai người, chỉ có Quỳnh là chết nhất. Bây giờ cả Nga cũng rụt rè. Chính nó cũng tự động ngồi xích về phía Hạnh. Xích thật sát. Đến nỗi Hạnh phải lên tiếng:

- Nga ngồi xê ra chút đi! Nga ngồi sát rạt, đụng cùi chỏ làm sao Hạnh viết!

Nghe Hạnh nói vậy, Nga bẽn lẽn ngồi lùi ra. Nhưng nó chỉ ngồi lùi ra một chút xíu thôi. Chỉ đủ để một con kiến bò qua.

Suốt một tuần lạnh lùng như vậy, Nga thấy buồn làm sao. Nó chẳng thèm giận Luận nữa. Luận thì chẳng nói làm gì, cái đồ quỷ sứ ấy! Bây giờ, Nga chỉ tức Quỳnh. Càng nghĩ càng tức. Con trai gì mà khờ khạo giữa thanh niên bạch nhật để người ta gán cái đuôi to tổ bố mà không biết. Lại còn bị lừa lên đứng trên bâng, phơi cả buổi cái hàng chữ quái ác kia ra trước... bàn dân thiên hạ, thật chẳng giống ai.

Hễ cứ nghĩ đến chuyện đó, Nga lại tức, lại buồn và lại nép sát vào người Hạnh. Chỉ có Luận là vui. Thấy Nga và Quỳnh không dám nhìn mặt nhau, nó khoái trá ra mặt. Nó đã nghĩ sẵn một số câu độc địa để châm chọc Nga và Quỳnh, nhưng thấy cả hai nhẫn nhục đầu hàng, nó chưa có dịp nào để xổ ra.

Khải là người thứ hai thủ lợi trong chuyện này. Khải đã để ý Nga ngay từ khi Nga mới về. Chẳng hiểu sao cứ mỗi lần nhìn Nga, bắt gặp ánh mắt long lanh của Nga, Khải bỗng thấy lòng mình man mác như vừa có một làn gió thổi qua.

Đối với Khải, Nga không giống như những bạn gái khác trong lớp. Nga đảm thắm hơn và kín đáo hơn. Mặc dù vào học đã lâu, Nga ít tham gia vào các trò chơi ồn ào và tình nghịch của các bạn. Nga thường ngồi lặng lẽ ở cuối lớp, nhìn ngẩn và nghĩ ngợi vẩn vơ như đang ngồi giữa một đồng cỏ mênh mông và tĩnh lặng. Lần nào nhìn trộm Nga, Khải cũng đều bắt gặp hình ảnh mơ màng đó.

Ngay cả cách xưng hô, Nga cũng khác các bạn. Nga kêu Khải bằng anh chứ không kêu tên hoặc mày mày tao tao như lũ thằng Luận. Cách xưng hô ấy khiến Khải nghĩ ngợi nhiều. Dĩ nhiên, một phần do Khải lớn tuổi hơn Nga, nhưng phần khác Khải nhìn thấy trong cách xưng hô của Nga một tâm hồn bé bỏng, hồn nhiên và có chút gì đó rụt rè bỡ ngỡ.

Nhưng không phải chỉ có Khải được Nga kêu bằng anh. Thằng quỷ nhỏ cũng được hưởng đặc ân đó. Đa số bạn bè trong lớp đều gọi Quỳnh là thằng quỷ, thế mà thằng quỷ lại được Nga kêu bằng tiếng anh trêu mếu, ngang với Khải, bảo Khải không tức sao được! Càng tức hơn nữa là khi lần trước ghé chơi nhà Nga, hể Khải nói đụng đến Quỳnh tiếng nào, lập tức Nga bênh Quỳnh chăm chặp. Đến nỗi rốt cuộc Khải đành phải rút lui mà chẳng nói với Nga được câu nào ra hồn.

Sau lần đó, Khải không ghé thăm Nga nữa, dù hai nhà ở kế bên nhau. Gặp Nga ngoài đường, Khải cũng chỉ hỏi thăm qua quýt, rồi thôi. Nói chung là anh ngại, mặc dù anh không hiểu anh ngại điều gì. Kể cả khi Luận chọc ghẹo Nga và Quỳnh, Khải đã ra tay can thiệp và bắt gặp ánh mắt cảm kích của Nga. Nhưng ngay cả lần đó, Khải cũng chẳng biết phải nói gì với Nga ngoài tia nhìn băng khuôn sáo thăm. Sự có mặt của Quỳnh bên cạnh Nga luôn luôn làm Khải bối rối và do dự.

Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã thay đổi. Sau sự kiện cái đuôi, Nga và Quỳnh xem ra có vẻ xa lánh nhau. Thằng Luận quỷ quái kia hóa ra cũng có lúc được việc! Khải thăm nhủ và anh quyết định sẽ sang chơi nhà Nga. Lưu Bị đi cầu Khổng Minh ba lần còn chưa nản, lẽ nào mình mới tới nhà Nga có một lần đã vội vã rút lui!

Nghĩ sao làm vậy, sáng chủ nhật tuần đó, Khải gồng mình bước sang nhà Nga. Anh cố đi những bước chân mạnh mẽ nhưng khi đứng trước cổng nhà Nga, trái tim anh bỗng đập lộn tùng phèo.

Người ra mở cổng là thằng Ngoạn, em Nga. Ngoạn mười hai tuổi, năm nay học lớp bảy. Nó nhìn Khải bằng ánh mắt tò mò:

- Anh là anh Khải phải không?

Khải ngạc nhiên:

- Sao em biết?

Khải hỏi mà bụng sướng rơn. Anh chắc mẩm là ở nhà Nga thường nhắc đến mình. Nhưng thằng Ngoạn làm Khải cụt hứng. Nó đáp, giọng thản nhiên:

- Anh ở kế bên ai mà không biết!

Ngoạn là một thằng nhóc láu lỉnh. Không đợi Khải lên tiếng, nó bộp chộp hỏi trước:

- Anh tìm chị Nga phải không?

Câu hỏi thẳng thừng của Ngoạn khiến Khải đâm ra lúng túng. Anh gật đầu, ngượng nghịu:

- Ừ. Chị Nga có nhà không em?

Ngoạn lắc đầu:

- Chị Nga đi chợ rồi. Chỉ có chị Ngân ở nhà. Anh vào chơi không?

Khải tấn thối lưỡng nan. Vào cũng dở mà không vào cũng kẹt. Anh đã cần thận chọn ngày chủ nhật, vậy mà Nga vẫn cứ vắng nhà. Chợ với búa, chán ới là chán! Sao Nga không để chị Ngàn đi chợ mà giành đi chi vậy không biết! Cứ làm như là đi dự hội ấy! Trong khi Khải còn đang phân vân chưa biết tính sao, Ngoạn lại lên tiếng. Nó nói, mặt cứ tươi hơn hớn:

- Hay là anh vào nhà đợi chị Nga đi! Chỉ cũng sắp về rồi!

Không còn cách nào khác, Khải đành đi theo Ngoạn.

Chị Ngàn ngồi ở phòng khách. Thấy Khải vào, chị cười:

- Em tìm Nga phải không?

Khải nuốt nước bọt:

- Dạ.

- Em ngồi chơi đi! Nga đi lâu rồi, chắc cũng sắp về tới!

Khải ngồi xuống ghế. Trong một lúc, anh loay hoay với hai bàn tay của mình. Tự nhiên anh thấy chúng thừa thãi làm sao và anh cảm thấy bối rối không biết đặt chúng vào đâu.

Thấy Khải lúng túng, chị Ngàn tìm cách bắt chuyện. Cách ăn nói cởi mở của chị chẳng mấy chốc đã giúp Khải lấy lại bình tĩnh. Dần dà Khải cảm thấy tự nhiên hơn và trong khi chờ đợi, anh có thể trò chuyện với chị Ngàn một cách thoải mái như với một người bạn lớn.

Nhưng trong khi trò chuyện với người bạn lớn đó, Khải vẫn không quên thỉnh thoảng đảo mắt dòm ra cửa ngóng... người bạn nhỏ. Người bạn nhỏ đi lâu thật lâu, làm như cái chợ nằm đâu trên sao Hỏa ấy. Khải vừa chép miệng vừa nhấp nhồm như ngồi trên tổ kiến lửa.

Vẻ sốt ruột của Khải khiến chị Ngàn tức cười. Nhưng chị không dám cười, sợ Khải xấu hổ. Chị đang định lên tiếng trấn an Khải thì Nga về tới.

Nga đi xăm xăm vào nhà. Tới cửa, Nga chột khựng lại khi trông thấy Khải:

- Ủa, anh tới chơi hả?

- Ừ.

Khải đáp, mắt sáng lên.

- Anh tới lâu chưa?

- Tới nãy giờ.

Nga không biết nãy giờ là bao lâu nhưng nó không hỏi. Không hiểu sao Nga không ưa Khải. Xét cho cùng, Khải là một chàng trai khá hoàn hảo. Khải cao lớn, đẹp trai, học giỏi. Ở lớp, Khải là một học sinh tiên tiến và gương mẫu. Khải lớn hơn các bạn cùng lớp khoảng hai, ba tuổi, vì vậy trông anh chừng chạc còn hơn cả Hạnh.

Nga biết Khải để ý đến mình, nhưng điều đó không làm Nga vui thích. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt của Khải, Nga cảm thấy lòng mình dâng lên một nỗi hồi hộp xen lẫn sợ hãi. Những lúc như vậy, Nga vội vã quay mặt đi chỗ khác.

Giữa Khải và Quỳnh, Nga cảm thấy Quỳnh gần gũi thân thuộc với mình hơn. Nga không biết tại sao mình lại có cảm giác đó. Có lẽ Nga tìm thấy ở Quỳnh một tình cảm kín đáo nhưng chân thành. Khải lịch sự nhưng kiêu cách. Có phải vì vậy mà mình không thoải mái khi chạm mặt với anh ta? Đôi lúc Nga tự hỏi nhưng rồi nó chẳng khẳng định được điều gì.

Lần này cũng vậy, gặp Khải ngồi ở phòng khách, Nga chào hỏi qua loa vài câu rồi xách giỏ đồ chợ đi thẳng xuống bếp rồi ngồi lì luôn ở đó. Nga biết xử sự như vậy là không hay nhưng cứ nghĩ đến cảnh phải ngồi trò chuyện dằng dằng với Khải, Nga chẳng thích thú chút nào.

Nga ngồi lật rau một lát thì Ngoạn chạy xuống kêu:

- Chị Ngàn kêu chị kìa!
- Kệ chỉ! Tao bận lật rau! - Nga đáp nhăm nhắng.

Ngoạn liếc Nga:

- Nhưng chị lên nói chuyện với anh Khải chứ? Ảnh đợi chị từ sáng đến giờ!

Nga cốc nhẹ lên đầu em:

- Mày đừng có lảm chuyện! Anh Khải là bạn chị Ngàn chứ đâu phải bạn tao!

Ngoạn trố mắt:

- Ảnh là bạn chị chứ sao là bạn chị Ngàn! Ảnh học cùng lớp với chị mà!
- Học cùng lớp với tao nhưng là bạn của chị Ngàn. Không tin, mày hỏi chị Ngàn coi!

Thằng Ngoạn chạy lên một lát thì chị Ngàn đi xuống. Chị dòm Nga lom lom:

- Em làm sao vậy?

Nga mím môi:

- Em chẳng làm sao cả.

Chị Ngàn ngần ngừ một thoáng rồi hỏi:

- Em không ưa Khải hả?

Nga không đáp. Chị Ngàn lại nói:

- Ưa hay không ưa thì cũng lên tiếp chuyện Khải chứ. Khải là bạn em mà.
- Chị tiếp dùm em đi!

Chị Ngàn nhăn mặt:

- Con nhỏ này nói lạ! Bạn mà tiếp giùm!

Rồi chị nắm lấy cánh tay Nga, giục:

- Thôi, lên đi! Không thích thì cũng nói chuyện với Khải vài câu! Để rửa rau đó, chị lật cho!

Cực chẳng đã, Nga phải buông con dao xuống và uể oải đứng dậy đi lên nhà trên.

Nhưng Khải đã không còn ngồi ở phòng khách. Nga dòm Ngoạn:

- Anh Khải đâu rồi?

- Ảnh về rồi. Ngồi một mình chán quá, ảnh về.

Nga trừng mắt:

- Sao lại ngồi một mình? Có mày ở đây nữa chi!

Ngoạn chép miệng:

- Em thì ăn nhắm gì! Ảnh muốn nói chuyện với chị kia! Còn em mới nói chuyện với ảnh có một câu, ảnh đòi về liền...

Nga giật mình:

- Mày nói gì vậy?

Ngoạn khịt mũi:

- Em rủ ảnh chơi đá dế.

- Trời đất! - Nga bật kêu lên - Mày làm như ảnh là bạn mày không bằng!

- Chứ em biết nói chuyện gì bây giờ! - Ngoạn vò đầu - Ảnh là bạn chị chứ đâu phải bạn em!

Nga nhanh tay chụp lấy vành tai Ngoạn:

- Bạn ai, nói lại đi?

Ngoạn rút cổ, vội vàng đáp:

- Bạn chị Ngân.

Nga cười khúc khích và buông em ra.

Sau vụ đó, chị Ngân giữa Nga tươi cười. Sau khi trách một thôi một hồi, chị kết luận:

- Không có ai bất lịch sự như em!

Nga vùng vằng:

- Kệ em.

Chị Ngân nhăn mặt:

- Em chỉ bú rởng. Kệ sao đợc mà kệ.

Thấy chị Ngàn có vẻ giận dữ, Nga ngồi im không đp. Từ trước đến nay, Nga ít khi cãi lại chị Ngàn. Chị vừa là chị, vừa là bạn Nga. Từ khi mẹ mất, chị còn là mẹ. Khi dời nhà về đây, ba thường xuyên đi công tác vắng, chị Ngàn phải chăm sóc và lo lắng cho Nga và Ngoạn. Mỗi ngày sau khi đi làm về, chị phải bận rộn với bao nhiêu là chuyện trong nhà. Nga và Ngoạn giúp đỡ chị chẳng đợc mấy tí, mặc dù ba chị em lúc nào cũng xúm xít bên nhau.

Nga rất quý chị Ngàn. Chẳng bao giờ Nga muốn làm trái ý chị. Mỗi lần thấy chị giận, Nga không dám nói đi nói lại nửa câu. Lần này cũng vậy, Nga chỉ dám ầm ức thầm trong bụng. Nga chẳng tức chị Ngàn, mà tức... Khải. Tự dưng dẫn xác tới nhà người ta chi vậy không biết. Nga biết chị Ngàn có thiện cảm với Khải. Chị mến Khải vì Khải tỏ ra lễ phép và hiền lành. Khải lại thường hay đồng ý với chị về nhiều vấn đề. Chị cũng biết Nga không thích Khải, mặc dù chị chẳng rõ lý do. Nhưng theo chị, dù thích hay không, Nga cũng không nên đối xử với Khải như vừa rồi. Nó ác ác làm sao ấy. Chị nói thẳng với Nga điều đó. Nga đp:

- Chứ em biết làm sao!

Chị Ngàn nhún vai:

- Đừng xạo! Em biết, nhưng mà em chẳng muốn làm đó thôi!

Nga thở dài:

- Thôi, đợc rồi! Lần sau, Khải qua, em sẽ...

Chị Ngàn không đợi Nga nói hết câu. Chị nhìn ra sân nắng, bâng khuâng nói:

- Biết Khải có qua chơi nữa không. Em làm kiểu đó, ma cũng chạy nữa là người!

Sau khi ở nhà Nga về, Khải không thềm thay đồ. Anh để nguyên quần áo leo lên giường, trùm chăn kín đầu, nằm... tức. Anh chẳng hiểu hôm nay là ngày gì, đại hung hay đại họa. Anh cố nhớ xem sáng nay xuất hành có gặp một con nhỏ hắc ám nào trước ngõ hay không. Chắc là có mà anh quên đó thôi. Chứ nếu không thì tại sao anh lại phải trải qua những giây phút nặng nề đến như thế ở nhà Nga. Cứ như là ngồi ở pháp trường ấy. Hết chong mắt nhìn ra cửa lại ngheh cổ dòm xuống bếp. Suốt buổi sáng, Nga chỉ lướt qua mặt Khải như một cái bóng. Rồi biến mất. Thật chẳng thấy ai dễ ghét như thế.

Hôm trước thì Khải còn mơ hồ, nhưng đến nay thì Khải xác định là Nga chẳng có cảm tình với mình chút xíu nào. Khải chẳng biết vì sao, nhưng thái độ phớt lờ của Nga sáng nay khiến Khải tự ái ghê gớm. Mình đã cứu cô ta thoát khỏi nanh vuốt của Luận một lần, vậy mà cô ta chẳng thềm nghĩ tới mình một mảy may, tệ ới là tệ! Đã vậy, mình chẳng thềm đặt chân đến nhà cô ta nữa, để cho cô ta đi mà cặp kè với thằng quỷ nhỏ...

Nhưng Khải chợt nghĩ đến chị Ngàn. Chị Ngàn thật dễ thương. Chị coi Khải như em và tỏ ra rất mến Khải. Sáng nay nếu không có chị Ngàn, chắc Khải đã

bỏ về từ lâu rồi. Phải chi Nga giống tính chị Ngàn được một chút, Khải cũng đỡ khổ. Đàng này, hai chị em khác nhau như nước với lửa. Chị lúc nào cũng vui vẻ, còn em mặt cứ khó dăm dăm, thấy mà ghét! Hồi sáng, sợ Khải buồn, chị Ngàn bắt thằng Ngoạn đi kêu Nga mấy lần nhưng Nga cứ lì ra. Nhìn mặt chị, Khải biết chị giận cô em đồng đảng của mình lắm, chị không nói ra trước mặt Khải đó thôi. Tội chị ghê!

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Khải lại thay đổi quyết định. Ngu gì mà... đầu hàng. Mình cứ qua nhà Nga chơi, chẳng sợ quái gì. Nga không nói chuyện với mình, đã có chị Ngàn. - trong nhà, chị Ngàn cũng như là mẹ. Chị đã mền mình thì trước sau Nga cũng phải thay đổi thái độ. Nga làm sao cãi mẹ được. Nghĩ vậy, Khải cảm thấy an tâm và phần khởi hân lên. Không tấn công trực tiếp được đối phương thì mình đi đường vòng. Đi đường vòng lâu hơn nhưng mà chắc ăn. Mình thanh toán chị Ngàn xong, sau đó thanh toán tới thằng Ngoạn, cuối cùng là thanh toán ông già, ba lô cốt này mà đổ thì Nga phải kéo cở trắng đầu hàng thôi. Càng nghĩ, Khải càng sướng rơn, làm như Nga sắp đầu hàng đến nơi. Ừ, ngu gì mà rút lui cho thằng quỷ nhỏ giành lợi thế. Cái thằng đó, mặt mày thì xấu xí, chỉ được mỗi cái tài vật, chẳng hiểu sao Nga lại ưa nó được. Phụ nữ thật là lạ. Nhưng lần này mình quyết tâm làm cho phụ nữ không lạ nữa.

Sau khi đã lên kế hoạch, Khải không thêm giận Nga nữa. Tối lớp, gặp Nga, Khải cười... tươi như hoa. Anh làm như quên bằng ngày chủ nhật u ám vừa rồi. Hoặc giả có nhớ thì anh làm như anh đang nhớ tới một ngày đẹp để nhất của đời mình. Thái độ tình rui của anh chắc làm Nga ngạc nhiên lắm. Dòm mặt Nga, anh nhận ra điều đó ngay. Nhưng anh cứ phớt tình, ra vẻ ta đây vô tâm nhất thế giới.

Thình thoảng Khải liếc qua chỗ Nga ngồi. Và Khải mừng rỡ nhận thấy khoảng cách diệu vợi giữa Nga và Quỳnh chẳng thu ngắn thêm được chút nào. Cho đến lúc này, hai người vẫn chưa đủ can đảm nói chuyện lại với nhau. Hẳn cái đuôi của Luận đã quét trúng Nga và Quỳnh một cú quá mạnh, hết như đuôi sao Chổi quét trúng trái đất trong ngày tận thế vậy.

Khoảng ba ngày sau cái ngày chủ nhật đáng nhớ kia, Khải lại qua chơi nhà Nga. Lần này, Khải trang bị trong lòng ngực một trái tim bằng sắt. Anh trở tới trước cổng bằng tư thế hùng dũng của một chiếc xe tăng.

Vừa thấy anh, thằng Ngoạn đã chạy vù ra. Vừa chạy nó vừa kêu toáng:

- Bạn chị Ngàn tới! Bạn chị Ngàn tới!

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần là tới chơi với chị Ngàn nhưng nghe thằng Ngoạn la ông ổng giữa trời như vậy, Khải tức muốn nổ đom đóm mắt. Anh tính cốc cho nó một cú lũng sọ nhưng anh cố nhịn. Dù sao thì mai một nó cũng là... em mình! Khải tự an ủi như vậy và anh lăm lũi theo Ngoạn vào nhà.

Phòng khách vắng hoe. Đồng hồ trên tường chỉ hai giờ mười lăm. Khải đoán là hai chị em ngủ trưa chưa dậy.

Ngoạn đơn đả:

- Anh ngồi chơi. Để em vào kêu.

Khải giật mình:

- Em định kêu ai?

Ngoạn gãi mũi:

- Thì kêu chị... Ngàn.

Khải nhăn nhó. Anh liếc quanh và hạ giọng suýt khế:

- Đừng kêu chị Ngàn. Cứ để chị Ngàn ngủ.

Ngoạn nhướng mắt:

- Chị Ngàn đâu có ngủ. Chỉ đang giặt đồ.

Khải tắc lưỡi:

- Vậy thì cứ để chị giặt đồ. Em kêu chị Nga được rồi.

- Chị Nga đâu có nhà! - Ngoạn vừa nói vừa nhún vai, điệu bộ y hệt người lớn.

Khải nghe tim mình thót lại:

- Thật không? Chị Nga đi đâu mà đi hoài vậy?

- Em không biết. Hình như chỉ đi tới nhà bạn.

Khải nhú mào. Bạn nào vậy cà? Ở lớp, Nga đâu có chơi với ai. Chẳng lẽ Nga đến nhà Quỳnh. Vô lý, gần nửa tháng nay Nga và Quỳnh đâu có dám nhìn mặt nhau. Hay là... hai người chỉ làm bộ làm tịch trong lớp thôi, còn về nhà thì vẫn... Khải mím chặt môi, không dám nghĩ tiếp. Mới nghĩ tới chừng đó thôi, Khải đã thấy ngực mình tung tức. Anh nhắm mắt lại cho ý nghĩ u ám đó trôi qua và cho trái tim anh có thì giờ trấn tĩnh.

Khi Khải mở mắt ra, thằng Ngoạn đã biến mất. Thế vào đó là chị Ngàn. Chị Ngàn đang ngồi trên chiếc ghế đối diện với Khải và dòm Khải lom lom.

Thấy Khải mở mắt, chị hỏi, giọng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Em đang... tập yoga hả?

- Dạ không ạ.

Khải đáp, vừa tức cười vừa ngượng nghịu. Chị Ngàn làm như Khải là thuật sĩ Ấn Độ không bằng. Ai lại tới nhà người ta ngồi tập yoga!

- Hay là em buồn ngủ?

Buồn ngủ còn tệ hơn là tập yoga! Khải than thầm và lại lắc đầu:

- Dạ không ạ.

Chị Ngàn chớp mắt:

- Chứ em nhắm mắt lại chi vậy?

Khải ấp úng:

- Dạ, hình như... hình như có con gì đó nó bay vào mắt em.

Khải nói dóc mà chị Ngàn tưởng thật. Chị nói:

- Em xích lại gần đây và mở mắt ra để chị coi thử con gì trong đó.

- Dạ thôi ạ. Hình như nó... bay ra rồi.

Khải vội vàng từ chối. Khải biết chị Ngàn có coi thử đến khuya cũng đừng hòng tìm ra con gì đó. Con gì đó nó đâu có chui vào mắt Khải. Nó chui vào tim Khải kìa.

Sợ chị Ngàn cứ đòi kiểm tra đôi mắt mình, Khải tìm cách chuyển đề tài. Anh hỏi:

- Nga đi đâu vậy chị?

Chị Ngàn chẳng biết nỗi lo của Khải. Chị trả lời thản nhiên:

- Nga đến nhà bạn.

Khải lại nghe tim mình đập thành thịch. Bất giác anh buột miệng:

- Nga đến nhà Quỳnh phải không?

Chị Ngàn trố mắt:

- Quỳnh nào vậy?

Khải lại ấp úng:

- Dạ, Quỳnh là bạn học cùng lớp với tụi em.

Chị Ngàn lắc đầu:

- Vậy là Nga không đến nhà nhỏ Quỳnh. Nga đến nhà Hạnh.

Khải nghe như ai vừa nhắc khỏi ngực mình một tảng đá nghìn cân. Anh thở một hơi dài nhẹ nhõm. Vậy là Nga không liên lạc bí mật với nhỏ Quỳnh. Chị Ngàn tưởng Quỳnh là con gái. Chị gọi nó là nhỏ. Chị đâu có biết nó là một... thằng quỷ. Khải buồn cười trong bụng nhưng anh không dính chính. Không nên để chị Ngàn biết về thằng quỷ nhỏ. Ai biết được chị sẽ không nói chuyện với Nga về Quỳnh rồi lại cao hứng bảo Nga rủ Quỳnh về nhà chơi. Như vậy thì hỏng bét. Ở lớp, Khải đã nhường chiến trường cho thằng quỷ nhỏ rồi. Ngày nào nó cũng ngồi kể bên Nga. Về nhà, anh phải giành lại những cơ hội. Anh phải độc quyền những cuộc viếng thăm. Nhà Nga là chiến trường của riêng anh, không thể để thằng quỷ nhỏ bén mảng tới được. Đó là vùng cấm, ai xuất hiện, cứ... bắn bỏ.

Khải gật gù với quyết tâm sắt đá của mình. Anh đặt hai tay lên đùi, nắn nắn nơi túi quần, làm như đang chuẩn bị rút... súng. Chợt tay Khải chạm phải vật gì cộm cộm.

Thoạt đầu Khải giật mình nhưng rồi anh chợt nhớ ra. Đó là những cuộn băng nhạc. Hồi trưa, trước khi sang nhà Nga, Khải đã thó ở nhà mấy băng nhạc cho vào túi quần. Biết chị Ngân và Nga thường nghe nhạc, Khải nảy ra sáng kiến đem mấy băng nhạc qua cho mượn. Khải bắt chước Sơn Tinh, đem quà dâng cho Mỹ Nương. Hẳn Mỹ Nương sẽ mê tít thò lò. Còn thằng quỷ nhỏ bất quá chỉ là Thủy Tinh. Thủy Tinh bao giờ cũng chậm chân. Hẳn mới dâng nước lên một thước, mình đã dâng núi lên cả nghìn trượng rồi.

Băng về mặt đặc ý, Khải đứng dậy rút mấy băng nhạc trong túi ra.

Chị Ngân nhướng mắt:

- Gì vậy?

Khải cười tươi:

- Băng nhạc. Em mang qua cho chị nghe.

Chị Ngân cầm lấy mấy băng nhạc sẫm soi:

- Nhạc nước ngoài hả?

Khải hào hứng:

- Dạ, nhạc nước ngoài. Toàn giọng ca xịn. Madonna, Michael Jackson. Còn đây là băng Disco 89, trong đó có bài Ali Baba do Los Garcia hát.

Khải giới thiệu sản phẩm hùng hồn hết chương trình quảng cáo trên ti-vi. Chị Ngân mỉm cười:

- Madonna thì chị có nghe rồi. Michael Jackson thì chưa. Để chị nghe thử xem anh chàng này hát như thế nào mà người ta mê đến thế.

Khải tỏ vẻ sành sỏi:

- Chị phải xem Michael Jackson biểu diễn trên băng vi-đê-ô kia mới thích. Cái hay của Jackson tăng lên phần lớn nhờ vũ đạo. Nhưng thôi, chị nghe tạm băng cát-xét. Khi nào có phim vi-đê-ô ca nhạc, em tới rủ chị đi.

Trước sự nhiệt tình quá xá của Khải, chị Ngân vui vẻ gật đầu:

- Ừ, hôm nào có phim gì hay hay, em nhớ rủ chị và Nga đi với.

Câu nói của chị Ngân làm Khải sung sướng đến lịm người. Đó là lời đề nghị Khải ấp ủ từ lâu trong lòng nhưng không dám nói ra. Khi rủ đi xem phim, Khải đã bấm bụng cắt bỏ tên Nga ra khỏi lời mời của mình. Nào ngờ chị Ngân dễ thương hết chỗ nói. Khải vừa bỏ ra là chị tự động lấp vô liền. Cứ y như chị đọc được ý nghĩ trong đầu Khải vậy.

Hôm đó, cho đến khi Khải cáo từ, Nga vẫn chơi ở nhà Hạnh chưa về. Nhưng Khải chẳng buồn như lần trước. Anh vừa thả bộ về nhà vừa huýt sáo một cách yêu đời bản Ali Baba.

Nga trở tới cổng, vừa bước xuống xe là thằng Ngoạn chạy ra thông báo liền:

- Bạn chị Ngân đến chơi vừa mới về.

Nga quên bằng mất chuyện bữa trước. Nó nạt em:

- Bạn chị Ngân thì mắc mớ gì đến tao mà mà hí ha hí hửng vậy?

Ngoạn rụt cổ:

- Bạn chị Ngân tức là anh Khải đó!

Nga sức nhớ ra, liền phì cười:

- Chà, em thuộc bài dữ hén! Để mai chị thưởng cho em một hũ yaourt.

Lâu lâu mới thấy chị Nga kêu mình bằng em một lần, Ngoạn khoái lắm. Càng khoái hơn nữa khi chị còn hứa hẹn cái khoản yaourt đầy hấp dẫn kia. Để tỏ lòng biết ơn, Ngoạn liếm môi, khai tiếp:

- Ảnh còn đem cho mượn mấy cuộn băng nhạc nữa!

Nga nhú mày:

- Nhạc gì vậy?

Ngoạn lắc đầu:

- Em không biết. Chị hỏi chị Ngân ấy.

Nga bước vào nhà, chưa kịp hỏi, chị Ngân đã nói:

- Em làm gì ở nhà bạn mà lâu dữ vậy? Khải đến chơi, vừa về tức thì.

Nga không trả lời thẳng câu hỏi của chị. Nó ngồi xuống ghế, thở ra:

- Mấy bài toán khó ơ là khó! Em và Hạnh mò cả buổi mới giải ra.

Chị Ngân đột ngột hỏi:

- Khải học giỏi không?

Nga không hiểu sao chị Ngân lại nói vậy nhưng nó vẫn gật đầu:

- Giỏi.

Chị Ngân nheo nheo mắt:

- Vậy sao em không đem mấy bài toán nhờ Khải giải cho?

Nga liếc chị:

- Chị biết rồi mà còn hỏi. Em thân với Hạnh hơn.

- Nhưng Khải nhà gần! - Chị Ngân nói mà không nhìn Nga. Chị cũng không hiểu tại sao chị mền Khải. Chị thấy tội tội Khải làm sao!

Nga chưa kịp trả lời thì Ngoạn chạy vào. Nó bước chân lại gần Nga, hạ giọng hỏi:

- Chị hỏi chị Ngân chưa?

- Hỏi gì?
- Hỏi mấy băng nhạc ấy!

Ngoạn nói nhỏ nhưng chị Ngân vẫn nghe rõ. Chị liền lên tiếng:

- À, khi nãy Khải có đem cho mượn mấy băng nhạc. Em có muốn nghe không?

- Nhạc gì vậy? - Nga nhìn chị.
- Madonna, Michael Jackson. Toàn nhạc hay không hà!

Vừa nói, chị Ngân vừa vói tay lên đầu tủ buýp-phê lấy mấy băng nhạc đưa cho Nga.

Nga cầm mấy cuộn băng nhạc một cách hồ hững. Nó cũng chẳng buồn liếc xem mình đang cầm những gì.

Chị Ngân nhìn Nga bằng ánh mắt dò xét:

- Em không thích mấy băng nhạc này hả?

Nga thú nhận không chút đắn đo:

- Ừ, em không thích.

Chị Ngân chớp mắt:

- Em vẫn thường nghe nhạc nước ngoài kia mà!

Nga nhún vai:

- Em chỉ nghe ABBA thôi. Em thích những gì mượn mà.
- Mượn mà?
- Ừ. Như nhạc Trịnh Công Sơn. Như nhạc tiền chiến, chẳng hạn.

Chị Ngân không nói gì. Thực ra, chị vẫn thích những ca khúc trữ tình êm dịu. Giống như Nga. Nhưng hôm nay chị buộc lòng phải quảng cáo những băng nhạc của Khải. Chị còn tính nói Phải đi xem Jackson biểu diễn trên băng vi-deo mới thích. Ít hôm nữa, Khải sẽ mời chị với Nga.... Nhưng thấy Nga tỏ vẻ thờ ơ với các băng nhạc, chị đành thôi.

Ngoạn đứng bên cạnh, trố mắt dòm hai người chị. Tới phút này, nó cũng chẳng hiểu thực ra thì anh Khải là bạn của ai.

Lâu, rất lâu, Quỳnh chẳng trò chuyện với Nga. Và dường như anh cũng chẳng trò chuyện với ai. Tới lớp, Quỳnh lúi thủi đi vào chỗ ngồi, và suốt cả buổi học, anh ngồi trầm tư trên ghế. Hệt như một pho tượng.

Luận và những đứa cùng cánh cả tuần nay đã thôi chọc ghẹo chuyện tình cảm của Quỳnh, nhưng điều đó chẳng khiến Quỳnh bớt lặng lẽ một chút nào.

Quỳnh câm nín. Nga cũng vậy. Vụ cái đuôi đã trôi qua từ lâu. Chẳng còn ai nhắc đến nó nữa. Nhưng không khí băng giá giữa hai người từ dạo đó đến

nay vẫn không hề giảm bớt. Nga thấy điều đó thật kỳ cục. Đã mấy lần, Nga tính phá vỡ sự im lặng khó chịu này nhưng cuối cùng nó không đủ can đảm để thực hiện. Nga chờ Quỳnh mở miệng trước. Nhưng miệng Quỳnh như có dán băng keo.

Nga giận Quỳnh ghê. Trước đây, vụ cái đuôi cũng do sự bất cẩn và khờ khạo của anh gây ra. Bây giờ, cái bầu không khí u ám đang bao phủ hai người cũng do anh gây ra nốt. Đàn ông con trai gì mà... dỏm ơi là dỏm!

Trong khi Nga hoàn toàn thất vọng thì Quỳnh đột nhiên chứng minh anh không dỏm một chút xíu nào.

Một hôm, nhân dịp không ai để ý, Quỳnh rút rờ xích lại gần Nga.

Sự dũng cảm khác thường của Quỳnh khiến Nga vô cùng ngạc nhiên. Nó nhìn anh nhưng anh đã cúi mặt xuống. Anh đang mò mẫm cái gì đó trong ngăn bàn.

Nga nhìn cái mũi đang ứng đỏ trên mặt Quỳnh, và hỏi:

- Anh tìm cái gì trong đó vậy?

Quỳnh ấp úng:

- Tôi đang tìm cái này... cho Nga.

Nga cười:

- Cái gì vậy? Lọ benzine nữa hả?

Quỳnh đỏ mặt:

- Không phải.

Vừa nói, Quỳnh vừa rút tay ra. Nga dòm kỹ tay Quỳnh và sửng sốt khi thấy anh đang cầm một băng nhạc. Quỷ thật, sao dạo này mọi người đều đổ xô đem băng nhạc tới cho mình vậy cả! Nga nghĩ thầm và nghe trống ngực đập thình thịch.

Quỳnh đưa băng nhạc cho Nga, bối rối nói:

- Nga cầm về nghe đi!

Nga vừa đón lấy cuộn băng nhạc vừa hỏi:

- Băng nhạc gì vậy? Michael Jackson hả?

Nói xong, Nga bỗng bật cười về câu hỏi ngô nghê của mình. Nga biết mình vẫn còn bị ám ảnh bởi những băng nhạc quý giá của Khải.

Quỳnh chẳng buồn để ý đến câu hỏi lạ lùng của Nga. Anh mỉm cười:

- Không phải đâu. Đây là băng Mơ hoa. Nhạc tiền chiến.

Nga giật bắn người. Suýt chút nữa nó đã kêu lên.

Nga không kinh ngạc sao được khi mà mới cách đây mấy ngày, Nga nói với chị Ngàn là Nga thích nhạc tiền chiến, hôm nay Quỳnh đã mang băng nhạc tiền chiến đến cho Nga. Mà Quỳnh đâu có phải là Tôn Ngộ Không. Quỳnh đâu có thể biến thành con muỗi đậu trên vành tai Nga để nghe lỏm những gì Nga nói được. Hay đây là hiện tượng thần giao cách cảm mà Nga thường nghe nói. Nhưng nếu như vậy, Nga cũng phải đọc được những ý nghĩ của Quỳnh như Quỳnh đã đọc được ý nghĩ của Nga chứ. Nga đọc Quỳnh hoài mà có biết Quỳnh nghĩ gì đâu.

Hay đây chỉ là một hiện tượng ngẫu nhiên. Ừ, nếu vậy thì còn có lý, - Nga nhủ thầm - cứ nghĩ đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì mình đỡ nhức đầu!

Nga cúi xuống nhìn băng nhạc trên tay. Trước khi đưa cho Nga, Quỳnh đã cẩn thận ghi sẵn mục lục ở bên ngoài. Nga tìm thấy trong băng nhạc những bài hát mà mình yêu thích. Ba bài *Hòn vọng phu* của Lê Thương, *Thiên thai* và *Suối mơ* của Văn Cao, *Đêm đông* của Nguyễn Văn Thương, *Hoài cảm* của Cung Tiến...

Nga thích lắm. Nó nhìn Quỳnh, và nói bằng một giọng dịu dàng:

- Cảm ơn anh ghen! Chừng nào nghe xong, Nga sẽ đem trả anh.

Quỳnh lúc lắc đầu. Anh kéo kéo cổ áo, hắng giọng:

- Nga cứ giữ nghe đi, khỏi trả! Tôi mua cho Nga đó!

Nga trố mắt:

- Mua cho Nga?

- Ừ.

- Thôi đi! - Nga nhăn mặt - Lần sau, anh đừng có làm vậy nữa! Anh đi học, làm gì có tiền mà xài phí vậy!

Quỳnh nuốt nước bọt:

- Nga đừng lo! Tôi đi học nhưng về nhà tôi còn đi làm thêm...

Nga tò mò:

- Anh làm gì nữa vậy? Anh làm thợ mộc hả?

- Không! - Quỳnh lắc đầu.

Nga không ngăn được thắc mắc:

- Vậy chứ anh làm gì?

Quỳnh lộ vẻ bối rối. Anh ngần ngừ một lát rồi hạ giọng đáp:

- Tôi làm nghề... đóng sách.

Nga reo lên:

- Ôi, nghề đóng sách! Hay quá hén! Nga cũng hay đem sách đi đóng lắm. Chẳng nào Nga đưa sách cho anh đóng giùm nghen!

Lời đề nghị bất ngờ của Nga khiến Quỳnh hơi lưỡng lự. Thấy vậy, Nga chun mui, nói:

- Làm gì anh phải nghĩ ngợi dữ vậy? Nga đóng Nga trả tiền đằng hoàng chứ bộ!

Quỳnh mỉm cười:

- Đâu phải tôi nghĩ đến chuyện tiền bạc.

- Chứ anh nghĩ đến chuyện gì? - Nga cắc có hỏi.

Quỳnh chớp mắt:

- Tôi đang nghĩ đến chuyện làm thế nào để đóng sách cho Nga... thật đẹp kìa!

Nga cười:

- Muốn đóng cho đẹp dễ ợt chứ khó gì đâu! Anh đóng bìa cứng, gáy da, rồi in chữ mạ vàng lên. Chỗ anh có in chữ mạ vàng không?

Lần này thì Quỳnh không dám lưỡng lự nữa. Anh gật đầu như cái máy:

- Có. Có chữ mạ vàng.

Lần đó, Nga và Quỳnh nói chuyện với nhau thật nhiều. Nhiều hơn bất cứ lần nào trước đó. Hết như hai người thân xa cách lâu ngày gặp lại nhau.

Khải lại qua nhà Nga, lần này cách lần trước có hai ngày. Sở dĩ Khải không đợi lâu hơn bởi anh đã bàng hoàng phát hiện ra khoảng cách giữa Nga và Quỳnh đang nhích gần lại. Hôm Nga và Quỳnh bắt liên lạc lại với nhau, Khải đã nhìn thấy hết. Hôm đó, Khải đứng lấp ló ngoài cửa sổ như một tên trộm. Và Khải cảm thấy lo âu khi thấy Nga và Quỳnh cười nói thật vui vẻ, bóng mây u ám hôm nào có vẻ đã trôi xa, thật xa.

Trước nguy cơ đó, Khải không thể án binh bất động được. Chiến trường trong lớp đã bùng nổ trở lại thì chiến trường ở nhà càng phải sôi sục hơn gấp bội. Nghĩ vậy, anh tức tốc qua thăm... chị Ngàn.

Lần này, thay vào chỗ mấy băng nhạc là những cuốn sách. Khải đã quyết định rồi. Phải sử dụng nhiều loại vũ khí, nhẹ có, nặng có. Phải tấn công đối phương bằng nhiều thứ hỏa lực thì may ra mới có cơ giành chiến thắng. Và Khải đã bước chân ra khỏi nhà với một chồng sách nặng trĩu trên tay.

Hên cho Khải, người ra mở cổng chính là Nga. Khải sợ nhất là đụng phải thằng Ngọa bọ chộp.

Nhưng hên mà xui, vừa mở cổng Nga vừa cười hỏi:

- Anh qua thăm chị Ngàn hả?

Câu hỏi đột ngột của Nga khiến Khải chết sững. Hóa ra Nga cũng chẳng khác gì thằng Ngoạn, lúc nào cũng tìm cách chơi quên Khải.

Sau một thoáng bàng hoàng, Khải dần dần bình tĩnh trở lại. Và mặc dù đang giận tím ruột, anh vẫn giữ vẻ thản nhiên:

- Tôi qua thăm chị Ngàn và Ngoạn. Và cả... Nga nữa.

Nga nói, vẫn giữ nguyên nụ cười dễ ghét trên môi:

- May mà anh qua sớm. Suýt chút nữa Nga đã đi chơi nhà bạn rồi.

Khải thấp thỏm:

- Vậy bây giờ Nga có định đi không?

Nga tỉnh bơ:

- Đi chứ! Nhưng lát nữa Nga mới đi.

Khải không nói gì. Anh chỉ khẽ tăng hăng. Lát nữa đi cũng được. Dù sao gặp Nga một chút cũng còn hơn không. Cứ mang tiếng là bạn chị Ngàn hoài cũng khổ. Khải hớn hờ nhủ thầm và nổi buồn bạn chị Ngàn bay biến đâu mất.

Đang ngồi trong nhà, thấy Khải vào, chị Ngàn kêu lên vui vẻ:

- Ồ, Khải qua chơi hả?

Rồi không đợi Khải trả lời, chị liền hỏi tiếp khi chợt nhìn thấy chồng sách Khải ôm trong tay:

- Em đem tập vở qua học chung với Nga hả?

Nói xong, chị Ngàn quay sang nhìn Nga và mỉm cười khi thấy Nga đang nguyền rủa một cái dài cả chục cây số.

Cả Khải cũng bị bất ngờ trước câu hỏi khủng khiếp của chị Ngàn. Anh đỏ mặt:

- Dạ không ạ. Có mấy cuốn sách hay, em đem qua cho chị với... Nga đọc.

Vừa nói Khải vừa đặt mấy cuốn sách lên bàn.

Trong khi Nga ngồi im thì chị Ngàn cầm lên từng cuốn một, lật tới lật lui. Toàn sách trinh thám. George Simenon. Agatha Christie. James Hadley Chase... Và cái tên sách nào nghe cũng rùng rợn: *Dấu vết kẻ sát nhân*, *Ai là thủ phạm*, *Tận cùng là cái chết*...

Đọc lướt qua, Chị Ngàn rụt cổ:

- Đọc cái tựa thấy ghê quá!

Khải cười:

- Ngó vậy chứ hay lắm đó chị. Đọc hồi hộp dễ sợ.

Chị Ngàn xếp mấy cuốn sách lại, gật gù:

- Ừ, để chị xem thử. Nếu hay, chị mượn em thêm những cuốn khác.

Khải hào phóng:

- Để mai mốt em đem qua. Loại sách này nhà em nhiều lắm. Chết đầy cả một tủ.

Vừa khoe, Khải vừa liếc Nga. Khải chờ Nga có ý kiến nhưng anh thất vọng thấy Nga chẳng nói gì. Nga cứ ngồi nhìn đầu đầu. Nga chẳng quan tâm gì đến dấu vết kẻ sát nhân mà hình như đang nhìn ngắm cái dấu vết quỷ quái nào đó bên ngoài cửa sổ. Bất giác Khải nhìn theo ánh mắt của Nga. Nhưng Khải chẳng nhìn thấy gì cả. Bên ngoài chỉ có bầu trời mênh mông với những cụm mây trắng trôi lừ đừ. Trông phát chán. Vậy mà Nga cứ trông hoài.

Chẳng được, Khải sốt ruột lên tiếng:

- Nga có thích đọc mấy cuốn sách này không?

Câu hỏi của Khải làm Nga giật mình. Nó quay vào:

- Anh hỏi gì Nga vậy?

Khỉ chỉ tay vào mấy cuốn sách trên bàn:

- Sách của Agatha Christie nè. Nga thích không? Người ta quay thành phim rồi đó.

Nga cắn môi. Chẳng lẽ Nga nói là mình không thích truyện trinh thám. Ngập ngừng một lát, thay vì trả lời câu hỏi của Khải, Nga hỏi lại:

- Anh có cuốn *Nô tì Isaura* không?

Khải liếc môi:

- *Nô tì Isaura* hả? Tôi... không có. Tôi định ít hôm nữa mới mua.

Nga nheo mắt:

- Thế cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết*, anh có không?

- *Những con chim ẩn mình chờ chết* hả? - Khải bối rối đáp - Tôi cũng không có. Nhưng có cuốn... *Tận cùng là cái chết*. Đằng nào cũng *chết* vậy. Cuốn này hay lắm!

Nga bật cười:

- Anh đúng là người ưa khôi hài. Nga hỏi cuốn này, anh lại quảng cáo cuốn kia.

Câu nói của Nga khiến Khải đỏ mặt. Khải loay hoay chưa biết nói sao thì chị Ngân đã kịp thời cứu bồ. Chị nạt Nga:

- Em thật buồn cười. Em làm như nhà Khải là cái thư viện vậy, hỏi cuốn nào là có cuốn đó ngay.

Nga chớp mắt:

- Thì em chỉ hỏi vậy thôi...

Đang nói, Nga chợt kêu lên:

- Chết rồi! Em phải lại nhà bạn ngay bây giờ. Trễ hẹn gần nửa tiếng rồi.

Rồi đứng lên, Nga quay sang Khải:

- Anh Khải ngồi chơi với chị Ngàn nghen! Nga phải đi bây giờ!

Khải gật đầu:

- Ừ, có việc thì Nga cứ đi. Tôi ngồi chơi, lát về.

Khải nói mà mặt mày buồn thiu.

Thấy vậy, chị Ngàn tìm cách an ủi Khải. Chị nói:

- Mấy băng nhạc hôm trước em cho mượn, nghe hay ghê!

Lời khen của chị Ngàn kịp thời giúp Khải lấy lại tinh thần. Và anh chợt nhớ tới phương án tấn công từ xa của mình. Suýt chút nữa mình đã để cho những tình cảm mềm yếu làm hỏng cả kế hoạch, Khải tự trách, buồn Nga làm gì, trong thời điểm này thì thái độ của Nga hằn như thế thôi. Trước mắt là phải chinh phục chị Ngàn, rồi tới Ngoạn, rồi tới ông bố suốt ngày đi vắng, cuối cùng rồi mới tới Nga. Vậy mà khi này mình quên bồng đi mất, ngốc thật!

Sau khi tự đã thông cho mình, Khải quay sang trò chuyện với chị Ngàn một cách vui vẻ và thoải mái như thể anh vừa được Nga ban cho một ánh mắt âu yếm trước khi đi ra khỏi nhà vậy.

Hôm đó, Nga ở chơi nhà Hạnh gần suốt cả buổi chiều.

Và cũng trong suốt cả buổi chiều hôm đó, nó quên bồng mất Khải. Chỉ khi về đến nhà, đụng độ với chị Ngàn, Nga mới nhớ tới vị khách không mời mà đến... hoài đó.

Nga vừa ló mặt vào nhà, chị Ngàn đã trách liền:

- Chị đã nói bao nhiêu lần mà em chẳng bỏ cách cư xử thiếu tế nhị của mình!

Chỉ nghe thoáng qua lời nhăm nhắng của chị Ngàn, Nga biết ngay chị đang nói đến Khải. Nga bực mình hỏi lại:

- Em làm gì mà chị bảo là thiếu tế nhị? Em có việc thì em phải đi chứ!

Chị Ngàn khịt mũi:

- Chị không nói đến chuyện em đi tới nhà bạn. Chị muốn nói về mấy cuốn sách kia!

Nga ngơ ngác:

- Mấy cuốn sách nào?

Chị Ngàn nhăn mặt:

- Em đừng làm bộ! Mấy cuốn sách Khải đem cho mượn chứ mấy cuốn sách nào!

- Mấy cuốn sách đó thì có liên quan gì đến em?

- Sao lại không liên can? - Chị Ngàn hừ giọng - Khải đem mấy cuốn sách đó đến là để cho em mượn. Người ta đã có lòng như vậy mà em lại chê ổng chê eo.

- Em chê hồi nào?

- Không chê thì cũng như chê. Sách của người ta đem tới, em không thèm liếc mắt đến một cái, lại còn đi hỏi đầu đầu, nào là *Nô tì Isaura*, nào là *Những con chim ẩn mình chờ chết*. Em làm như sách của Khải là đồ bỏ đi vậy.

Nga chép miệng:

- Chị chỉ nói oan cho em. Em không nói đó là đồ bỏ đi. Nhưng em không thích. Em không thích truyện trinh thám.

Chị Ngàn nhún vai:

- Em không thích là quyền của em. Nhưng ít ra em cũng đừng làm người ta buồn lòng.

Thấy chị Ngàn khẳng khẳng kết tội mình, Nga không cãi nữa. Bao giờ cũng vậy, hễ chị Ngàn tỏ ý giận dữ, Nga đều làm thinh.

Ngoạn này giờ ngồi thu chân trên ghế xem Nga và chị Ngàn cãi nhau. Hồi chiều Ngoạn đi chơi nên nó không biết đầu đuôi sự việc như thế nào. Nhưng nghe hai người chị nói qua nói lại một hồi, Ngoạn cũng lờ mờ đoán ra mọi chuyện.

Quỳnh lại làm Nga kinh ngạc.

Sáng nay, vừa vào lớp, Quỳnh lấy trong cặp ra một cuốn sách đưa cho Nga:

- Nga đọc cuốn này không?

Cuốn sách được bọc trong một tờ giấy báo nên Nga không biết đó là cuốn gì. Nó cầm lấy cuốn sách và tò mò tháo tờ giấy ra.

Khi nhìn thấy bìa sách, Nga há hốc miệng, không nói được một lời. Trên tay Nga là cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* của Collen Mc Cullough.

Cũng giống như cuộn băng nhạc tiền chiến lần trước, cuốn sách Quỳnh đưa lần này khiến Nga sửng sốt vô cùng. Lần trước thì có thể cho là ngẫu nhiên, nhưng lần này Nga không bằng lòng với cách giải thích như vậy. Ngẫu nhiên gì mà ngẫu nhiên hoài! Hẳn là có một phép lạ nào đây! Bằng không Quỳnh đích thị là Tôn Ngộ Không giả dạng. Quỳnh biến thành con ruồi vo ve trong nhà Nga mà Nga không biết.

Nga nhìn Quỳnh, hoang mang hỏi:

- Sao anh không cho Nga mượn cuốn nào mà lại cho mượn cuốn này?

Quỳnh cười:

- Tại tôi đọc cuốn này, tôi thấy hay.

Quỳnh trả lời kiểu đó, Nga chẳng bắt bẻ vào đâu được. Nga ăm ức lắm. Nhưng nó chẳng nghĩ ra cách nào để dò xét nguyên nhân của sự ngẫu nhiên kỳ lạ kia.

Chợt Nga sáng mắt lên. Nó cất giọng hỏi, vẻ ranh mãnh:

- Sao anh không cho Nga mượn cuốn *Tận cùng là cái chết*. Cuốn đó cũng hay vậy.

Quỳnh lắc đầu:

- Tôi không có cuốn đó.

Nga lại hỏi:

- Thế cuốn *Dấu vết kẻ sát nhân*, anh có không?

Quỳnh lại lắc đầu.

Nga khịt mũi:

- Cuốn *Nô tì Isaura*?

Quỳnh gật đầu, giọng thản nhiên:

- Cuốn này thì tôi có. Ngày mai tôi đem cho Nga.

Nga trở mắt nhìn Quỳnh như thể nhìn một người vừa bước ra từ... đĩa bay. Nó chỉ còn có cách chép miệng kêu lên:

- Lạ ghê!

Quỳnh chớp mắt:

- Gì đâu mà lạ!

- Lạ chứ! Làm như tất cả mọi cuốn sách Nga thích, anh đều có.

Quỳnh tặc lưỡi:

- Đó là Nga nói vậy thôi. Chứ thiếu gì cuốn Nga thích mà tôi không có.

Trưa đó, Nga đạp xe về nhà với một tâm trạng vui vẻ. Ăn cơm trưa xong, hẳn Nga sẽ chẳng đi chơi đâu. Nga sẽ dành ra suốt buổi chiều để đọc cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết*. Nga đã xem phim này rồi. Nga rất thích. Nhưng sách thì Nga chưa đọc.

Chiều, Nga đang nằm đọc sách thì Khải lò dò tới.

Nga ở trong nhà, nghe thằng Ngoạn kêu toáng lên từ ngoài cổng:

- Bạn chị Ngàn tới! Bạn chị Ngàn tới!

Thế là Nga đành phải lồm cồm ngồi dậy, bước ra.

Chị Ngàn đã ngồi ngoài phòng khách tự bao giờ. Đối diện với chị là Khải. Anh đang cầm trên tay một cuốn sách.

Thấy Nga xuất hiện, Khải liền hớn hở chìa cuốn sách về phía Nga:

- Tôi đem cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* cho Nga nè!
- Cám ơn anh! - Nga hắng giọng - Nhưng Nga có cuốn đó rồi!

Câu trả lời của Nga như một gáo nước lạnh tạt vào ngực Khải. Anh sững sờ:

- Sao? Nga có rồi hả?

Nga gật đầu:

- Ừ, Nga có rồi!

Khải vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thật không? Sao lạ quá vậy?

Thấy Khải có vẻ không tin lời mình, cả chị Ngàn cũng đưa mắt nhìn Nga nghi ngờ, Nga liền quay vào trong nhà lấy cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* đem ra.

Khải nhìn cuốn sách trên tay Nga với vẻ bối rối:

- Ở đâu Nga có vậy?

Nga đáp, giọng thản nhiên:

- Quynh cho Nga mượn sáng nay.

Khải thấy tim mình thót lại. Hóa ra là thằng quỷ nhỏ. Hắn đúng là một... con quỷ, lúc nào cũng ám mình. Tưởng mạo xấu xí, lúc nào cũng bẽn lễn rụt rè, nhưng thật ra hắn chỉ làm bộ làm tịch thể thôi. Đó là cái vỏ ngoài của hắn. Nấp đằng sau lớp áo ngụy trang đó, hắn chính là một con chim ẩn mình chờ... hãm hại người khác. Mà người khác đó, khổ thay, chính là Khải. Càng nghĩ, Khải càng cay đắng. Khải thấy mình chẳng giống Sơn Tinh một tí ti ông cụ nào. Khải có vẻ là Thủy Tinh hơn. Thủy Tinh lúc nào cũng lè mề, cũng thua Sơn Tinh. Ngay cả một cuốn sách còn con con mà Thủy Tinh cũng đem tới chậm, để Sơn Tinh tranh công mất. Thật tức ơ là tức!

Hôm đó, Khải ra về trong bẽ bàng. Anh giận Quynh. Anh giận Nga. Anh giận cả thiên hạ. Rồi sau khi hờn giận hết thầy mọi người, Khải quay lại giận chính mình. Đầu đuôi cũng tại mình đĩnh đoảng mà ra. Và Khải quyết tâm làm lại từ đầu. Anh sẽ thực hiện một kế hoạch mới, kế hoạch anh đã ấp ủ từ lâu.

Trong khi Khải đang quay cuồng với hàng trăm ý nghĩ trên đường về thì chị Ngàn hỏi Nga:

- Em quen với Quynh nào vậy?

Nga lúng túng:

- À, Quỳnh là bạn học cùng lớp với em.

Chị Ngân nheo nheo mắt:

- Quỳnh là bạn trai hả?

Nga ngạc nhiên:

- Sao chị lại hỏi vậy?

Chị Ngân khịt mũi:

- Tại tên Quỳnh giống như tên con gái. Hôm trước chị nghe Khải nhắc tới Quỳnh một lần, chị tưởng là bạn gái của em.

Nga giật thót. Nga không biết Khải nhắc tới Quỳnh trong trường hợp nào. Nó nhìn chị Ngân, dò hỏi:

- Khải nói gì về Quỳnh vậy?

Chị Ngân lắc đầu:

- Khải chẳng nói gì. Hôm em đến nhà Hạnh, Khải tưởng là em đến nhà Quỳnh.

Nga nhăn mặt:

- Tưởng gì mà tưởng kỳ vậy!

Chị Ngân dòm Nga:

- Có gì đâu mà kỳ! Em đến nhà Quỳnh cũng được chứ sao!

Nga nhún vai:

- Tự nhiên ai lại đến nhà bạn trai!

Chị Ngân bồng buột miệng:

- Nếu em ngại, sao em không rủ Quỳnh về nhà chơi?

Lời đề nghị bất thần của chị Ngân khiến Nga không biết đối đáp như thế nào. Chưa bao giờ Nga có ý định đó. Nếu Quỳnh xuất hiện, chẳng hiểu thái độ chị Ngân sẽ ra sao. Bộ tịch kỳ quái, cái mũi cà chua và hai vành tai ít khi chịu nằm yên của Quỳnh hẳn sẽ khiến chị Ngân chết khiếp. Lúc đó, chẳng biết chị Ngân sẽ nhìn Nga bằng ánh mắt như thế nào. Hẳn chị sẽ vô cùng sững sốt khi thấy Nga thích chơi với Quỳnh hơn là với anh chàng Khải đẹp trai và lịch sự.

Thái độ lúng túng của Nga khiến chị Ngân đâm nghi. Chị hỏi:

- Sao em suy nghĩ lâu lắc vậy?

Nga cười gượng gạo:

- Lâu lắc gì đâu! Có điều... em không muốn rủ Quỳnh về nhà.

Giọng điệu ngập ngừng của Nga càng khiến chị Ngàn thắc mắc:

- Sao em lại không muốn rủ Quỳnh đến chơi? Em giới thiệu bạn của em với chị là điều bình thường, có gì mà ngại?

Nga càng bối rối. Nó tìm cách chối quanh:

- Em có ngại gì đâu! Em chỉ sợ là Quỳnh không chịu tới.

- Sao Quỳnh lại không chịu tới? - Chị Ngàn trố mắt.

Nga chép miệng:

- Ừ, tính Quỳnh vậy. Quỳnh ít khi tới nhà ai.

Lý do Nga đưa ra chẳng thuyết phục được chị Ngàn. Nhưng thấy Nga không muốn dẫn Quỳnh về nhà chơi, chị cũng chẳng ép. Chị chỉ buột miệng hỏi vậy thôi, chứ trong lòng chị, cái tên Quỳnh chỉ lướt qua như gió thoảng. Chị không tin Nga lại có được một người bạn trai nào dễ thương và chu đáo hơn Khải.

Những con chim ẩn mình chờ chết là một tác phẩm hấp dẫn. Nga đọc một mạch. Chỉ trong một buổi chiều, Nga đã đọc xong cuốn sách.

Sáng hôm sau, Nga mang cuốn sách đến lớp, định trả cho Quỳnh. Nhưng Nga chưa kịp lấy ra, Quỳnh đã đưa cho Nga cuốn sách mới.

- Tôi đem cuốn sách *Nô tì Isaura* cho Nga nè! - Quỳnh dịu dàng nói.

- Ôi, - Nga kêu lên - Sách ở đâu mà anh có ngay vậy?

Quỳnh khịt mũi:

- Sách của tôi chứ đâu.

- Sách có sẵn ở nhà hả?

- Ừ.

Nga cầm cuốn sách ngắm soi một hồi rồi lắc đầu:

- Anh nói dối. Sách này anh mới mua. Cả cuốn hôm qua cũng vậy.

Quỳnh cắn môi:

- Sách ở nhà mà!

Nga liếc Quỳnh:

- Anh làm như Nga là con nít. Sách ở nhà mà mới tinh vậy?

Quỳnh chép miệng:

- Tại tôi giữ kỹ. Đọc xong là tôi cất vào tủ liền.

Nga hứ một tiếng:

- Anh lại phịa rồi. Sách còn những trang dính vào nhau, chưa hề rọc, vậy mà anh bảo đã đọc xong.

Lần này, lời tố cáo của Nga khiến Quỳnh im bật. Những chứng cứ rành rành làm anh không chối cãi vào đâu được.

Thấy Quỳnh đỏ mặt ngồi im, Nga gặng hỏi:

- Sách anh mới mua phải không?

Quỳnh bối rối gật đầu, mũi đỏ ửng.

- Anh mua chi vậy? - Nga lại truy.

Quỳnh đáp một cách khó khăn:

- Mua... mua... để Nga đọc.

- Mua cho Nga đọc? - Nga hăng giọng - Anh thật là điên!

Nói xong, Nga mở cặp lấy cuốn Những con chim ẩn mình chờ chết ra đưa cho Quỳnh, khẽ giọng nói:

- Nga trả anh cuốn sách hôm qua nè. Cảm ơn anh lắm lắm. Nhưng lần sau anh đừng mua sách cho Nga mượn nữa. Tốn tiền lắm. Hôm trước, vụ cuộn băng nhạc, Nga đã nói anh rồi mà anh chẳng chịu nghe.

Quỳnh chẳng chịu cầm cuốn sách Nga đưa. Anh chớp mắt:

- Nga giữ cuốn sách đi. Tôi mua tặng Nga đó.

Mặc cho Quỳnh nài nỉ, Nga cứ dúi cuốn sách vào tay anh, giọng quả quyết:

- Nga không lấy đâu. Anh cầm về đi.

Thái độ quyết liệt của Nga làm Quỳnh cảm thấy buồn tủi. Anh nuốt nước bọt:

- Bộ Nga không thèm lấy mấy cuốn sách của tôi hả?

Nga cười:

- Anh đừng có nói vậy. Không phải là Nga không thèm lấy. Nhưng nếu Nga lấy, mai mốt anh lại tiếp tục mua sách tặng Nga nữa cho mà coi!

Lời giải thích của Nga giúp Quỳnh yên tâm trở lại. Anh vội vàng nói:

- Tôi hứa sẽ không tặng sách cho Nga nữa đâu!

Nga dòm Quỳnh lom lom:

- Thật không?

- Thật.

Nga liền cầm lên hai cuốn sách, mỉm cười:

- Thật thì Nga nhận hai cuốn sách này. Kẻo anh lại nghĩ Nga không thèm lấy.

Quỳnh cũng cười:

- Tôi không nghĩ vậy nữa đâu.

Đột nhiên, không hiểu nghĩ sao, Nga đưa cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* lại cho Quỳnh:

- Chiều nay, Nga sẽ đọc cuốn *Nô tì Isaura*. Còn cuốn này thì anh cầm về đi!

Quỳnh tái mặt:

- Tôi cầm về làm gì? Sao khi nãy Nga bảo là Nga nhận rồi mà!

Nga nheo nheo mắt, vẻ nghịch ngợm:

- Thì Nga nhận. Nhưng cuốn này Nga đọc xong rồi.

Quỳnh ngơ ngác:

- Đọc xong rồi thì Nga giữ chứ?

- Thì Nga giữ. Nhưng cuốn này chưa đóng gáy da, chưa có mạ chữ vàng.

Nói xong, Nga cười khúc khích.

Còn Quỳnh thì thở phào:

- Vậy mà Nga làm tôi hết hồn.

Nga nhăn mũi:

- Ai bảo anh khoe anh có nghề đóng sách chi!

Quỳnh không nói gì. Anh lặng lẽ nhét cuốn sách vào trong cặp.

- Anh nhớ đóng thật đẹp nhen?

- Ừ, thật đẹp.

Ba ngày sau, Quỳnh hớn hở đem cuốn sách đến cho Nga:

- Cuốn sách của Nga nè.

Nga cầm lấy cuốn sách, reo lên:

- Ôi, đẹp quá!

Nga ngắm nghía cuốn sách với vẻ thích thú không giấu giếm. Cuốn sách trên tay Nga bây giờ đã được đóng gáy da, bìa bọc xi-mi-li màu huyết dụ với những hàng chữ mạ vàng óng ánh. Ngoài dòng chữ mạ tên tác giả và tác phẩm, Quỳnh còn mạ thêm tên Nga vào bìa sách, ở bên dưới. Nga thích lắm. Nhưng nó làm bộ thắc mắc:

- Anh khắc thêm tên Nga vào đây chi vậy?

Quỳnh tắc lưỡi:

- Khắc chơi vậy thôi.
- Khắc để chơi thôi hả?

Quỳnh gãi đầu, ấp úng:

- Với lại, cũng để... kỷ niệm.
- Để kỷ niệm sao anh không khắc tên anh vào đây mà lại khắc tên Nga?

Hỏi xong, Nga bồng đồ bường mặt. Nga định bắt bẻ để ghẹo Quỳnh chơi, không ngờ buột miệng xong, Nga chợt nhận thấy câu nói của mình thật... kỳ. Nghe nó cứ sao sao ấy!

Không để cho Quỳnh kịp trả lời, Nga vội vàng đánh trống lảng:

- Mỗi ngày anh đóng được nhiều sách không?

Quỳnh ngập ngừng:

- À... à... nhiều. Nhưng cũng không nhiều lắm.
- Người ta đem sách đến cho anh hả?
- Ừ, người ta đem đến.
- Anh đóng một cuốn sách như vậy lấy bao nhiêu tiền?

Thấy Nga bắt đầu hỏi sâu vào nghề đóng sách, Quỳnh đâm ra chột dạ. Thực ra, Quỳnh chẳng làm nghề đóng sách bao giờ. Anh có đi làm thêm thật, nhưng không phải là đóng sách. Hôm trước, Nga hỏi đột ngột, Quỳnh đành bịa ra nghề đóng sách để trả lời lấp liếm cho qua vậy thôi. Không ngờ Nga tưởng thật, đưa cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* kêu anh đóng. Mai mốt, hẳn anh lại phải đóng tiếp cuốn *Nô tì Isaura* cho Nga nữa.

Nhưng Nga nhờ đóng sách thì Quỳnh không ngại. Anh đem tới những tiệm đóng sách thứ thiệt thuê người ta đóng. Rồi cầm tới cho Nga. Chẳng làm sao Nga biết được những khúc mắc của anh. Nhưng hôm nay, Nga cắc cớ hỏi tới hỏi lui về nghề đóng sách, Quỳnh đâm ngán. Nga hỏi kỹ về giá cả, Quỳnh càng quẩn. Anh đáp lấp lửng:

- Cũng tùy cuốn.

Nga chìa cuốn sách trên tay ra:

- Như cuốn này thì bao nhiêu?

Quỳnh mau mắn:

- Như cuốn này thì năm ngàn.

Đó là số tiền Quỳnh đã thuê đóng cuốn sách.

- Mỏng hơn thì bao nhiêu? - Nga vẫn vô tình tiếp tục làm khổ Quỳnh.

Còn Quỳnh thì có cảm giác như đang ngồi trên ổ kiến lửa. Anh than thầm trong bụng Có trời thì mới biết mỏng hơn là bao nhiêu, còn mình làm sao biết được!. Tuy vậy, Quỳnh không thể không trả lời. Anh đành phải nói mò:

- Mỏng hơn hả? Mỏng hơn thì khoảng hai, ba ngàn.

Quỳnh đáp, và nghe mồ hôi rịn ướt từng chân tóc. Nhưng Nga vẫn không chịu chuyển đề tài. Nó có vẻ quan tâm đặc biệt về vấn đề giá cả:

- Thế nếu không in chữ mạ vàng thì bao nhiêu?

- Không in chữ mạ vàng hả? - Quỳnh khẽ hắng giọng để trấn áp nỗi bối rối

- Không in chữ mạ vàng thì khoảng một ngàn.

Nga gật gù:

- Thế nếu...

Nga không biết là Quỳnh sắp sửa xui đến nơi. Nó cứ hỏi tới. Còn Quỳnh thì đang chờ cho Nga hỏi dứt câu để... ngã lăn ra bất tỉnh. May mà Hạnh can thiệp kịp thời.

Từ nãy đến giờ, Hạnh ngồi bên cạnh, im lặng chép lại bài học hôm qua, lúc Hạnh nghỉ. Đúng vào lúc Quỳnh chuẩn bị hôn mê trước đòn tra tấn của Nga thì Hạnh cũng vừa chép xong. Nó quay sang bên và bất chợt trông thấy cuốn sách trên tay Nga.

Hạnh liếc chồm qua, mắt sáng lên:

- Cuốn sách gì đẹp vậy Nga?

Thế là Nga quên bẵng mất câu hỏi dang dở của mình. Nó quay sang Hạnh:

- Cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* đó.

Hạnh mân mê cái bìa xi-mi-li, trầm trồ:

- Đẹp quá hén! Nga đóng cuốn này ở đâu vậy?

Nga liếc Quỳnh, mỉm cười:

- Quỳnh đóng giùm Nga đó.

Hạnh tròn mắt nhìn Quỳnh:

- Ủa, Quỳnh cũng biết đóng sách nữa hả?

Quỳnh chưa kịp đáp, Nga đã vọt miệng:

- Sao lại không biết! Nhà Quỳnh là tiệm đóng sách mà!

Hạnh chép miệng, xuýt xoa:

- Vậy mà trước nay mình đâu có biết. Mình tưởng Quỳnh chỉ có nghề đóng... bàn thôi chứ!

Nghe Hạnh nhắc đến chuyện cũ, Quỳnh bỗng giật mình. Hạnh chỉ nói chuyện đóng bàn thôi, nhưng Quỳnh chợt liên tưởng đến vụ cái đuôi hôm nào. Bởi vụ cái đuôi xảy ra đúng vào hôm Quỳnh đem búa đinh đến đóng lại số bàn ghế hư hỏng trong lớp.

Hạnh không để ý đến vẻ ngượng ngập của Quỳnh. Nó bô bô:

- Vậy hôm nào Hạnh đưa sách nhờ Quỳnh đóng giùm nhen!
- Ờ, ờ...

Quỳnh ậm ừ.

Nga liếc Hạnh:

- Đóng trả tiền đằng hoàng chứ không có đóng giùm đâu nhen!

Hạnh cười:

- Ừ thì trả tiền.

Nga liến thoắng:

- Quỳnh đóng rẻ rề à. Đóng thường thường, không mạ chữ vàng, có ngàn đồng một cuốn hà.

Hạnh tươi tỉnh:

- Ừ, Hạnh chỉ đóng thường thường thôi.

Rồi Hạnh ngó Quỳnh:

- Mai mốt Quỳnh đóng giùm Hạnh nhen? Hạnh đóng chừng chục cuốn thôi.

Quỳnh thở dài:

- Ừ, mai mốt Hạnh cứ đem đến.

Hạnh nheo mắt:

- Đem đến đây hay đem đến nhà? Nếu đem đến nhà, Quỳnh phải cho biết địa chỉ chứ.
- Thôi, thôi, đem đến lớp đi! - Quỳnh hốt hoảng lắc đầu - Đem đến nhà làm chi cho... xa.

Quỳnh sợ Hạnh đến nhà sẽ phát hiện ra sự gian dối của mình. Và anh thờ phào khi thấy Hạnh vui vẻ gật đầu:

- Ừ thôi, đem đến lớp cũng được!

Trong khi Nga và Hạnh hào hứng về chuyện mấy cuốn sách thì Quỳnh ngồi lặng lẽ nơi góc bàn, đầu óc loay hoay đoán xem giá tiền đóng một cuốn sách thường thường thật ra là bao nhiêu và trong những ngày sắp tới anh phải để dành bao nhiêu tiền mới có thể đóng cả chục cuốn sách cho Hạnh.

Sự xích lại giữa Nga và Quỳnh trong thời gian gần đây không lọt qua khỏi cặp mắt tinh quái của Luận.

Vụ cái đuôi hôm nào khiến Luận sượng mê tơi. Nhưng niềm sung sướng đó không kéo dài được bao lâu. Luận đã bỏ ra nhiều ngày liền để sáng tác những câu về độc địa, chỉ chờ có cơ hội là rêu rao lên giữa đám đông để chọc Nga và Quỳnh.

Nhưng Nga và Quỳnh hể thấy mặt Luận là vội tránh xa. Không những tránh xa Luận, hai đứa còn tránh xa nhau. Cùng một bàn, nhưng Nga và Quỳnh ngồi xa lắc xa lơ, đứa nào đứa nấy lại im thin thít, tỏ ra biết thân biết phận, Luận muốn ghẹo cũng chẳng có cơ. Riết rồi Luận cũng chẳng buồn để ý đến đối phương nữa.

Nhưng những ngày gần đây thì tình hình khác đi nhiều. Nga và Quỳnh đã thân mật trở lại. Riêng Quỳnh, anh trở nên tươi tỉnh hẳn. Anh lại trở những tài vật để gặt lấy những tràng vỗ tay của bạn bè. Những lúc không có mặt Nga, anh để mặc cho bạn bè điều khiển hai vành tai của mình, không còn trốn chui vào xó lóp nữa. Bạn bè hào hứng trước trò vui, quên hẳn vụ án cái đuôi hôm nào.

Riêng Luận thì không quên. Nó vẫn nhớ như in mối thù. Thực ra, Luận chẳng thù gì Quỳnh. Luận chỉ thù Nga, cái con bé dễ ghét, nói một câu nó bắt bẻ một câu, nói hai câu nó bắt bẻ hai câu. Luận quē Nga từ hôm gặp gỡ đầu tiên, đến nay vẫn còn tức anh ách. Luận nổi tiếng là vua láu lỉnh, nghịch phá trong lớp, thế mà vừa đụng độ với Nga, nó đã bị Nga làm cho bẽ mặt, bảo nó không thù Nga sao được!

Quỳnh vô can, nhưng ai bảo chơi với Nga, vạ lây ráng chịu! Mấy hôm nay lại còn thậm thò thậm thụt đem sách cho Nga mượn, tội trạng như vậy có chết cũng chẳng oan.

Thế là Luận tìm cách cho Nga và Quỳnh chết.

Những nạn nhận chẳng hề hay biết gì. Giờ ra chơi, Nga và Quỳnh vẫn ngồi lại trong lớp trò chuyện như mọi lần. Chỉ đến khi nghe tiếng cười hô hố đột ngột vang lên ngoài cửa sổ, Nga và Quỳnh mới giật mình quay ra.

Luận và những đứa cùng cánh đã đứng lố nhố ngoài cửa sổ tự bao giờ.

Nó lại giở mưng cũ! Nga nhủ thầm. Và làm bộ phớt lờ, Nga quay mặt vô trong, không thèm để ý. Còn Quỳnh thì khụt khịt mũi và hai vành tai tự nhiên nóng bừng và bắt đầu động đậy.

Nhưng Luận không để cho Nga phớt lờ. Nó hăng giọng và bắt đầu mở máy:

- *Cái đuôi tưởng đã đứt rồi
Nào ngờ nó lại lẩn hồi mọc ra!*

Như đã sắp xếp sẵn, bốn, năm cái miệng đứng cạnh Luận lập tức bẻ theo:

- Lẩn hồi mọc ra! Lẩn hồi mọc ra!

Số nữ sinh ngồi rải rác trong lớp không nén được, bật cười khúc khích.

Thấy có khán giả hưởng ứng, Luận khoái chí, lên giọng ngâm nga tiếp:

- *Anh chàng có cái tai voi
Nàng kia khờ khạo tưởng là quạ nan!*

Dàn đồng ca lại hát đuổi:

- *Tưởng là quạ nan! Tưởng là quạ nan!*

Quỳnh nghiêng chặt răng. Anh cúi gầm mặt xuống bàn. Khổ thay, càng xúc động, hai cái quạ nan của anh càng quạ lia lịa. Luận ngó thấy, liền reo ầm lên:

- Nó đang quạ cho Nga kìa!

Nga mím môi. Nó cố trấn tĩnh để nghĩ cách đối phó.

Thấy hai đối thủ không kịp phản ứng, Luận cười tít mắt, miệng vẫn không ngừng ông ổng:

- *Quý kia mà thích bà chẵn
Ngó lơ một cái hàm răng không còn.*

Lần này, khi dàn đồng ca vừa lên tiếng phụ họa hàm răng không còn, Luận bỗng nhác thấy Khải đang đi tới. Nó tái mặt nhớ lại chuyện đụng độ bữa trước. Lần đó, Luận đã hứa với Khải là sẽ không chọc Nga với Quỳnh nữa. Luận vẫn chưa quên cảm giác ghệt thở khi Khải túm lấy cổ áo mình.

Nhưng Luận không bịt miệng đồng bọn kịp. Sự xuất hiện của Khải quá bất ngờ. Phe Luận chưa kịp hò dứt câu hàm răng không còn, Khải đã tới bên cửa sổ.

Sự nhốn nháo của bọn Luận khiến Khải ngạc nhiên. Anh nhướn mắt dòm vào trong lớp. Thấy Nga và Quỳnh đang ngồi cúi đầu chịu trận, Khải sức hiểu. anh liền quay phắt lại phía Luận, mặt cau lại. Nhưng lời phản nản chưa kịp thốt ra, Khải bỗng nhú mày nghĩ ngợi một thoáng rồi lặng lẽ bỏ đi, không nói một tiếng nào.

Thái độ phớt lờ của Khải khiến Luận ngơ ngác. Nhưng Luận chẳng thèm nghĩ ngợi lâu. Thấy Khải tỏ ý không muốn can thiệp vào trò đùa nghịch của mình, Luận khoái chí quay vào dòm Nga và Quỳnh lúc này đang ngồi ủ rũ như gà mắc mưa, chọc ghẹo tiếp. Lần này, Luận xoắn:

- *Quạ kêu nam đáo nữ phòng
Anh xa lối trước, lại vòng lối sau.*

Tới đây thì Nga không nhịn nổi nữa. Không đợi cho bọn cùng cánh với Luận kịp cất giọng hòa theo, Nga đứng bật dậy khỏi ghế, quắc mắt giận dữ:

- *Mấy người có thôi đi không! Cả một đám con trai xúm vào chọc ghẹo một người con gái mà không biết xấu hổ hả?*

Phản ứng bất thần của Nga làm bọn Luận chưng hửng. Dàn đồng ca chưa kịp cất lên đã vội vàng im bật. Những khuôn mặt bối rối nhìn nhau. Không đứa nào biết phải đối phó như thế nào trước tình huống bất ngờ này.

Luận chứng tỏ mình là đứa đầu đàn. Nó trấn tĩnh trước tiên, và nhanh chóng tìm ra lối thoát. Luận rí tai đồng bọn, và ngay lập tức, mũi dùi tấn công liền chuyển hướng. Chúng không đánh trực tiếp vào Nga nữa. Mà tập trung vào Quỳnh:

- *Vấy tai phải vấy cho đều
Hồi anh lằm lịt mà yêu suốt ngày.*

Những lời châm chọc của bọn Luận như những mũi dùi đâm vào tai Quỳnh. Anh chẳng biết làm gì hơn là gồng mình chịu trận. Anh không được dạn dĩ như Nga. Anh chẳng bao giờ có ý định phản công lại đối phương. Từ xưa đến giờ vẫn vậy, mỗi khi bạn bè chòng ghẹo, Quỳnh chỉ nhe răng cười trừ hoặc làm thinh nhin nhục.

Lúc này Nga còn chia lửa với anh. Nhưng từ khi Nga phản ứng quyết liệt, tội thằng Luận tập trung hỏa lực vào anh. Nhưng Quỳnh chẳng sợ. Anh đã quen rồi. Lần đầu, Luận chọc, anh còn run. Tội nó chọc riết, anh quen dần, chẳng run nữa. Lúc này, Quỳnh chỉ mắc cỡ. Không phải mắc cỡ với tội thằng Luận, mà mắc cỡ với Nga. Chúng cứ lôi những khuyết tật của anh ra châm biếm thẳng thừng, anh không mắc cỡ sao được. Dù sao, anh cũng là người. Mà người thì như người ta nói, xấu che tốt khoe. Vậy mà tội thằng Luận cứ đem cái xấu của anh ra khoe hoài, làm sao anh không ầm ức.

Nga cũng ầm ức giùm cho Quỳnh. Nhưng nó chưa biết làm thế nào để cứu anh. Vừa rồi, Nga đã mắng cho tội thằng Luận về cái tội ghẹo con gái. Thì bây giờ tội nó đã sửa chữa rồi. Chúng không ghẹo Nga nữa, mà ghẹo Quỳnh. Nếu bây giờ Nga lên tiếng bênh vực Quỳnh, hẳn tội thằng Luận sẽ có cớ để bô bô bao nhiêu lời độc địa nữa.

Từ khi loại Nga ra khỏi vùng chiến, Luận tha hồ múa gậy vườn hoang. Nó tiếp tục ra rả:

- *Mũi to như thế trái gì
Hể thấy con gái tức thì đỏ lên.*

Những đứa cùng cánh hòa theo liền:

- Tức thì đỏ lên! Tức thì đỏ lên!

Nga cắn chặt môi. Nó liếc nhìn Quỳnh với vẻ áy náy. Mũi Quỳnh đang đỏ lên thật. Nó vừa đỏ vừa lấm tấm mồ hôi.

Trước tình cảnh khổ sở của Quỳnh, Nga quyết định can thiệp. Nga không thể làm thinh được nữa. Tội thằng Luận đã tỏ ra quá quắt. Nga phải bảo vệ Quỳnh mặc cho tội kia muốn nói gì sau đó thì nói.

Nghĩ vậy, Nga quay phắt lại, mặt hầm hầm. Nhưng nó chưa kịp mở miệng, Hạnh đã bước vào.

- Chuyện gì mà ầm ĩ vậy? - Hạnh nhường mắt hỏi.

Sự xuất hiện kịp thời của Hạnh khiến Nga mừng rỡ. Nhưng sự tức tối này giờ làm Nga nghẹn cổ. Nga chẳng thốt được tiếng nào. Nó chỉ biết mím môi chỉ ra cửa sổ.

Nhưng tội thằng Luận đã biến mất, không còn một mống. Thấy Hạnh xuất hiện, tội nó nháy nhau chuồn nhanh như chớp. Hạnh không sử dụng bạo lực như Khải nhưng nó chuyên môn báo với cô chủ nhiệm về những hành vi phá phách trong lớp, tội thằng Luận rét lắm.

Hạnh nhìn theo tay chỉ của Nga nhưng chẳng thấy gì. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nga hỗn hển:

- Tội thằng Luận.

Khi vừa đặt chân vào lớp, Hạnh đã nhìn thấy dáng ngồi ủ rũ của Quỳnh. Bây giờ nghe Nga nhắc đến tên Luận, Hạnh hiểu ngay. Nó hừ giọng:

- Lại những trò khỉ như bữa trước chứ gì?

Rồi Hạnh gật gù, hăm he:

- Được rồi, Nga đừng lo! Hôm nào Hạnh sẽ cho các ông tướng đó một bài học mới được!

Nga chẳng biết bài học mà Hạnh hứa cho tội thằng Luận sẽ là một bài học như thế nào, nhưng nghe Hạnh nói vậy, Nga cảm thấy lòng mình dịu lại. Nó ngồi xuống và khẽ quay sang Quỳnh.

Quỳnh đã ngẩng mặt lên. Anh ngồi thừ người, mắt nhìn chăm chăm lên bảng.

Nga chẳng hiểu Quỳnh đang nghĩ gì.

Chắc anh buồn lắm. Nga hắng giọng, gọi khẽ:

- Anh Quỳnh.

Quỳnh quay lại, mặt vẫn còn bần thần.

- Anh buồn không? - Nga rụt rè hỏi.

- Không! Tôi quen rồi!

- Anh không buồn thật hả?

- Ừ.

Nga chớp mắt:

- Anh bảo anh không buồn, sao mặt anh có vẻ thần thờ quá vậy?

Quỳnh thở dài:

- Tại tôi lo đấy thôi!

Nga trố mắt:

- Lo?

- Ừ.

- Anh lo gì vậy?

Quỳnh đáp, sau một thoáng đắn đo:

- Tôi lo Nga sẽ không nói chuyện với tôi nữa.

- Sao anh lại nghĩ vậy?

- Tôi không nghĩ. Nhưng trước nay vẫn thế. Mỗi khi tụi thằng Luận giờ trò, bao giờ sau đó Nga cũng không thèm trò chuyện với tôi.

Giọng Quỳnh buồn buồn.

Nga liếc môi:

- Ngay cả anh cũng vậy thôi. Anh cũng tránh nhìn mặt Nga.

Câu nói của Nga khiến Quỳnh lúng túng. Ừ, đâu phải chỉ riêng Nga, anh cũng nào có hơn gì!

Quỳnh ngập ngừng một hồi rồi hạ giọng nói:

- Nhưng bây giờ tôi sẽ không như vậy nữa.

Nga thừa biết Quỳnh muốn nói gì. Nhưng nó vẫn làm bộ hỏi:

- Không như vậy nữa là sao?

Quỳnh bối rối:

- Là... là tôi sẽ nói chuyện với Nga như thường. Tôi không sợ.

Nga mỉm cười:

- Thì bây giờ Nga cũng như vậy thôi. Nga cũng không sợ.

Quỳnh như không tin vào tai mình. Anh nhìn Nga, ngẩn ngơ:

- Nga nói thật đấy chứ?

Nga gật đầu, dịu dàng:

- Ừ, nói thật.

Khải không hiểu mình xử sự như vậy là đúng hay sai.

Vừa bước đến bên cửa sổ, với những gì mắt thấy tai nghe, Khải biết ngay chuyện gì đang xảy ra.

Trong kia, Nga và Quỳnh đang bị tấn công. Phía ngoài, cánh thằng Luận đang ra sức chọc ghẹo. Lại những trò quỷ quái! Khải bực tức nhủ bụng và anh

quay sang nhìn Luận. Vẻ lắc cắc của Luận khiến Khải cau mày. Anh định tóm cổ nó như lần trước. Nhưng Khải chưa kịp đưa tay lên, chợt một ý nghĩ thoáng qua đầu như tia chớp. Ừ, có khi cứ để thằng Luận phá đám như vậy lại hay! Những ngày gần đây, Nga và Quỳnh lại tỏ ra thân mật một cách quá đáng. Cứ nhìn thấy cảnh cả hai ngồi trò chuyện bên nhau không buồn ra chơi, Khải muốn xõn con mắt.

Mặc dù đã xác định chinh phục những nhân vật phụ trước, chinh phục Nga sau, nhưng mỗi lần thấy Nga và Quỳnh cười nói vui vẻ, Khải cảm thấy khó chịu lạ lùng. Muốn giải tán cặp này không có cách nào tốt hơn là để mặc cho tụi thằng Luận ra tay.

Nghĩ vậy, Khải ngăn ngừa một thoáng rồi lặng lẽ bỏ đi trước cặp mắt sửng sốt của Luận. Tất nhiên, nếu lúc đó Nga nhìn thấy Khải, hẳn Khải phải buột lòng can thiệp. Nhưng Nga đang cúi đầu xuống. Vì vậy, Khải quyết định rời xa chiến trường. Anh bước vội vã, sợ Nga kịp ngẩng lên.

Khải bỏ đi. Nhưng lòng Khải không thanh thản lắm. Anh cảm thấy mình hành động như một kẻ tiểu nhân. Nhưng rồi Khải cố trấn an. Mình đâu có xúi tui thằng Luận làm bậy. Tự tui nó. Điều đó chẳng liên can gì đến mình. Nga thân thiết với thằng quỷ nhỏ thì Nga phải chịu búa rìu của dư luận. Chuyện đời là vậy. Gieo gió thì gặt bão, trách ai bây giờ!

Khải tự thanh minh với mình. Lòng Khải dần dần nhẹ nhõm. Và anh tự kết luận: chiến trường trong lớp là của thằng quỷ nhỏ, chiến trường của mình là ở nhà... Nga, chuyện ai nấy lo, mình không can thiệp vào chiến trường của người ta là đúng, không việc gì phải băn khoăn!

Khải hết băn khoăn thật. Bây giờ anh chỉ tập trung đầu óc vào việc thực hiện kế hoạch chông gai của mình.

Chiến trường ở nhà Nga là chiến trường thăm lặng. Ở đó không có đám âm binh như tụi thằng Luận. Khải chẳng sợ ai trêu chọc. Cũng chẳng sợ ai phá đám. Ở đó, chỉ có phe mình. Nga, chị Ngân, thằng Ngoạn. Ông bố Nga, Khải ít gặp, nhưng Khải vẫn xếp vô diện phe mình nốt. Chỉ toàn là phe mình mà sao Khải thấy khó ăn ghê!

Trừ Nga, trong ba nhân vật còn lại, đến nay Khải chỉ mới chiếm được cảm tình của chị Ngân.

Chị Ngân thật dễ thương. Chị rất hợp gu với Khải, chẳng như Nga. Những băng nhạc Khải cho mượn, chị đều khen hay. Những cuốn sách cũng vậy, chị bảo đọc hồi hộp ghê. Nhưng khổ nỗi, những gì chị Ngân thích, Nga đều chê. Nga chỉ thích những gì Khải không có. Thật chẳng có ai kỳ cục như Nga.

Thằng Ngoạn giống Nga y hệt. Nó tỏ ra chẳng có thiện cảm với Khải bao nhiêu. Lần nào gặp Khải, nó cũng réo ầm ĩ bạn chị Ngân, bạn chị Ngân, nghe phát điên. Khải thù cái điệp khúc đó tận xương tủy. Nhưng ngoài mặt Khải vẫn phải nhe răng cười giả lả. Khải không hiểu sao trong hai người chị, thằng Ngoạn không chọn chị Ngân mà giống, lại đi giống Nga chỉ cho khổ... Khải.

Ông bố Nga chẳng biết đi làm tận đâu tận đâu, hai ba ngày mới về nhà một lần. Ông chẳng quan tâm gì đến Khải. Thỉnh thoảng gặp Khải trong nhà, ông cười chào qua loa, rồi đi đâu mất. Nhìn ánh mắt mệt mỏi và hồ hững của ông, Khải biết lần sau nếu gặp lại, chắc ông cũng chẳng nhớ Khải là ai. Khải đoán ông là một con người dễ chịu và hoàn toàn có khả năng làm... bố vợ tương lai của mình.

Gay go nhất vẫn là Nga, cái mục tiêu luôn luôn di động, Khải chẳng làm sao tiếp cận được. Lại thêm thằng quỷ nhỏ lúc nào cũng đeo dính lấy Nga như bóng với hình. Khải là lớp phó trật tự nhưng anh cũng chưa nghĩ ra cách nào để phá vỡ cái trật tự kia được. Chẳng biết cái đứa ác ôn nào lại xếp Nga ngồi vào cái chỗ hắc ám như vậy! Chắc là nhỏ Hạnh! Lớp trưởng gì mà chẳng ý tứ gì hết! Từ trước đến giờ, chẳng đứa con gái nào trong lớp chịu ngồi cạnh thằng quỷ nhỏ, vậy mà Hạnh lại nhét Nga ngồi vào chỗ đó. Để bây giờ Nga lại đâm ra kết thằng quỷ đó. Thật là tai họa!

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Khải thấy không có cách nào khác hơn là phải tăng tốc để cứu vãn tình thế. Không thể lè mề hoài như Thủy Tinh được. Đi như cua bò, đến nơi thì Mỹ Nương đã theo người ta về dinh mất. Lúc đó chỉ có nước... khóc.

Khải liền tốt qua nhà Nga. Lần này, Khải thủ trong túi áo ba cái vé xem ca nhạc.

Không thấy thằng Ngoạn quanh quẩn trước sân như mọi ngày, Khải thở phào. Chắc nó đi chơi đâu rồi. Thật là hên. Mình khỏi phải bị nó gán cho cái danh xưng chết tiệt kia. Khải hít một hơi đầy lồng ngực và thò tay mở cổng.

Chị Ngân và Nga đều có nhà.

Nhưng cũng như mọi lần, Nga chỉ ngồi tiếp chuyện Khải một chút xíu. Sau đó, Nga bỏ đi mất.

Chị Ngân nhún vai, nói với Khải:

- Tính Nga vậy! Chị nói hoài mà nó chẳng sửa!

Khải chép miệng, không nói gì. Khải đã quen với tình cảnh như vậy rồi. Anh chỉ buồn chút chút. Và nghĩ: rồi mọi chuyện sẽ khác đi thôi!

Niềm hy vọng thầm kín giúp Khải tươi tỉnh. Anh thò tay vào túi lấy mấy tấm vé ca nhạc đưa cho chị Ngân:

- Chị đi xem ca nhạc không? Em có vé đây nè!

Chị Ngân cầm lấy vé, hỏi:

- Xem ca nhạc hả? Sao lần trước em bảo là đi xem phim?

- Em nói đi xem phim là đi xem phim ca nhạc. Còn bây giờ là đi xem ca nhạc sống, thích hơn nhiều!

Chị Ngân gật gù:

- Ừ hén!

Rồi chị nhìn Khải:

- Đoàn nào diễn vậy? Phải đoàn ca nhạc Tháng Tám không?

- Không, đây là tụi nước ngoài! Nhóm Ngôi sao thành Stockholm của Thụy Điển!

Chị Ngàn reo lên:

- Ôi, vậy thì thật là tuyệt! Hóa ra đây là ban nhạc đến từ xứ sở của ABBA!

Rồi ngay lập tức, chị nhìn xuống mấy vé nơi tay, giọng hào hứng:

- Chừng nào đi xem vậy?

Khải vui vẻ đáp, giọng anh cũng hào hứng không kém:

- Tối mai. Bảy giờ rưỡi. Ngày giờ có ghi sẵn trên vé đó chị.

- Ừ, tối mai chị sẽ đi với em.

Vừa nói, chị Ngàn mân mê mấy tấm vé với vẻ thích thú. Chợt chị ngước mắt lên nhìn Khải, giọng ngạc nhiên:

- Ủa, em có tới ba vé lận hả?

Khải dậm ra lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của chị Ngàn. Từ nãy đến giờ, Khải tưởng chị Ngàn đã biết mình cầm mấy tấm vé trên tay. Và hẳn chị cũng biết Khải định phân phối tấm vé thứ ba ấy cho ai. Hôm trước chị chẳng đã nói hôm nào có gì hay hay, Khải nhớ rủ chị và Nga đi với là gì! Ai chứ chị Ngàn thì chị biết tổng bụng dạ Khải. Vậy mà không hiểu sao hôm nay chị lại hỏi Khải một câu lơ đễnh như thế! Chị làm Khải cứ ấp a ấp úng.

Chị Ngàn dường như vẫn chưa hiểu điều gì đang xảy ra. Chị có vẻ lấy làm lạ trước sự ngượng ngập của Khải. Chị đang định mở miệng hỏi, thốt nhiên chị sực hiểu. Và chị bật cười:

- Chà, chị hỏi một câu ngô nghê quá!

Rồi không để Khải kịp nói gì, chị gục gặc đầu, chép miệng:

- Để chị rủ Nga đi!

Chị Ngàn hứa hẹn, giọng chắc chắn như đinh đóng cột khiến Khải mừng rơn. Khải không ngờ kế hoạch của mình lại diễn ra trôi chảy đến như vậy. Suốt từ lúc đó cho đến khi ra về, Khải tưởng như mình đang ngồi lơ lửng trên mây.

- Tối mai sao? - Chị Ngàn hỏi khi đưa Khải ra cổng.

Khải ngơ ngác:

- Thì... đi xem ca nhạc chứ sao!

Chị Ngàn mỉm cười:

- Nhưng mà em qua chị hay chị qua em?

Khải hăng giọng:

- Thôi để em qua chị đi!

Chị Ngân gật đầu:

- Vậy chị và Nga đợi em ở đây khoảng bảy giờ hén?

Khải vui vẻ gật đầu và ra về trong tâm trạng hớn hờ. Khải phải cố kềm chế để khỏi nhảy cẫng lên trước mặt chị Ngân. Nếu trông thấy Khải múa may, hẳn chị Ngân sẽ tưởng Khải điên. Và như vậy, chị sẽ không thèm cho Khải bén mảng đến nhà, không thèm đi xem ca nhạc với Khải. Và tối mai, hẳn chị sẽ không rủ Nga đi theo.

Tối mai, tối mai, - Khải nghe những tiếng reo vang trong đầu mình - tối mai những ngôi sao thành Stockholm sẽ chiếu sáng đời ta! Tối mai, những người anh em của ABBA sẽ tạo cơ hội cho ta ngồi gần... bộ mặt khó đăm đăm của nàng. Nhưng dù nàng có khó đến đâu, ta cũng sẽ có cách làm cho nàng thay đổi. Đột nhiên Khải chợt nhớ tới một điệu quen thuộc trong bài Take a change on me, và anh lẩm nhẩm hát:

*- If you change your mind
I'm the first in line
Honey, I'm still free
Take a change on me...*

Khải vốn không thích ABBA. Anh thích sự sôi nổi của Michael Jackson và Madonna hơn. Nhưng lúc này anh lại hướng trái tim mình về phía ban nhạc Thụy Điển. Và bản nhạc mà Khải đang thầm hát mới hợp tình cảnh làm sao. Vừa hát, Khải vừa thầm chuyển sang lời Việt. Tất nhiên, bản dịch này chỉ riêng anh nghe thấy:

*- Nếu Nga thay đổi ý kiến
(Nghĩa là Nga nghỉ chơi với thằng quỷ nhỏ)
Tôi sẽ là chàng trai đầu tiên đi theo Nga
Nga yêu dấu, bây giờ tôi đang còn tự do
Nga hãy thay đổi cuộc đời tôi đi!*

Tâm đắc với bản dịch của mình, Khải cứ hát lui hát tới đoạn nhạc trên. Bất thần, như có ma xui quỷ khiến, Khải bỗng nhớ một bản nhạc khác. Cũng của ABBA. Bản The day before you came. Một ngày trước khi em đến. Nghe tựa tựa như hoàn cảnh của Khải. Với Khải, tình huống hơi khác một chút xíu. Em đến, nhưng không phải đến nhà, mà đến nhà hát. Khải tặc lưỡi: khác nhau chút xíu chẳng nhằm nhò gì! Tối mai dẫn Nga đi xem ca nhạc thì bữa nay the day before thì đúng chóc rồi! Lần này, Khải tự soạn lời Việt và hát luôn. Anh không quên thêm mắm thêm muối vào bài hát:

*- Một ngày trước khi dẫn Nga đi chơi
Tôi mở cửa lúc tám giờ
Một ngày trước khi dẫn Nga vào rạp hát
Tôi ghé vào cửa hàng mua một ít chocolat*

*Một ngày trước khi ngồi... bên cạnh Nga
Tôi ăn tối và xem ti-vi...*

Một ngày trước khi, Khải còn làm biết bao nhiêu chuyện nữa. Nhưng chuyện chiếm hết thì giờ của Khải trong ngày hôm đó là cho đến tận bảy giờ tối ngày hôm sau là... ngồi tưởng tượng đủ thứ.

Hôm sau, đồng hồ mới gõ sáu tiếng, Khải đã nhắp nhồm. Khải nhìn ra đường, thấy nắng chiều đã tắt nhưng đêm thì chưa tới. Còn cả một tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ hẹn nhưng Khải đã ăn vận tươm tất, giày vớ sẵn sàng.

Trong khi chờ đợi, để đỡ sốt ruột, Khải ngồi sắp xếp lại những câu nói mà lát nữa đây Khải sẽ nói với Nga. Khải biết Nga không có thiện cảm với mình. Khải nghĩ chắc do anh ăn nói vụng về và thiếu... truyền cảm. Nhưng hôm nay, Khải đã tính toán đâu vào đấy. Trong suốt buổi đi chơi, anh sẽ nói với Nga tổng cộng bao nhiêu câu. Câu đầu tiên sẽ là câu gì, và ngữ điệu của nó phải ra làm sao. Rồi câu thứ hai, câu thứ ba... cho đến câu thứ một nghìn lẻ một, tất cả sẽ vẽ lên trước mắt Nga một hình ảnh duyên dáng về Khải. Và chỉ cần một buổi Nga chịu ngồi gần Khải thôi (chứ không phải bỏ chạy nửa chừng như những lần Khải ghé nhà), hẳn Nga sẽ nhìn Khải bằng cặp mắt khác. Và Nga sẽ cảm thấy ân hận về cách đối xử của mình với Khải trước đây. Lúc ấy, Khải không cần phải đánh đấm gì, thằng quỷ nhỏ cũng tự động ngã gục. Thật tuyệt!

Cứ thế, Khải vừa ngồi mơ mộng vừa đưa mắt liếc chừng đồng hồ. Canh đúng bảy giờ kém mười, Khải lật đật dắt xe ra khỏi nhà.

Đón Khải trước cổng là chị Ngân. Kể chị Ngân là... chiếc xe đạp. Khung cảnh hoang vắng khiến tim Khải như thót lại. Anh bần thần hỏi:

- Đi hai người hả chị?

Chị Ngân đáp, giọng buồn thiu:

- Ba người.

Khải như người chết vừa được cứu sống. Nhưng chưa kịp mừng, Khải bỗng chột dạ khi nhìn thấy nét mặt không vui của chị Ngân. Anh lại hỏi, giọng hồi hộp:

- Đi ba người sao trông chị buồn buồn vậy? Nga đâu?

Chị Ngân chép miệng:

- Ba người là Khải, chị với... thằng Ngoạn. Nga ở nhà.

Khải nghe như sét đánh ngang tai. Anh tròn mắt:

- Sao vậy?

- Nga bảo là Nga xem chương trình này rồi.

Giọng chị Ngân nhẹ như gió thoảng nhưng Khải vẫn thấy tai mình ù đi.

Đúng lúc đó, thằng Ngoạn chạy ào ra, miệng reo lên hớn hở:

- A, bạn chị Ngân tới rồi! Hay quá!

Đang buồn bực, lại nghe cái giọng thằng Ngoạn tru tréo, Khải muốn phát khùng. Anh phải cố mím chặt môi để khỏi thốt ra một lời lẽ nặng nề. Nếu nó là em mình thì mình đã cho nó một đá văng tuốt lên cung trăng rồi, cái đồ mắc dịch! Khải găm ghè trong bụng. Anh tính làm thình nhưng nổi ấm ức đầy ứ trong lòng khiến anh không thể không xả ra được. Khải đành phải trút xự tức giận sang chỗ khác. Vừa đạp xe đi, Khải vừa lẩm bầm:

- Chết quách cả lũ đi, ABBA với ABBIẾC!

Chị Ngân chờ thằng Ngoạn đi trước, nghe loáng thoáng, liền ngoảnh lại hỏi:

- Em nói sao? Ban nhạc ABBA chết hết rồi à?

- Dạ, không... không...

Khải nuốt nước bọt. Lần này thì Khải cố nghiến chặt răng lại.

Một buổi sáng ngủ dậy, Nga ngạc nhiên thấy trong lọ hoa đặt trên đầu tủ buýp-phê có cắm một bông hồng.

Lọ hoa trước nay vẫn bỏ không và trong một thời gian dài, nó nằm cô độc và lạnh lẽo trên đầu tủ, nay tự dưng nở một bông hoa, trông nó tươi tắn hẳn lên.

Nga tò mò bước lại gần và phát hiện đó là một bông hoa giấy. Bông hoa được làm rất khéo, nhìn từ xa Nga cứ tưởng là hoa thật.

Không biết chị Ngân kiếm ở đâu ra một bông hoa xinh xắn như thế này? Vừa ngắm nghía bông hồng, Nga vừa vắn vơ tự hỏi.

Nga định hỏi chị Ngân về bông hoa, nhưng rồi bận bịu sửa soạn quần áo sách vở để đến lớp cho kịp giờ, Nga quên bém đi mất.

Đến trưa đi học về, vừa bước vào nhà trông thấy lọ hoa, Nga mới sực nhớ.

Nga chạy đi tìm chị Ngân. Nga bắt gặp chị đang ngồi gọt khoai dưới bếp. Nhưng Nga chưa kịp hỏi, chị Ngân đã nheo mắt nhìn Nga, trêu:

- Lúc này em ghê quá hén?

Nga ngẩn người:

- Chị nói gì vậy?

Chị Ngân vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

- Chị nói lúc này em ghê quá hén!

Nga bối rối vuốt tóc:

- Em làm gì mà chị bảo ghê?

Thấy Nga vờ vịt, chị Ngân quyết định hỏi thằng:

- Vậy chứ anh chàng nào tặng hoa cho em vậy?

Nga ngơ ngác:

- Làm gì có anh chàng nào tặng hoa cho em!

- Em lại chối!

- Em không chối!

- Vậy chứ bông hồng trong lọ hoa ở đâu ra vậy?

Nga há hốc miệng:

- Ờ, em đâu có biết! Em tưởng chị cắm vào đó chứ! Em thấy bông hồng từ hồi sáng, định hỏi chị, rồi quên mất.

Tới lượt chị Ngân sửng sốt:

- Ủa, vậy không phải bông hoa của em hả? Vậy ai cắm hoa vào lọ kia?

Nga chép miệng:

- Em cứ tưởng chị!

- Chị cứ tưởng em!

Nói xong, hai chị em nhìn nhau, căn môi suy nghĩ.

Lát sau, chị Ngân tắc lưỡi:

- Hay thằng Ngoạn?

Nga lắc đầu:

- Không phải đâu! Ngoạn làm gì có hoa mà cắm!

- Vậy chứ ai? Chẳng lẽ nhà mình có ma?

Nga nhìn chị, giọng dè dặt:

- Em nghi...

Chị Ngân hồi hộp:

- Em nghi sao?

Nga nói quanh:

- Đây là hoa hồng!

Chị Ngân sốt ruột:

- Thì hoa hồng chứ sao!

Nga ngập ngừng:

- Thì hoa hồng! Nhưng hoa hồng nó khác các loại hoa khác!

Chị Ngân có vẻ bức bối:

- Nói chuyện với em chán ơi là chán! Ai chẳng biết điều đó! Chứ chẳng lẽ hoa hồng nó lại giống các loại hoa khác?

Nga nhăn nhó:

- Em nói khác là khác cái ý nghĩa kìa!

Đến đây thì chị Ngân bắt đầu hiểu ra. Chị gật gù:

- À, ý em muốn nói hoa hồng tượng trưng cho tình yêu chứ gì?

Nga lặng lẽ gật đầu.

Chị Ngân mỉm cười:

- Như vậy, chị biết em nghi ai rồi!

Thấy Nga làm thinh, chị Ngân hỏi tới:

- Em nghi Khải phải không?

Nga chớp mắt:

- Em chỉ đoán vậy thôi.

Chị Ngân nói, vẻ nghĩ ngợi:

- Cũng có thể.

Rồi chị lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Khải đến chơi, và trước khi ra về, thừa lúc không ai để ý, Khải lén cắm hoa vào lọ, thế là...

- Thế là sao? - Nga giương mắt nhìn chị.

Chị Ngân cười:

- Thế là Khải đã nói được điều mình muốn nói!

Nga hứ một tiếng:

- Còn lâu.

Sau vụ đó, hai chị em thỏa thuận là sẽ không hỏi han gì Khải. Cứ để xem anh chàng này ranh mãnh đến độ nào. Thời gian gần đây, đọc mấy cuốn sách trinh thám Khải cho mượn, chị Ngân cũng háo hức muốn thử làm thám tử một lần xem như thế nào. Và nếu chị có bắt quả tang Khải cũng chỉ để trêu Khải chơi, chứ chị chẳng muốn làm buồn Khải chút nào.

Nga lại khác. Ngay từ đầu, Nga đã muốn hỏi thẳng Khải và bộc lộ phản ứng của mình. Nhưng Nga sợ Khải chối. Khải mà chối biến, hắn Nga sợ sùng chết được. Nó định bụng sẽ bắt tận tay cái trò tỏ tình lén lút bằng hoa của Khải. Lúc đó, rồi sẽ biết. Hãy đợi đấy!

Khải chẳng để Nga và chị Ngàn đợi lâu. Năm ngày sau, trong lọ hoa đã được canh gác cẩn mật, bên cạnh bông hồng, nở thêm một bông cẩm chướng.

Bông cẩm chướng nở bí mật như một trò ảo thuật khiến Nga tức điên. Còn chị Ngàn thì cười cười:

- Thế là chị em mình đã để lọt lưới thêm một lần nữa.

Nga vùng vằng:

- Y như là ăn trộm ấy!

Chị Ngàn chọc Nga:

- Ăn trộm đâu mà ăn trộm! Người ta ra vào bằng cửa trước đằng hoàng!

Nga hứ một tiếng rồi im bặt. Chị Ngàn nói đúng quá làm Nga xuôi xị. Ừ, Khải tới chơi công khai chứ đâu có lén lút! Chỉ tại mình lơ đãng thôi! Lần sau, mình phải theo dõi Khải từng giây một mới được!

Trong khi đó, Khải vẫn qua chơi nhà Nga một cách bình thường. Thái độ của Khải vẫn thản nhiên như không. Cũng như Nga và chị Ngàn, Khải không hề nhắc một lời nào đến những bông hoa. Thậm chí khi nhìn thấy chúng khoe sắc trên đầu tủ, Khải còn làm ra vẻ ngạc nhiên reo lên:

- Ôi, những bông hoa đẹp quá!

Những lúc đó, chị Ngàn ngồi cười ruồi, còn Nga thì mím môi tức tối.

Hai, ba lần liên tiếp, Nga ngấm ngấm dò xét Khải, thẳng thấy Khải giở trò gì. Lọ hoa trên đầu tủ vẫn chỉ có vón vện hai bông hoa.

Về bông hoa cẩm chướng, Nga cứ thắc mắc hoài. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, còn hoa cẩm chướng tượng trưng cho điều gì, Nga mù tịt.

Nga đem điều đó hỏi Quỳnh. Quỳnh nói:

- Hoa cẩm chướng tượng trưng cho tình bạn và lòng quý mến.

Nghe vậy, Nga càng ngạc nhiên hơn. Khải mới tặng cho mình tình yêu sao nay đã vội vã chuyển sang tình bạn? Hay là Khải đã hiểu ra thái độ của mình và tự động rút lui có trật tự. Nếu vậy thì thật là may cho mình! Nghĩ vậy, Nga cảm thấy lòng nhẹ nhõm và bớt ác cảm với Khải hơn.

Nhưng Nga chỉ bớt ghét Khải được có ba ngày. Qua ngày thứ tư, Nga nghiêng rửa rửa thăm Khải tới bởi: đồ ma quái yêu tinh!

Chả là vào cái ngày thứ tư đáng ghét đó, bên cạnh bông hồng và bông cẩm chướng, trong lọ hoa đột ngột xuất hiện thêm bông lay-ơn.

Sáng ra, thấy bông lay-ơn chễm chệ, ngạo nghễ trên đầu tủ, Nga vò đầu bứt tóc:

- Trời ơi là trời!

Chị Ngân cười khúc khích:

- Làm gì mà em kêu trời dữ vậy?

Nga không buồn trả lời chị. Nó tiếp tục dậm chân và kêu lên:

- Tức ơi là tức!

Chị Ngân hắng giọng:

- Có gì phải tức! Tại em cả thôi!

Nga nhăn nhó:

- Sao lại tại em?

- Chứ gì nữa! Em đã canh Khải mấy ngày nay mà vẫn để Khải qua mặt. Chẳng tại em là gì!

Nga giận dữ:

- Chị cũng canh vậy.

- Ừ, thì chị cũng canh. Và cũng như em, chị chẳng biết Khải cắm bông hoa vào lọ lúc nào.

Nga sẵng giọng:

- Cứ y như đạo tặc!

- Nè, nè, em đừng có mà nói xấu người ta như thế!

Nghe chị Ngân rầy, Nga làm thinh. Nga chỉ nói cho bỏ tức thôi, chứ thật ra Nga cũng thấy mình hơi nặng lời với Khải.

Hôm sau, Nga lại hỏi Quỳnh:

- Anh có biết ý nghĩa của hoa lay-ơn không?

- Biết.

- Hoa lay-ơn tượng trưng cho điều gì?

- Niềm vui và sự hẹn hò.

Nga giật thót:

- Sự hẹn hò?

- Ừ.

Rồi Quỳnh tò mò nhìn Nga:

- Sao mấy ngày nay Nga cứ hỏi về ý nghĩa của các loài hoa hoài vậy?

Nga chối biếng:

- Có gì đâu! Nga chỉ hỏi cho biết vậy thôi!

Thấy Nga không muốn nói, Quỳnh cũng chẳng hỏi tới. Anh chỉ ngồi lặng lẽ nhìn Nga, lòng dậy lên bao mối nghi ngờ. Hôm trước Nga hỏi về bông cẩm chướng, hôm nay lại hỏi về bông lay-ơn, lạ thật!

Khải lại qua chơi. Lần này, Khải đem theo mấy tấm vé mời xem phim.

Chị Ngân hỏi:

- Em tìm ở đâu ra mấy tấm vé mời hay vậy?
- Chú em cho.
- Chú em?
- Ừ, chú em làm ở rạp chiếu bóng Đại Quang.

Nga ngồi cạnh, vọt miệng:

- Bữa nay, ngoài mấy tấm vé xem phim, anh có đem theo gì nữa không?

Khải ngập ngừng:

- Tôi chỉ đem vé xem phim thôi.

Thấy Nga bắt đầu tấn công Khải, chị Ngân khẽ đằng hắng, ra hiệu cho Nga xì-tốp lại.

Nhưng Nga phớt lờ. Nó nhìn Khải đăm đăm:

- Chỉ có vậy thôi hả?

Khải tỏ vẻ ngơ ngác:

- Thì chỉ có vậy thôi! Chứ tôi có đem theo gì nữa đâu!

Thấy Nga hăng giọng chuẩn bị truy tiếp, chị Ngân vội lên tiếng. Chị nhìn Khải, hỏi lảng sang chuyện khác:

- Rạp Đại Quang đang chiếu phim gì vậy?
- Dạ, phim... Roméo và Juliette.

Chị Ngân xuýt xoa:

- Chà, phim này hay lắm! Chị đã xem một lần ở Nhà văn hóa Thanh niên rồi.

Khải giật mình. Anh hỏi, giọng thấp thỏm:

- Vậy chị có đi xem nữa không?

- Đi chứ! - Chị Ngân mỉm cười và nói với vẻ trấn an - Phim hay bao giờ chị cũng thích đi xem lại.

Nghe chị Ngân khẳng định, Khải thở một hơi dài nhẹ nhõm. Và anh thận trọng đưa mắt nhìn Nga, vẻ dò hỏi. Khải hồi hộp không biết Nga có sẽ đi xem phim với Khải và chị Ngân không, hay lại cho thằng Ngoạn đại diện như bữa trước.

Nhưng Nga chẳng biểu lộ thái độ gì. Nga cũng chẳng nhìn thấy câu hỏi trầm lắng trong mắt Khải. Từ nãy đến giờ, Nga mãi nghĩ ngợi về những bông hoa.

Chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu Nga như một tia chớp khiến Nga ngồi bật ngay dậy và khẽ buột miệng à một tiếng.

Cả Khải lẫn chị Ngàn đều ngạc nhiên nhìn Nga. Chị Ngàn cười hỏi:

- Gì vậy? Bộ em vừa khám phá ra điều gì mới về đĩa bay hả?

Nga ngáy chị:

- Em chẳng khám phá ra đĩa bay. Nhưng em khám phá ra sự quan hệ giữa chuyện mời đi xem phim và chuyện cắm những bông hoa.

Nghe nhắc đến chuyện đi xem phim, tim Khải đập thành thịch và anh cố dỏng tai nghe.

Chị Ngàn nhìn Nga, vẻ băn khoăn:

- Em khám phá sao?

Nga gật gù:

- Hai chuyện đó có quan hệ mật thiết với nhau.

Chị Ngàn nhíu mày:

- Quan hệ mật thiết?

- Ừ.

- Chị vẫn chưa hiểu.

- Có gì đâu mà không hiểu! - Nga nói với chị Ngàn mà mắt lại liếc Khải - Rủ đi xem phim cũng như là... hẹn hò. Mà hoa lay-ơn thì tượng trưng cho sự hẹn hò. Cắm hoa trước để đánh tiếng, đem vé mời tới sau để... thực hiện. Em nói hai chuyện đó quan hệ với nhau là vậy.

Chị Ngàn bật kêu khẽ:

- Hóa ra là vậy. Bây giờ thì chị hiểu rồi.

Rồi chị cười quay sang Khải:

- Có đúng vậy không Khải?

Bị hỏi đột ngột, mặt Khải ngẩn ngơ:

- Đúng gì ạ?

- Đúng như Nga nói đó!

Khải gãi cổ, ấp úng:

- Em... không biết. Em chẳng hiểu gì cả.

Nga nghinh mặt:

- Anh giả bộ. Anh mà không hiểu?

Khải nuốt nước bọt:

- Tôi không hiểu thật mà.

Vẻ ngờ nghệch của Khải khiến Nga tức điên. Nó chẳng buồn úp úp mở mở nữa. Mà hỏi thẳng:

- Vậy chứ mấy bữa nay ai cắm hoa vào lọ?

Khải tròn xoe mắt:

- Hoa gì?

- Trời ơi, giờ này mà anh còn giả bộ ngây thơ nữa! - Nga kêu lên và nó chỉ tay vào lọ hoa trên đầu tủ - Hoa này nè!

Khải nhìn lọ hoa, bối rối đáp:

- Ai cắm những bông hoa này, làm sao tôi biết được!

Nga nheo mắt:

- Anh cắm sao anh lại không biết?

Khải lộ vẻ kinh ngạc:

- Tôi cắm?

- Chứ ai nữa!

- Ai bảo Nga vậy?

- Chẳng ai bảo hết. Nhưng Nga biết là anh cắm.

Khải hỏi vặn:

- Nga có thấy tôi cắm không?

- Anh len lén anh cắm làm sao Nga thấy được!

Khải bắt đầu bực dọc. Anh hừ mũi:

- Việc gì tôi phải len lén!

- Ai biết đâu!

Giọng điệu bướng bỉnh của Nga khiến Khải lúng túng. ANh không biết phải ăn nói như thế nào. Vậy mà trước nay, mình cứ tưởng cô ta dịu dàng, mỏng mảnh, hóa ra cô ta ngang chạnh và dữ như chần! Khải ầm ỨC nhủ bụng và anh đưa mắt nhìn chị Ngàn, cầu cứu:

- Chuyện gì vậy chị?

Vẻ mặt ngờ ngác của Khải khiến chị Ngàn phân vân. Chị hỏi, giọng đả đo:

- Bộ em không biết gì thật hả?

Khải gật đầu:

- Em không biết thật mà.

Chị Ngân nhào người về phía tủ. Chị rút bông lay-ơn trong lọ hoa ra rồi quay lại phía Khải, hỏi:

- Em có biết ý nghĩa của bông hoa này không?

Khải gãi đầu:

- Em không biết. Hoa gì vậy chị?

Chị Ngân tròn mắt:

- Em không biết đây là hoa gì à?

Khải ngượng ngùng lắc đầu. Rồi anh nhìn lên lọ hoa, rụt rè nói:

- Trong ba bông hoa cắm trong lọ, em chỉ biết mỗi bông hồng. Em dốt về hoa lắm.

Chị Ngân rung rung cánh hoa trên tay, mỉm cười:

- Đây là hoa lay-ơn. Hoa lay-ơn là biểu tượng cho sự hẹn hò. Ví dụ như... hẹn đi xem phim vậy.

Khải bật kêu khế:

- À, hèn gì Nga nghĩ bông hoa này là của em.

- Ừ.

Khải lắc đầu:

- Nhưng mà em đâu có cắm. Em đâu có biết hoa lay-ơn tượng trưng cho... sự hẹn hò.

Chị Ngân tắc lưỡi:

- Nếu vậy thì những bông hoa này ở đâu ra?

Khải ngẩn người. Mặt anh ánh lên vẻ lạ lùng.

Nga ngồi bên cạnh theo dõi cuộc đối đáp giữa Khải và chị Ngân. Nga chẳng nói gì, chỉ khịt khịt mũi, vẻ sốt ruột.

Đợi cho Khải về rồi, Nga mới nói với chị Ngân:

- Em không tin.

- Không tin Khải hả?

- Ừ. Nghe vô lý quá! Em nghĩ là Khải đóng kịch.

Chị Ngân chép miệng:

- Chị chẳng biết. Nhưng chị nghĩ Khải không nói dối.

- Làm sao biết được?

- Dễ thôi! - Chị Ngàn nhún vai - Hôm nay mình đã hỏi thằng. Nếu thủ phạm chính là Khải, cậu ta sẽ không dám giở trò ảo thuật đó ra nữa. Còn nếu như một ngày nào đó, bông hoa thứ tư xuất hiện thì có thể khẳng định nhà mình có... ma!

- Eo ôi, em sợ quá!

Nga vừa nói vừa rút cổ. Và Nga nghĩ rằng sẽ không bao giờ có cái điều kỳ quái tên là... bông hoa thứ tư.

Bông hoa thứ tư xuất hiện đúng vào hôm thứ năm sau cái ngày Khải bị chắt vắn. Đó là một đóa hướng dương vàng rực và tươi tắn. Cái cọng kẽm dùng để làm cuống hoa hướng dương có lẽ dài hơn những cọng hoa khác nên khi cắm vào lọ, đóa hướng dương bỗng nhiên cao vượt hẳn lên. Nó ngự trị ở trên cao và đưa mắt nhìn xuống lũ hoa hồng, cẩm chướng và lay-ơn với vẻ gì đó như là sự trịch thượng. Và khi Nga phát hiện ra đóa hướng dương bí ẩn này, Nga có cảm giác nó ngạo mạn và thách thức với cả chính mình.

Phản ứng đầu tiên của Nga trước sự xuất hiện đáng sợ của bông hoa thứ tư này là... rùng mình. Không bức bối hay tò mò như những lần trước, lần này thấy bông hoa như thể thấy ma, Nga nghe lạnh toát sống lưng. Và ngay lập tức, Nga chạy vù xuống bếp, miệng hớt hải:

- Chị Ngàn ơi chị Ngàn!

Chị Ngàn vừa bắc ấm nước, chưa kịp cắm bếp điện, đã vội giật náy mình trước điệu bộ cuống cuồng của Nga. Chị quay lại, lo lắng:

- Chuyện gì vậy?

Nga thở hổn hển, giọng đứt quãng:

- Bô...ô...ông ho...o...a...

Chị Ngàn cố tỏ ra bình tĩnh:

- Bông hoa sao?

Nga đề tay lên ngực để trấn áp cơn xúc động:

- Thêm một bông hoa nữa. Hoa hướng dương.

Nga vừa nói dứt câu, chị Ngàn đã tức tốc chạy lên nhà trên.

Và đóa hướng dương đang phô sắc trên đầu tủ khiến chị sững sờ. Chị đứng như chôn chân trong phòng khác, miệng lẩm bẩm:

- Lạ thật.

Nga đứng sau lưng chị Ngàn, thở dài ngán ngẩm:

- Lại Khải chứ ai!

Chị Ngàn cắn môi:

- Vô lý.

Nga hừ giọng:

- Bây giờ mà chị còn có lý với vô lý nữa! Không phải Khải thì ai vô đây! Chẳng lẽ nhà mình có ma thật?

Chị Ngàn khế nhíu mày:

- Nhưng hôm trước mình đã hỏi Khải rồi. Chẳng lẽ Khải lại dám đùa dai như vậy.

Nga nhún vai:

- Dám chứ sao không! Sau khi mình truy nếu Khải ngưng ngay trò đùa, Khải sợ mình nghi ngờ. Vì vậy, Khải cố cắm trộm thêm vài bông hoa nữa để chứng tỏ ta đây không dính dáng gì đến chuyện đó. Và Khải sẽ chấm dứt trò đùa nghịch của mình vào một lúc thích hợp.

Sự phân tích của Nga không phải là không có lý. Chị Ngàn khế gật gù nhưng chẳng bày tỏ ý kiến gì. Bỗng nhiên chị hỏi:

- Hoa hướng dương tượng trưng cho điều gì, em biết không?

Nga lắc đầu:

- Không. Nhưng em sẽ hỏi. Bạn em chắc biết.

- Ai vậy? Hạnh hả?

- Không.

- Vậy chứ ai?

Tự dưng Nga đâm lúng túng. Thấy vậy, chị Ngàn bật cười:

- Thôi, chị biết rồi. Anh chàng Quỳnh của em phải không?

Nga đỏ mặt:

- Sao lại anh chàng Quỳnh của em! Chị chỉ chọc em. Em với Quỳnh chỉ là bạn thôi. Bạn một trăm phần trăm.

Chị Ngàn nheo mắt:

- Làm gì em phải khẳng định ghê thế! Bạn tới một trăm phần trăm lận?

- Thôi, em chẳng thèm nói chuyện với chị nữa đâu! - Nga ngúng nguẩy - Chị nói gì đâu không hà!

Chị Ngàn cười khúc khích:

- Chị nói đùa hoành mà em bảo gì đâu! Chỉ có em gì đâu thì có!

Thấy chị Ngàn còn muốn trêu chọc nữa, Nga vội vàng ôm cặp chạy ra khỏi nhà. Nó hấp tấp dắt xe ra cổng, mặc cho chị Ngàn gọi giật sau lưng:

- Em ăn mì rồi hãy đi học chứ!

Tối lớp, thấy Khải đứng ngay trước cửa, Nga không thèm nhìn. Nó ôm cặp đi thẳng về chỗ ngồi.

Quỳnh đang lúi húi chép gì đó trong tập. Thấy Nga vào, anh vội vã gấp tập lại và nhét vào ngăn bàn.

Nga chẳng để ý đến vẻ lấm lét của Quỳnh. Nó xích lại gần anh, nói nhỏ:

- Nga hỏi anh cái này nè!

Quỳnh xoay qua:

- Gì vậy?

Nga vuốt tóc, giọng ngập ngừng:

- Về ý nghĩa của các loài hoa ấy mà!

Quỳnh gật gù:

- À, tôi hiểu rồi. Cũng giống như lần trước Nga hỏi chứ gì!

- Ừ. Nhưng lần này là hoa hướng dương. Anh có biết hoa hướng dương tượng trưng cho điều gì không?

Quỳnh giật thót. Gần đây, những câu hỏi của Nga về các loài hoa khiến Quỳnh cảm thấy ngỡ ngàng. Anh mơ hồ nhận ra một điều gì đó. Tại sao hết hoa lay-ơ-n lại tới hoa hướng dương, quỷ thật! Quỳnh mãi theo đuổi những ý nghĩ trong đầu, quên cả trả lời Nga khiến Nga sốt ruột:

- Sao, anh nhớ ra chưa?

Quỳnh lại giật mình. Anh vội vàng đáp:

- À, à, tôi nhớ ra rồi! - Đang nói, Quỳnh bỗng ngập ngừng nhìn Nga, vẻ bẽn lẽn - Nhưng mà... nhớ cái gì hén?

Nga phì cười:

- Anh đãng trí thật đấy! Vậy mà cũng bảo nhớ ra rồi!

Mũi Quỳnh lập tức đỏ ửng. Anh nhăn mặt nhíu mày cố nhớ xem vừa rồi Nga hỏi câu gì. Và càng nhăn nhó, mặt anh càng khó coi, hai vành tai thì không ngừng động đậy. Vẻ khổ sở của Quỳnh khiến Nga động lòng. Nó liền nhắc:

- Ý nghĩa của hoa hướng dương!

Quỳnh thở phào. Anh lấy lại vẻ tươi tỉnh:

- Chà, vậy mà bỗng dưng quên mất!

Rồi anh nhìn Nga, hắng giọng:

- Hoa hướng dương hả? Hoa hướng dương tượng trưng cho niềm tin và hy vọng.

Nga cắn môi. Niềm tin và hy vọng? Khái còn hy vọng gì ở mình nữa đây không biết! Khổ ơ là khổ! Người đâu mà dai hơn đĩa. Người ta đã không ưa mà cứ đến nhà hoài. Cũng tại chi Ngàn mà ra tất. Chị có thiện cảm với Khái. Thế là anh ta cứ bám vào đó mà tấn công mình. Lại còn dám đùa dai với mình và chị Ngàn nữa. Bí bí mật mật, cứ làm như ta đây là Sherlock Holmes không bằng!

Vừa nghĩ ngợi, Nga vừa liếc ra cửa nhưng chẳng thấy Khái đâu. Chắc con đĩa đã bỏ đi chỗ khác rồi.

Quỳnh ngồi bên cạnh, dòm Nga lom lom. Anh thắc mắc đủ thứ nhưng về thần thờ của Nga khiến anh ngậm tậm.

Mãi một lát sau, khi Nga quay lại mỉm cười với anh, anh mới khẽ hỏi:

- Sao hôm rày, Nga quan tâm đến các loài hoa dữ vậy?

Câu hỏi của Quỳnh khiến Nga phân vân. Nga không biết có nên kể thật với Quỳnh câu chuyện về những bông hoa hay không. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Nga nhủ bụng: Thôi, kể làm gì! Trò tán tỉnh nhăng nhít của Khái hay ho gì mà nói cho Quỳnh biết! Nó bèn nói tránh:

- À, tại vì... lúc này Nga đang học cắm hoa.

- Học cắm hoa?

Thấy Quỳnh có vẻ chưa tin, Nga phịa luôn:

- Ừ, Nga học ở Câu lạc bộ Phụ Nữ. Mai mốt, Nga còn học làm bánh nữa.

Quỳnh lại hỏi, giọng ngạc nhiên:

- Bộ ở đó người ta không dạy cho Nga biết ý nghĩa của các loài hoa sao?

Nga ậm ừ:

- Ờ, ờ... không! Không hiểu sao Nga chẳng thấy ai dạy điều đó. Người ta chỉ dạy cắm hoa thôi.

Nga vừa phịa vừa nhìn Quỳnh bằng ánh mắt cảnh giác. Nhưng Quỳnh chẳng phát hiện ra điều gì. Nghe Nga nói, Quỳnh chỉ gật gù:

- Kỳ quá hén! Nhưng mà tôi nhớ những điều này có đầy đủ trong các cuốn sách dạy cắm hoa. Để hôm nào tôi sẽ tìm cho Nga.

Trước nhiệt tình của Quỳnh, Nga chẳng dám hó hé một lời. Nga chỉ lặng lẽ gật đầu. Nó sợ nó lên tiếng, Quỳnh sẽ tiếp tục hỏi về chuyện cắm hoa. Nó phịa một hồi, đằng nào cũng bị lòi đuôi.

Nhưng dường như Quỳnh chẳng rõ tâm trạng của Nga. Anh mấp máy môi định hỏi tiếp, bất chấp chuyện Nga có lên tiếng hay không.

Về quan tâm của Quỳnh khiến Nga lo sốt vó. Nó chưa biết làm sao để thoát ra khỏi tình huống ngặt nghèo này thì đúng lúc đó, Luận xuất hiện. Nga thở một hơi dài não ruột. Thoát khỏi Quỳnh mà rơi vào tay Luận thì còn tệ hơn một triệu lần.

Theo đúng như bài bản trước nay, Luận xuất hiện... cao cao bên cửa sổ.

Như đã chuẩn bị sẵn, vừa xuất hiện là Luận phát pháo liền. Lần này, rút kinh nghiệm, Luận tránh Nga ngay từ đầu. Nó chỉ nện Quỳnh:

- Quả cau nho nhỏ
Cái vỏ vân vân
Nay anh ngồi gần
Mai anh ngồi xa
Xích vỏ rồi lại xê ra
Mũi anh đỏ tấy tới ba bốn ngày.

Cũng như lần trước, dàn đồng ca lập tức phụ họa:

- Tới ba bốn ngày! Tới ba bốn ngày!

Thấy Luận khôn khéo né mình, Nga chưa tìm ra cơ để vặc lại. Nó chong mắt dòm ra cửa, thăm mong Hạnh xuất hiện. Nhưng Hạnh đã tếch đi đâu mất.

Trong lúc đó, Quỳnh mím môi ngồi im. Anh không co rúm người lại như trước đây. Chỉ có mặt anh đỏ kè, cái mũi vừa đỏ vừa túa mồ hôi.

Thật ra, từ lâu Luận chẳng còn thấy hào hứng trong chuyện châm chọc Quỳnh. Thằng quỷ nhỏ hiền như cục bột, chọc hoài cũng chán. Luận chỉ muốn nện Nga. Nhưng lần trước Nga làm dữ, mấy đứa cùng cánh với Luận sợ run. Luận không sợ, nhưng chưa nghĩ ra cách trấn an đồng bọn, Luận đành phải tạm thời tha Nga.

Nga được tha thì Quỳnh phải lãnh. Hai đứa chơi thân với nhau thì đứa này phải gánh cho đứa kia. Hơn nữa, lần trước Luận đã trêu tụi nó một trận ra trò. Nếu Hạnh không kịp thời can thiệp, chắc thằng quỷ nhỏ xiu tại chỗ. Vậy mà tụi nó vẫn không ngán. Sau lần đó, Nga và Quỳnh vẫn tiếp tục cặp kè với nhau, chẳng coi Luận ra cái thá gì hết. Càng nghĩ, Luận càng ức. Nó liền nheo mắt nhìn Quỳnh, eo éo ghẹo tiếp:

- Đũa mốc mà vọc mâm sơn
Hai tai chàng vẩy như con bướm vàng.

Quỳnh nghiến chặt răng. Anh cố trăn mình giữ thân người thật thẳng. Quỳnh tự bảo mình: phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, đây chỉ là trò đùa chơi của Luận, chứ nó chẳng có ác ý gì đâu! Mặc dù tự động viên mình như vậy, nhưng những lời châm chích của Luận khiến lòng Quỳnh nhói đau. Nếu ngồi một mình, có lẽ Quỳnh đã để mặc những giọt nước mắt buồn tủi lăn dài trên má. Quỳnh sẽ khóc tha hồ như ngày bà ngoại qua đời. Quỳnh sẽ khóc nức nở như ngày ba Quỳnh từ bỏ mẹ con Quỳnh để đi theo một người đàn bà xa lạ. Vâng, Quỳnh sẽ khóc tức tưởi mà không thềm chùi nước mắt. Nhưng đó là khi ngồi một mình kia. Còn ở trong lớp, giữa bao nhiêu bạn bè, chẳng bao giờ

Quỳnh làm thế. Quỳnh chỉ nghĩ rằng, khụt khịt mũi và thầm mong trò đùa tai ác của Luận sẽ nhanh chóng qua đi.

Nhưng Luận là chúa đùa dai. Nó đã trêu ai là trêu đến nơi đến chốn. Nếu Hạnh hoặc Khải không can thiệp, chắc chắn chẳng bao giờ Luận buông tha Quỳnh nửa chừng. Khổ nỗi, sáng nay cả Khải lẫn Hạnh đều trốn đâu mất biệt.

Trong khi đang than thầm trong bụng thì may thay, chuông vào lớp đột ngột vang lên.

Quỳnh thở phào. Nhưng anh chưa kịp đứng dậy, tiếng Nga đã khẽ vang lên bên tai:

- Anh không buồn chứ?

Nga hỏi anh giống hệt như lần trước. Và anh cũng trả lời hệt như lần trước:

- Không! Tôi không buồn!

Nhưng lần này, Quỳnh nói dối. Lời trêu chọc của Luận sáng nay lần đầu tiên bắt Quỳnh phải nghĩ tới sự cách biệt giữa đùa mồm và thâm son.

Luận ra về vội vàng.

Trưa nay, nó phải ăn cơm sớm để đầu giờ chiều đi công chuyện.

Chả là dì Sáu, em ruột của mẹ nó, sắp sửa xuất cảnh đi Úc. Trước khi đi, dì hứa tặng lại cho gia đình nó một số đồ gỗ trong nhà, gồm hai cái tủ, hai cái bàn và một cái đi-văng vừa có thể làm ghế ngồi vừa có thể làm giường ngủ được. Trong các món đó, Luận đã chăm trước cái tủ sách. Luận rất mê đọc sách nhưng trong nhà chẳng có được một cái tủ sách cho ra hồn. Trước nay, sách mua về, Luận chỉ nhét dăm dúi vào các ngăn bàn. Lâu ngày, cuốn thì bị một ăn, cuốn thì bị chuột gặm, trông đau lòng hết sức. Bây giờ, vớ được cái tủ lộng lẫy của dì Sáu, Luận mừng rơn.

Khi Luận lên tiếng đòi sở hữu cái tủ, ba Luận đồng ý ngay. Ba Luận còn hứa sẽ dành thêm cho Luận một cái bàn để Luận làm bàn học riêng. Ôi, nếu được vậy thì còn mong muốn gì hơn nữa. Kể từ hôm đó, Luận cứ mong chóng đến ngày mình được làm chủ cái gia tài bằng gỗ kia.

Vì vậy, khi dì Sáu hẹn một giờ chiều nay qua chở mọi thứ về, suốt buổi sáng ngồi trong lớp, Luận cứ lóng nga lóng ngóng chờ chuông reo tan học.

Lúc đầu giờ, chọc phá thằng quỷ nhỏ một hồi, Luận còn khuây khỏa được chút xíu. Lúc đó, thấy thằng quỷ nhỏ sắp khóc đến nơi, Luận cũng thấy tội tội. Và Luận chợt nhận ra mình chọc hơi ác. Đã mấy lần Luận tính buông tha Quỳnh, nhưng nếu tự nhiên rút lui, Luận lại sợ quê với Nga. Tiếng chuông reo kịp thời đã giúp Luận... rút lui trong danh dự. Và từ lúc ấy, Luận quên phắt cả Quỳnh lẫn Nga. Nó chỉ nhớ đến dì Sáu và mấy thứ đồ gỗ của dì.

Ăn qua quít vài chén cơm, Luận tót lên giường nằm đọc sách. Nó không ngủ trưa. Vừa đọc sách, Luận vừa nhấp nhồm canh đồng hồ.

Mới một giờ kém hai mươi, Luận đã chồm dậy phóng xe ra khỏi nhà như bị ma đuổi. Đồ gỗ của dì Sáu cũng kên, xích lô không chở nổi. Luận phải đi kêu xe ba gác.

Chẳng biết xe đậu bến chỗ nào, Luận đứng bên mé đường, trông ngang ngó dọc một hồi. Lâu thật lâu, Luận chẳng tìm được chiếc xe nào. Có hai, ba chiếc chạy qua trước mặt Luận thì đã chết đứng hàng hóa.

Gần nửa tiếng đồng hồ sau, khi Luận đã đứng mỏi như cẳng, mới có một chiếc xe không trở tới. Chắc là chiếc xe vừa dỡ hàng xong, Luận nhủ thầm và mừng rỡ ngoắc lia:

- Ba gác! Ba gác!

Chiếc xe vội vã tấp vào lề. Ngồi thùm thụp trong thùng xe là một thằng nhóc trạc cỡ Luận. Nó mặc một chiếc quần ka ki bạc phếch, chiếc áo màu xám, có hai, ba miếng vá to bằng bàn tay, mũ kéo sụp xuống trán che kín nửa mặt. Nhưng Luận không buồn để ý đến thằng nhãi phụ việc đó. Nó liếc người đàn ông đang ngồi trên yên xe, vồn vã:

- Có mấy cái tủ mấy cái bàn, chú chở giùm về Ngã Bảy chút!

- Đồ để đâu?

- Gần đây nè! Chú đi theo cháu!

Nói xong, Luận quày quả đi trước. Người đàn ông chậm rãi đạp xe theo sau.

Đồ đạc nhiều, người đàn ông và thằng nhóc đi theo phải xoay ngang xoay dọc, ken tới ken lui một hồi mới chất hết lên xe. Trong khi người đàn ông ngồi dính trên yên để giữ thăng bằng thì thằng nhóc cầm cuộn dây thừng đi vòng quanh thùng xe để ràng chặt những món đồ gỗ vào các thanh sắt bằng những vòng quẩn chằng chịt.

Khi mỗi gút cuối cùng đã được cột xong, Luận liếc người đàn ông, nôn nao hỏi:

- Đi chưa chú?

- Đi.

Người đàn ông gật đầu, đáp gọn lỏn.

Người đàn ông nói đi là để trả lời Luận. Nhưng với thằng nhóc phụ việc, đó là một hiệu lệnh. Nó vội vàng chạy lại phía sau thùng xe, tì tay vào thanh sắt, gập người đẩy mạnh.

Các bánh xe nhúc nhích và uể oải lăn. Sẵn trớn, người đàn ông mím môi nhấn mạnh bàn đạp, đề-pa.

Xe chở nặng nên chạy rề rề. Thằng nhóc bây giờ lệch thếch đi bộ theo sau, thỉnh thoảng lại chạy lúp xúp. Luận đạp xe tà tà bên cạnh, chốc chốc lại buộc miệng chỉ đường mặc dù người đàn ông chạy xe còn rành đường hơn cả Luận.

Tới một ngã tư không có đèn hiệu giao thông, xe cộ qua lại nườm nượp, chiếc ba gác phải nhích từng chút một. Thằng nhóc lại nắm lấy thanh sắt nơi thành xe, đẩy phụ.

Khi chiếc ba gác sắp qua khỏi giao lộ, thành linh một chiếc xích lô chở đầy nhựa phế phẩm trở tới sát bên, những ống nhựa trên xe chia lờm chớm cả ra ngoài.

Thằng nhóc vừa nhác thấy, chưa kịp hụp người tránh thì một ống nhựa đã quẹt trúng đầu. Chiếc xích lô chạy chậm, ống nhựa quẹt trúng chẳng hề hấn gì. Nó chỉ hất văng cái nón trên đầu thằng nhóc. Thằng nhóc vội vàng nhoài người xuống đường nhặt lấy cái nón. Nó vừa khom mình vừa lăm lét liếc về phía Luận, cánh tay còn lại che ngang mặt.

Nhưng Luận đã kịp thời trông thấy. Nó sừng sốt kêu:

- Quỳnh!

Biết không thể giấu giếm được nữa, Quỳnh đứng thẳng người dậy và ngượng ngập đập đập cái nón vào ống quần.

Người đàn ông chạy xe ngạc nhiên nhìn Luận:

- Ủa, hai cháu biết nhau hả?

Luận liếc Quỳnh, lúc này đang bối rối quay mặt đi chỗ khác, ấp úng đáp:

- Dạ, chúng cháu là... bạn.

Người đàn ông cười hỏi:

- Bạn sao nãy giờ không nhận ra?

Luận lúng túng. Nó không biết phải trả lời làm sao trước câu hỏi hóc búa đó. Từ nãy đến giờ, Luận đâu có biết thằng nhóc đẩy xe là Quỳnh. Quỳnh ăn mặc khác hẳn lúc ở trường, lại kéo cái nón che hết nửa mặt, có thánh mới nhận ra. Và lại, không bao giờ Luận nghĩ một học sinh về nhà lại đi đẩy xe ba gác. Vì vậy, ngay từ đầu Luận chẳng để mắt nhiều đến thằng nhãi lam lũ kia. Nếu Quỳnh không rủi ro đánh rớt cái nón, có lẽ chẳng bao giờ Luận biết được hoàn cảnh của Quỳnh.

Không trả lời câu hỏi của người đàn ông, nhưng từ lúc đó, Luận không ngồi thong dong trên xe đạp nữa. Nó dắt xe đi bộ bên bạnh Quỳnh.

Lúc này, Quỳnh đã kéo vành nón lên khỏi trán, nhưng anh vẫn lặng thinh đếm bước. Từ khi Luận phát hiện ra Quỳnh đến giờ, Quỳnh vẫn chưa hé môi một lần nào.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Luận dần dần bình tĩnh trở lại. Biết Quỳnh còn ngại ngùng vì sự gặp gỡ bất ngờ, Luận tìm cách phá tan sự im lặng. Nó hăng giọng hỏi, cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Mà chạy xe vậy có kiếm được khá không?

Quỳnh liếm môi. Anh nói, vẫn không nhìn Luận:

- Cũng tạm tạm. Tao chỉ phụ cho ông chú.
- Ông không chạy một mình được sao?
- Trước đây ông vẫn chạy một mình. Gần đây, ông mắc chứng đau lưng, phải cần tao phụ.

Ngập ngừng một lát, Luận lại hỏi:

- Mà phụ cho ông chú lâu chưa?
- Khoảng bốn tháng nay. Sắp tới, chú tao nghỉ, tao đập một mình.

Luận ái ngại:

- Mà đập một mình nổi không?
- Chắc là nổi.
- Nhưng như vậy thì cực lắm!

Quỳnh cắn môi:

- Mà đừng lo! Tao chịu cực quen rồi!

Giọng Quỳnh bình thường nhưng Luận nghe như một lời than. Tự nhiên Luận cảm thấy thấy bùi ngùi. Nó nhìn Quỳnh, vẻ băn khoăn:

- Chứ ba mà làm nghề gì?
- Ba tao hả? Ba tao... chết rồi!

Nói xong, bất giác Quỳnh đỏ mặt. Anh buộc lòng phải nói dối Luận. Anh không muốn bất cứ ai biết ba anh bỏ nhà đi theo vợ bé. Chuyện chẳng hay ho gì!

- Còn mẹ mà? - Luận lại hỏi.
- Mẹ tao sao?
- Mẹ mà làm nghề gì?
- Mẹ tao bán thuốc lá.
- Bán ngoài chợ hả?

Quỳnh lắc đầu:

- Không. Ở ngoài chợ là người ta bán sỉ. Còn mẹ tao bán thuốc lẻ. Đặt thùng thuốc trước nhà, ai mua thì bán.

Luận chép miệng:

- Bán vậy đâu có được bao nhiêu tiền?
- Thì không được bao nhiêu cho nên tao mới đi theo ông chú đẩy xe ba gác. Tao phụ thêm cho mẹ tao được đồng nào hay đồng nấy.

Luận không hỏi nữa. Nó lặng lẽ đi bên Quỳnh, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn bạn thương cảm. So với Quỳnh, Luận sướng hơn nhiều. Ở nhà, Luận chẳng phải làm gì nặng nhọc. Luận chỉ có mỗi việc học hành, khi nào muốn đi chơi thì xin tiền ba mẹ. Chẳng bao giờ Luận phải bận tâm về cuộc sống. Trước đây, Luận tưởng bạn bè trong lớp đứa nào cũng giống như mình. Hôm nay tình cờ gặp Quỳnh, Luận mới vỡ lẽ mọi chuyện không giống như mình nghĩ. Hóa ra trong cuộc đời, bên cạnh những người sung sướng vẫn có bao nhiêu người vất vả.

Nghĩ ngợi một hồi, Luận lại liếc Quỳnh, khẽ nói:

- Hôm nào tao ghé nhà mày chơi hén?

Quỳnh ngần ngừ:

- Nhà tao xa lắm!

Luận khịt mũi:

- Xạo đi mày! Tao vẫn thấy mày đi bộ tới trường hoài! Nhà xa sức mấy mày đi bộ nổi!

Quỳnh nuốt nước bọt:

- Nhưng nhà tao... nghèo lắm! Chẳng có gì cả!

Luận nhún vai:

- Nghèo giàu thì ăn thua gì!

Rồi không đợi cho Quỳnh từ chối, Luận nói luôn:

- Tao đến chơi hén?

Túng thế, Quỳnh đành phải gật đầu.

Luận cười toe:

- Vậy mày cho địa chỉ đi!

Quỳnh nói số nhà. Không đem theo giấy bút, Luận phải nhắm tới nhắm lui địa chỉ của Quỳnh trong miệng cho khỏi quên.

Khi xe tới nhà, Luận không đứng ngó như lúc ở nhà dì Sáu. Nó xông vào phụ với Quỳnh khiêng các thứ tủ bàn lỉnh kỉnh vào nhà. Luận còn rủ Quỳnh ở lại chơi nhưng Quỳnh lắc đầu:

- Tao còn phải đi chợ hàng đặng kia. Hẹn với người ta rồi.

Rồi Quỳnh ấp úng dặn Luận:

- Mày đừng nói với ai về chuyện bữa nay ngen!

- Ừ, tao không nói đâu!

Và Luận đột nhiên nắm lấy tay Quỳnh, giật giật:

- Nhưng mà này...
- Gì vậy? - Quỳnh nhìn Luận, ngạc nhiên.

Luận chớp mắt:

- Mà này không còn giận tao chứ?
- Giận chuyện gì?
- Chuyện... tao chọc mày trên lớp đó! Tao bậy quá!

Quỳnh cười:

- Tao không giận mày đâu! Tao chỉ buồn thôi. Nhưng bây giờ tao cũng hết buồn rồi.

Nói xong, Quỳnh quay ra xe.

Luận đứng trước hiên nhà ngẩn ngơ nhìn theo bạn. Nó quên bằng cái tủ sách và cái bàn học bấy lâu ao ước. Trong đầu Luận lúc này đang lộn xộn mấy câu về độc địa trước đây nó vẫn dùng để làm khổ Quỳnh, những câu về nó đang cố quên đi.

Rốt cuộc rồi Nga cũng phát hiện ra bí mật quanh những bông hoa, điều mà Nga tưởng sẽ không bao giờ khám phá nổi.

Chuyện xảy ra hoàn toàn tình cờ. Tối đó, đã lên giường nằm rồi, Nga sức nhớ mình bỏ quên thỏi chocolate trên đầu tủ buýp-phê. Thỏi chocolate hồi chiều ba mua cho, Nga vội đi mua dầu lửa cho chị Ngân, không kịp ăn. Suốt buổi tối, Nga quên bằng. Thỏi kẹo vẫn nằm yên trên đầu tủ.

Thoạt đầu, làm biếng chui ra khỏi mùng, Nga định thôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ chuột tha mất, Nga lồm cồm ngồi dậy đi ra phòng khách.

Nga rón rén đi từng bước một. Nga không sợ chị Ngân hay thằng Ngoạn thức giấc. Chị Ngân và Ngoạn hề đặt lưng xuống giường là ngủ say như chết. Nhưng tối nay ba về ngủ nhà. Mà ba lại có tật khó ngủ. Vì vậy, Nga làm con mèo. Nga nín thở đi trên những đầu ngón chân.

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Nga ngạc nhiên thấy phòng khách còn sáng đèn. Tưởng ba không ngủ được, ra ngồi đọc sách, Nga nhẹ nhàng bước lại.

Hóa ra không phải ba, mà là thằng Ngoạn. Nó đang làm trò gì đó chỗ tủ buýp-phê, thấy Nga đột ngột xuất hiện, nó giật mình rụt phắt tay lại và giấu ra sau lưng.

Nga nhướng mắt:

- Ủa, giờ này sao em chưa đi ngủ?

Bị bắt gặp bất thần, Ngoạn chưa kịp trấn tĩnh. Nó đứng đực ra, môi mấp máy nhưng không thốt được tiếng nào.

Vẻ lúng túng của Ngoạn khiến Nga dăm nghi. Nga tính cao giọng xét hỏi nhưng sức nhớ có ba ở nhà nên nó đành nói khẽ, giọng nghiêm nghị:

- Em làm gì ở đây?

Ngoạn nói trong cổ họng:

- Em đang... học bài.

Như máy ra-đa, cặp mắt Nga đảo quanh phòng một vòng và cuối cùng nhìn xói vào mắt Ngoạn:

- Em nói xạo!

- Thật mà! - Ngoạn đáp, mặt nhăn nhó.

Nga quắc mắt:

- Nếu em học bài thì tập vở đâu?

Ngoạn liếm môi:

- Em cắt rồi. Học xong là em cắt liền.

Nga khịt mũi:

- Cắt sao lẹ vậy?

Tưởng thoát, Ngoạn gật đầu hớn hở:

- Ừ, em cắt lẹ lắm.

Nào ngờ giọng bà chị vẫn không mềm đi chút nào:

- Cắt chỗ nào?

Ngoạn không dám nói là cắt trong tủ buýp-phê. Nói vậy, Nga bảo mở ra, không có thì chết. Ngoạn đành phải giở quẻ lấp lửng:

- À...à, em cắt ở... trong kia.

Nhưng Nga không mắc mưu Ngoạn:

- Trong kia là trong nào?

Ngoạn nuốt nước bọt:

- Chỗ tủ sách ấy!

Nga hừ giọng:

- Bây giờ em thấy là em nói xạo chưa? Học bài xong, cắt tập vô tủ rồi, sao không đi ngủ mà trở ra đây làm gì?

Bị truy một hồi, Ngoạn tắc ị. Biết mình giấu đầu hở đuôi, càng giấu càng hở, Ngoạn giở chiêu... làm thinh.

Thấy Ngoạn không trả lời, cặp mắt lại dáo dác tính kiếm đường chuồn, Nga bước xéo qua đứng trấn ngay cửa, miệng vẫn tiếp tục gặng hỏi:

- Sao, nói đi chứ, ông tướng! Ông tướng làm gì...

Đang nói, chợt để ý thấy Ngoạn giấu hai tay đằng sau lưng nãy giờ, Nga truy liền:

- À, còn giấu với giấu nữa! Em giấu cái gì sau lưng đó?

Ngoạn nhăn nhó:

- Em có giấu gì đâu?

Nga hất hàm:

- Không giấu gì thì bỏ tay ra coi!

Ngoạn vẫn đứng im không nhúc nhích.

Nga tức mình đổi giọng:

- Mà không bỏ tay ra thì tao tóm cổ mày à!

Vừa nói, Nga vừa bước tới một bước.

Ngoạn hoảng hồn:

- Dừng, dừng! Để em nói!

Nga đứng lại:

- Nói đi! Mày giấu cái gì đằng sau lưng vậy?

Hỏi xong, Nga sức nhớ đến thỏi chocolat. Nó liếc lên đầu tủ. Thỏi kẹo vẫn còn đó. Vậy là thằng Ngoạn giấu thứ khác.

Ngoạn vừa theo dõi ánh mắt chị, vừa ấp úng:

- Em giấu... em giấu...

Điều bộ của Ngoạn khiến Nga chợt dạ. Nó chặn trước:

- Không được nói xạo à ghen! Nói xạo là tao véo tai à!

Ngoạn chớp mắt:

- Em giấu... bông hoa.

Trước lời thú nhận của em, Nga thở phào một cái, giọng chán nản:

- Trời ơi, tưởng gì! Có cái bông hoa mà mày cũng bày đặt lén lén lút lút! Chắc mày lấy trộm bông hoa trên đầu tủ định đem đi cho ai chứ gì!

Vừa nói, Nga vừa liếc về phía lọ hoa. Bỗng Nga tròn mắt. Những bông hoa trong lọ vẫn còn đầy đủ: đóa hướng dương vẫn ngạo nghễ nhìn xuống những bông hồng, lay-ơn và cẩm chướng phía dưới.

Nga quay phắt sang Ngoạn:

- Em giấu bông hoa gì đó?

- Bông hoa của em.

Ngoạn đáp, vẫn không buông tay ra.

Nga nghiêm mặt:

- Đưa tao coi!

Ngoạn ngúng nguẩy:

- Em đã bảo là bông hoa của em mà!

Nga chìa tay ra phía trước:

- Đưa đây! Tao không lấy luôn đâu mà sợ! Xem xong, tao trả lại ngay!

Bàn tay Nga lơ lửng trước mặt Ngoạn, đầy đe dọa.

Biết hết đường trốn tránh, Ngoạn rụt rè đưa bông hoa ra. Một đóa cúc trắng.

Nga cầm lấy bông cúc quan sát một hồi rồi khẽ bước lại phía lọ hoa. Nga đặt bông cúc cạnh các bông hoa kia, thăm so sánh. Các cuống hoa đều được làm bằng cùng một thứ kẽm. Các nhụy hoa đều quấn bằng bông gòn nhuộm màu. Và các cánh hoa đều được cắt ra từ một thứ giấy.

Điều vừa phát hiện khiến Nga sửng sốt. Nga quay lại nhìn Ngoạn:

- Hóa ra chính em đã cắm những bông hoa này vào lọ?

Ngoạn gật đầu, mép nhúc nhích như muốn cười. Trời, chuyện tày trời mà nó gật đầu cứ tỉnh khô. Lại còn tính phá ra cười nữa! Nga nhủ bụng nhưng không thèm nói. Nó nghiêm mặt hỏi tiếp:

- Và tối nay nếu chị không tình cờ bắt quả tang hành động lén lút của em thì sáng mai chị và chị Ngân sẽ đứng tim chết tại chỗ vì phát hiện thêm một bông cúc trắng

Ngoạn rụt cổ. Lần này thấy Nga đem cái chết ra hù, nó không dám nhếch mép nữa. Nó đứng chôn chân, ra vẻ ta đây khờ khạo đâu có biết giỡn chơi chút xíu mà mấy bà chị đua nhau đòi... lặn ra chết.

- Em lấy đâu ra những bông hoa này vậy? - Nga bắt đầu đi vào phần quan trọng.

Ngoạn gãi đầu:

- Em xin.

- Xin ai?

- Xin... xin...

- Xin ai? Lần này không có giấu nữa à ghen!

Ngoạn cắn môi:

- Em xin... anh Quỳnh.

Nga giật mình:

- Anh Quỳnh nào?

Ngoạn thần nhiên:

- Anh Quỳnh học chung lớp với chị chứ anh Quỳnh nào!

Nga chưng hửng:

- Sao em biết ảnh?

Ngoạn ra oai:

- Em là bạn ảnh sao lại không biết! Chị làm như chỉ có chị là bạn ảnh vậy!

Nga bấu môi:

- Xạo nữa đi!

Ngoạn nghinh mặt:

- Em nói xạo chị làm chi! Em ghé nhà ảnh chơi hoài. Tuần nào em cũng ghé hai, ba lần.

- Sao chị không biết?

- Em không nói sao chị biết được! Anh Quỳnh dặn em đừng nói cho chị biết.

- Anh có dặn vậy hả?

- Ừ.

- Chi vậy?

- Ai biết.

Nga tò mò:

- Em chơi gì đẳng đó?

- Chơi... đủ thứ.

- Chẳng hạn như thứ gì?

- Chẳng hạn như em vẽ. Có khi em ngồi ở nhà ảnh vẽ cả buổi. Nhà ảnh có cả khối thuốc màu. Rồi em đóng đồ chơi bằng gỗ. Ảnh bày cho em đóng. Rồi em...

- Em tới chơi hoài vậy ảnh không nói gì sao? - Nga chen ngang.

Ngoạn trố mắt:

- Nói gì là nói gì? Cả khối đứa đến chơi đẳng nhà ảnh chứ đâu phải một mình em!

Nga nhìn lên lọ hoa, băng khuôn hỏi:

- Những bông hoa này cũng do ảnh làm phải không?
 - Thì ảnh làm chứ ai. Ảnh bày cho em làm. Nhưng em làm không được. Thế là em xin những bông hoa của ảnh đem về cắm chơi.

Nga bán tín bán nghi:

- Chứ không phải ảnh xúi em cắm hả?

Ngoạn ngơ ngác:

- Ảnh xúi em làm gì! Tự em cắm thôi!

Nga lạ lùng:

- Nếu em tự cắm thì việc gì em phải ra bộ bí mật vậy?

Ngoạn cười hì hì:

- À, đó là em bắt chước theo cuốn truyện trinh thám anh Khải cho mượn.

- Cuốn gì?

- Cuốn *Những bông hoa giết người*. Cứ mỗi lần một bông hoa xuất hiện là có một người chết.

Nga thò tay cốc đầu Ngoạn một cái:

- Hèn gì mà chị với chị Ngàn suýt chết mấy lần!

Ngoạn nheo mắt:

- Suýt chết chứ đâu phải chết! Còn trong sách là chết thật kìa!

Nga không thèm để ý đến câu pha trò... dở ẹc của Ngoạn. Nó nhủ bụng: hèn gì hôm trước mình hỏi Quỳnh về ý nghĩa của các loài hoa, Quỳnh cứ giương mắt lên nhìn mình, có lẽ Quỳnh thắc mắc ghê lắm nhưng không dám hỏi.

Bỗng Nga sự nhớ tới một chuyện, liền nhìn Ngoạn, gật gù:

- À, còn chuyện này nữa! Chính em kể cho anh Quỳnh nghe về chuyện mấy cuộn băng nhạc phải không?

Ngoạn vờ vịt:

- Chuyện mấy băng nhạc gì?

Nga lừ mắt nhìn em:

- Em đừng có giả bộ ngây thơ. Em không kể làm sao anh Quỳnh biết chị thích nhạc tiền chiến?

Ngoạn vừa mở miệng, chưa kịp nói, Nga đã gạt phắt:

- Em đừng có chối! Rồi chuyện mấy cuộn sách nữa. Chỉ do em nói thì anh Quỳnh mới biết chị đang tìm cuốn *Những con chim ẩn mình chờ chết* và cuốn *Nô ti Isaura* thôi!

Ngoạn vò đầu:

- Thì em kể sơ sơ vậy thôi. Chuyện anh Khải qua nhà mình, rồi đem băng nhạc, đem sách cho chị mượn...

Nga trừng mắt:

- Chị Ngàn mượn chứ tao mượn hồi nào?

- Chậc, em nói lộn! Chị Ngàn mượn!

Vừa nói, Ngoạn vừa đưa tay lên che hai vành tai, sợ bị Nga véo.

- Mà mày kể mấy chuyện đó cho anh Quỳnh nghe chi vậy?

Ngoạn chép miệng:

- Kể chơi vậy thôi! Chứ không kể chuyện đó thì em đâu biết kể chuyện gì!

- Thì đừng kể! Ngu ơi là ngu!

Ngoạn nhún vai, phân trần:

- Chị Ngàn với chị sinh ra trước, giành hết phần khôn rồi thì em phải lãnh trọn phần ngu chứ sao!

- Mày còn cà khía nữa hả! Có đi ngủ đi không! Đứng đó nói nhăng nói cuội, tao cóc cho mày cái bây giờ!

Thấy Nga vung tay lên dọa, Ngoạn vội vàng rút ra cửa như một tên trộm được phóng thích.

Còn lại một mình trong phòng, Nga thẩn thờ cầm bông hoa thứ năm vào lọ. Hẳn đây là bông hoa cuối cùng, Nga thầm nghĩ. Rồi vói lấy thỏi chocolate trên đầu tủ, Nga lặng lẽ ngồi xuống ghế. Không hiểu sao tự dưng Nga chẳng thấy buồn ngủ.

Nga đến nhà Quỳnh một cách bất ngờ.

Chính Ngoạn dẫn Nga đi. Trước nay, Nga chẳng biết Quỳnh ở đâu. Thỉnh thoảng trên đường đi học về, Nga bắt gặp Quỳnh đi bộ trên lề đường, cùng chiều với Nga. Những lúc đó, chẳng bao giờ Nga dám dừng lại. Nó cứ bặm môi phóng vụt xe qua.

Dường như Quỳnh chỉ đi chung đường với Nga một quãng ngắn đó thôi. Ở những khúc rẽ, không bao giờ Nga nhìn thấy Quỳnh, dù là thắp thoáng. Có lẽ Quỳnh quẹo ngã khác.

Nga cứ tưởng Quỳnh ở đâu xa lắm. Hóa ra nhà Quỳnh chỉ cách nhà Nga chừng năm, sáu trăm thước. Ngoạn dẫn Nga đi vòng vào chừng ba cua đường là tới nơi.

Nhà Quỳnh ở cuối một con hẻm rải đá. Sau nhà là một con lạch nhỏ, rau muống bò kín mặt nước. Nhà Quỳnh nhỏ, vách ván, mái tôn. Khi Nga tới, mẹ Quỳnh đang ngồi bán thuốc trước nhà.

Ngoạn nói nhỏ bên tai Nga:

- Mẹ anh Quỳnh đó!

Nga bước lại, rụt rè:

- Chào bác ạ.

Mẹ Quỳnh nhìn Nga bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Cháu tìm ai hả cháu?

- Dạ, cháu tìm anh Quỳnh. Cháu là bạn cùng lớp với anh.

Mẹ Quỳnh thoáng lộ vẻ sửng sốt. Có lẽ trước nay không có người bạn gái nào đặt chân đến nhà Quỳnh. Nga đoán vậy. Nhưng về sửng sốt kia kịp biến mất trên gương mặt mẹ Quỳnh, thay vào đó là sự niềm nở:

- À, cháu vào nhà chơi. Quỳnh ở trong nhà đó cháu.

Ngoạn đứng bên cạnh, khoe:

- Chị cháu đó bác.

Mẹ Quỳnh vui vẻ:

- Vậy hả? Vậy thì cháu dẫn chị vào nhà chơi đi!

Nga bắt gặp Quỳnh đang ngồi hí hoáy làm gì đó bên chiếc bàn dài đặt cạnh cửa sổ mở ra lạch rau muống. Anh xoay lưng ra ngoài nên không trông thấy chị em Nga.

Ngồi kế bên Quỳnh là hai thằng nhóc trạc tuổi Ngoạn. Chúng cũng đang tẩn mẩn đục đẽo thứ gì đó.

Nga còn đang ngần ngừ, chưa biết có nên lên tiếng gọi Quỳnh không, thì Ngoạn đã bô bô:

- Anh Quỳnh! Chị Nga tới thăm anh nè!

Quỳnh giật mình. Anh quay lại và mặt thoáng vẻ sửng sờ khi trông thấy Nga. Dù có nằm mơ, Quỳnh cũng không dám nghĩ sẽ có một ngày Nga đến thăm anh. Vậy mà, bây giờ Nga đang đứng ngay trước mặt anh với nụ cười bên lên trên môi. Quỳnh nghe tim mình đập thình thịch trong ngực. Nó đập mạnh đến nỗi Quỳnh tưởng như Nga có thể nghe rõ từng tiếng vang của nó. Ý nghĩ đó khiến mũi Quỳnh đỏ ửng. Anh cố trấn tĩnh bằng cách kéo ghế mời Nga ngồi:

- Nga ngồi chơi đi!

Hai thằng nhóc thấy có người lạ tới, cũng hiếu kỳ quay mặt lại. Bốn cặp mắt đen láy tò mò quan sát Nga. Một đứa liếc Ngoạn, ngạc nhiên hỏi:

- Chị mày hả?

- Ừ, chị tao đó!

Ngoạn đáp với vẻ hãnh diện. Vừa nói, nó vừa sà lại chỗ mấy đứa bạn.

Quỳnh ngồi xuống trước mặt Nga. Anh có vẻ lúng túng với cách ăn mặc xốc xếch của mình. Đặt hai tay lên đầu gối để che chỗ vá, Quỳnh nhìn Nga, thấp thỏm hỏi:

- Nga đến chơi hay có chuyện gì không?

Nga mỉm cười:

- Nga đến chơi thôi...

- Sao Nga lại biết nhà tôi...

Đang nói, sức nhớ Ngoạn là em Nga, Quỳnh khẽ à một tiếng rồi im bật.

Nga cười:

- Thằng Ngoạn đến đây chơi hoài mà anh giấu Nga hén!

Quỳnh bối rối:

- Giấu gì đâu!

- Vậy mà không giấu?

- Đó là tôi chưa kịp nói với Nga thôi.

- Không những anh không nói mà ngược lại anh còn bắt người ta nói.

Quỳnh trố mắt:

- Người ta nào?

- Thằng Ngoạn đó. Anh dụ nó nói lung tung. Anh điều tra nó về chuyện băng nhạc, về mấy cuốn sách...

Đang nói, chợt thấy mặt Quỳnh đỏ rần, trán rịn mồ hôi, Nga tộp ngay. Nga tính giỡn chơi, nào ngờ Quỳnh tưởng Nga tới đây để hoạch hoẹ Quỳnh, anh hoảng kinh.

Nga liền lảng sang chuyện khác. Nó đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn, hỏi:

- Anh đang làm gì vậy?

Quỳnh tăng hăng:

- À, tôi đang khâu lại cái túi xách...

- Túi xách của anh hả?

- Không. Đây là cái túi của đứa bé hàng xóm. Nó nhờ.

Nga chỉ hai đứa nhỏ ngồi kế bên Ngoạn:

- Còn hai đứa kia...

Quỳnh cười:

- Chúng đang tập làm thợ mộc.
- Cháu anh hả?
- Không. Đây là những đứa trẻ ở cạnh nhà. Tụi nó thường qua đây chơi.

Nga đảo mắt nhìn quanh nhà, thắc mắc:

- Vậy chứ anh đóng sách chỗ nào đâu?

Quỳnh giật thót. Từ nãy đến giờ anh quên bém mất câu chuyện trước đây anh đã bịa ra với Nga và Hạnh. Bây giờ, Nga hỏi đột ngột khiến Quỳnh chết cứng. Anh tưởng như trái tim mình sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

- Đóng sá...á...ách hả...á...?

Quỳnh ấp úng hỏi lại, đầu loay hoay tìm lối thoát.

Thấy Quỳnh cứ cà lăm hoài, Nga ngạc nhiên:

- Thì đóng sách chứ sao! Anh đóng sách chỗ nào?
- Không, không! Tôi đâu có đóng sách... ở nhà. Tôi đóng sách ở chỗ khác...

- Chỗ khác?

Quỳnh nuốt nước bọt:

- Ừ. Tôi đóng ở một... cửa hiệu riêng.

Quỳnh nói dối mà bụng cứ thon thót. Rủi Nga hỏi cửa hiệu của anh nằm ở chỗ nào, chắc Quỳnh hết đường tránh.

May thay, lúc ấy có một con bé chạy vào. Nó ôm con búp bê trên tay, chạy ủa lại chỗ Quỳnh, miệng kêu ầm ĩ:

- Anh Quỳnh ơi anh Quỳnh!

Quỳnh quay lại:

- Gì vậy em?

Con bé chìa con búp bê ra:

- Con Ti Ti của em gãy cổ rồi. Anh gắn lại giúp em đi!

Quỳnh xoa đầu con bé:

- Em làm gì đến nỗi con Ti Ti phải gãy cổ lộn?

- Em có làm gì đâu! - Con bé tròn xoe mắt, phân trần - Em nằm trên võng ru cho Ti Ti ngủ. Con Ti-nô ngồi rình ở dưới. Nó thấy em cưng Ti Ti nó tức lắm. Thế là nó đợi cho em say tay làm rơi Ti Ti xuống đất, nó nhảy lại ngoạm lấy ngay cổ Ti Ti. Cổ Ti Ti thế là đứt lìa ra.

- Thôi được rồi! Để anh gắn lại cho! Em đừng lo.

Quỳnh trấn an con bé. Vừa nói anh vừa nhìn Nga.

Nga mỉm cười:

- Anh cứ đi làm việc đi! Nga ngồi đây chơi!

Được Nga cho phép, Quỳnh đứng dậy. Anh rót một ly nước đặt trước mặt Nga:

- Nga uống nước chờ tôi chút xíu nghen!

Rồi Quỳnh cầm lấy con búp bê đi lại đằng bàn. Con bé tò tò theo sau. Quỳnh ngồi vào bàn. Anh vớ lấy hộp keo dán và bắt đầu thoa vào cổ con búp bê. Con bé thân chủ ngồi xuống bên cạnh, tay tì vào cằm, mê mẩn nhìn anh làm.

Quỳnh chưa chữa trị xong con búp bê, lại thêm một thằng bé chạy xộc vô, nách cặp đôi giày trượt patin, miệng la bài hải:

- Chết em rồi, anh Quỳnh ơi!

Có lẽ quá quen với những tình huống tương tự, Quỳnh vẫn ngồi im. Anh hỏi mà không ngoảnh cổ lại, tay vẫn loay hoay với con búp bê:

- Gì đó em?

Thằng bé lớn tuổi hơn con nhỏ kia. Nó trạc tuổi Ngoạn. Nghe Quỳnh hỏi, nó vừa thở hổn hển vừa đáp:

- Đôi giày patin của em hỏng rồi. Các bánh xe chẳng hiểu sao lại không chịu quay. Khi nãy, em té một cú trời giáng, suýt chút nữa bể đôi gáo dừa.

- Em chờ anh một chút. Anh sắp xong rồi đây.

Chỉ đợi có vậy, thằng bé hí hửng đặt đôi giày trượt lên bàn. Rồi nó quay lại nhập bọn với tụi thợ mộc. Nó ngồi xuống cạnh Ngoạn, miệng bô bô:

- Tụi mày đóng cái gì vậy?

- Đóng hộp đựng viết! - Một đứa nói.

Thằng bé ngồi ngăm ngía tụi kia một hồi, rồi buột miệng nói:

- Cho tao đóng với!

- Thôi đi! Hôm qua mày đã đóng suốt một ngày rồi. Bữa nay tới phiên tụi tao.

Thằng bé phân bua:

- Nhưng hôm qua tao có đóng được cái quái gì đâu! Lại còn nện búa vô tay đau điếng!

- Kệ mày!

Biết không thể nắn nỉ được nữa, thằng bé lò dò bước lại chỗ Quỳnh. Đúng lúc đó, Quỳnh cũng vừa gắn xong con búp bê. Anh đưa con búp bê cho con bé, ân cần dặn:

- Bây giờ keo còn ướt, em đừng nên đụng đến nó. Hai ngày sau mới lấy ra chơi được, nhớ chưa?

Con bé gật đầu. Nó nâng con búp bê bằng hai tay và hớn hờ quay ra.

Quỳnh định quay lại ngồi nói chuyện với Nga nhưng thằng bé đã níu tay anh:

- Anh coi giùm đôi giày của em đi! Em đi trượt ngay bây giờ!

Quỳnh lúng túng chưa biết quyết định như thế nào, Nga đã lên tiếng:

- Anh sửa giùm cho thằng bé đi!

Thế là Quỳnh lại quay lại chiếc bàn cạnh cửa sổ. Lần này thì anh vớ lấy chiếc kềm, lay lay, vắn vắn.

Nga ngồi yên trên ghế, lặng lẽ quan sát Quỳnh. Lúc ở nhà, bên cạnh những đứa bé, Quỳnh chẳng giống một chút nào với hình ảnh của anh trong lớp. Anh như trở thành một con người khác. Trông anh nhanh nhẹn, cởi mở và tự tin hơn. Nga có cảm giác khi ở trong khung cảnh quen thuộc của mình, Quỳnh đã trút bỏ vẻ lúng túng, rụt rè thường nhật một cách dễ dàng như người ta cởi bỏ một chiếc áo.

Rõ ràng những đứa trẻ rất yêu mến Quỳnh. Chúng không bao giờ chọc ghẹo Quỳnh như cảnh Nga thường thấy ở trường. Chúng đáp lại tình yêu dịu dàng của anh bằng sự trân trọng và lòng tin cậy chân thành. Đối với chúng, căn nhà nhỏ bé của anh hẳn rất ấm cúng và thân thuộc.

Ngay cả Ngoại cũng vậy. Vừa bước vào nhà, nó đã quên phắt mất Nga. Nó cúi mũi vào mấy thứ đồ gỗ, cửa cửa đục đục và chết chìm luôn trong trò chơi với hai đứa bạn, bỏ mặc Nga ngồi một mình.

Nga đang ngồi nghĩ vẩn vơ thì Quỳnh bước lại. Anh đã sửa xong chiếc giày trượt cho thằng bé và nó đang phóng vù ra khỏi nhà với đôi giày trên tay, mặt mày rạng rỡ như sắp đi dự hội.

- Xin lỗi Nga nhen!

Quỳnh vừa ngồi xuống ghế vừa nói.

- Lỗi gì đâu! - Nga chớp mắt, và hỏi - Bạn anh đấy hả?

- Đâu?

- Những đứa trẻ ấy!

Quỳnh chợt hiểu ra. Anh cười:

- Ừ, bạn hằng ngày của tôi đấy. Tụi nó rất dễ thương.

Nga bâng khuâng hỏi:

- Anh không có bạn lớn hơn à? Bạn cùng tuổi ấy!

Quỳnh gãi cằm:

- Bạn lớn hơn à? Thiếu gì! Tôi có tới bốn chục người bạn lận!

Nga tưởng thật:

- Ở đâu nhiều vậy?

- Lớp mình đấy.

Nga khịt mũi:

- Lớp mình thì nói làm gì!

- Sao lại không nói! Như Nga chẳng hạn. Nga chẳng phải bạn tôi là gì!

Nga vuốt tóc:

- Nhưng mà những người khác có ai đến đây không?

Giọng Quỳnh chột chùng xuống:

- Không. À, gần đây thì có Luận.

- Luận? - Nga tròn xoe mắt, nó tưởng Quỳnh nói lộn.

Nhưng Quỳnh gật đầu:

- Ừ.

Nga vẫn chưa hết kinh ngạc:

- Luận đến đây làm gì?

- Thì đến... chơi.

- Luận mà đến chơi với anh?

- Ừ.

- Nó không trêu anh chứ?

Quỳnh cười:

- Luận chán trò đó rồi. Bây giờ, ngay cả ở lớp, Luận cũng đâu có trêu tôi nữa.

Nga sức nhớ ra, bèn gật gù:

- Ừ hén! Hèn gì mấy hôm nay Nga thấy nó hiền khô. Nhưng mà Nga ghét thằng đó.

- Tại vì nó hay chọc Nga chứ gì?

Nga hứ một tiếng:

- Nó chỉ chọc Nga trước đây thôi. Từ khi Nga làm mất dữ, nó hoảng hồn, thôi luôn. Nó quay sang chọc anh.

- Nhưng bây giờ nó cũng thôi tôi luôn rồi.

Nga cười khúc khích:

- Vì vậy nên Nga bớt ghét nó hơn. Còn ghét, nhưng ghét sơ sơ.

Quỳnh cũng cười xòa. Tự nhiên Nga thấy Quỳnh thật dễ mến. Hai vành tai quái dị và cái mũi đỏ của anh không còn khiến Nga thấy kỳ cục nữa. Trong một thoáng, Nga cảm thấy chúng bình thường như đã là con người thì ai cũng vậy.

Nói chuyện với Quỳnh một hồi, Nga đứng dậy định kêu Ngoạn ra về thì mẹ Quỳnh khẽ nệ bưng lên một mâm chè, đơn đả mời:

- Ở lại ăn chè đã cháu!

Hóa ra từ nãy đến giờ, mẹ Quỳnh lui cui nấu chè dưới bếp. Bà đặt mâm xuống trước mặt vị khách đặc biệt, niềm nở:

- Chè đậu xanh bác nấu, cháu ăn thử có ngon không?

Nga chẳng biết nói gì. Nó dạ lí nhí trong miệng.

Trong khi đó, Quỳnh quay lại phía mấy đứa nhỏ:

- Lại ăn chè, các em!

Ngoạn ngoảnh lại. Bây giờ nó mới sực nhớ đến Nga.

Nga đến nhà Quỳnh lần thứ hai gặp lúc Quỳnh vắng nhà. Lần này, Nga cũng đi với Ngoạn. Nó định ghé Quỳnh mượn cuốn bài tập vật lý.

Mẹ Quỳnh vẫn ngồi ở chỗ quen thuộc trước cửa nhà, đằng sau thùng thuốc lá. Thấy Nga tới, mắt bà sáng lên:

- Cháu đến chơi hả? Bữa nay Quỳnh đi vắng. Nhưng cháu cứ vào nhà chơi đi!

Không gặp Quỳnh, Nga đã tính quay về. Nhưng nghe mẹ Quỳnh nói vậy, Nga đành theo Ngoạn vào nhà.

Bên cạnh bàn làm việc của Quỳnh đang xúm xít ba, bốn đứa trẻ. Chúng đang hí hục tháo lắp một cái máy gì đó.

Nga hỏi Ngoạn:

- Anh Quỳnh đi đâu, em biết không?

- Anh đi làm.

- Làm gì vậy?

- Anh đi...

Đang nói, Ngoạn bỗng ngừng bật. Suýt chút nữa, nó đã khai với Nga chuyện anh Quỳnh đạp xe ba gác. Trong những buổi chiều trong tuần, anh Quỳnh chỉ ở nhà có hai ngày. Những ngày còn lại, hễ ăn cơm trưa xong là anh chạy qua nhà ông chú để... đi làm. Anh đã dặn Ngoạn, hễ chị Nga có hỏi thì bảo anh đi... đóng sách ở ngoài cửa hiệu. Vậy mà vừa rồi Ngoạn quên bằng đi mất. Khi chị Nga thành linh hỏi, Ngoạn suýt buột miệng để lộ mọi chuyện.

Thấy Ngoạn ngắc ngứ, Nga sốt ruột:

- Làm gì mà em cà lăm vậy? Hay là em cũng không biết?

Đột nhiên Nga sức nhớ ra:

- À, chị biết rồi! Ảnh đi đóng sách phải không?

Đang ú ớ, nghe Nga hỏi vậy, Ngoạn mừng rơn. Nó gật đầu lia và nhìn Nga bằng ánh mắt tinh ranh:

- Đúng rồi! Sao chị biết hay vậy?

Nga lên giọng:

- Chị là bạn ảnh sao lại không biết!

Thấy điệu bộ hách xì xảng của Nga, Ngoạn cười thầm trong bụng. Đã mấy lần, Ngoạn tính nói huých toẹt công việc của anh Quỳnh ra để chọc bà chị chơi, nhưng sợ anh Quỳnh rầy, nó đành thôi. Thôi mà trong bụng cứ tiếc hùi hụi.

Để khỏi bị lộ cuốn bởi cái ý muốn bật mí đang thôi thúc trong lòng đó, Ngoạn bỏ lại chỗ mấy đứa bạn.

Trong khi đó, Nga đi thơ thẩn quanh nhà, chờ Quỳnh về, trong bụng cứ lo ngay ngáy không biết Quỳnh đi đóng sách đến bao lâu.

Nga bước đến bên cửa sổ, nhìn ra con lạch sau nhà. Những dây rau muống xanh mướt đan kín mặt nước. Chúng bò chồng lên nhau như một bầy rắn nghịch ngợm. Bên kia lạch thuộc về ngoại ô, những mái nhà nằm thấy thoáng sau những rặng dừa. Đây đó, những đứa trẻ ngồi câu cá ở sát mép nước. Đứa nào đứa nấy trần trùng trục, da đen nhẻm.

Đứng ngó mông ra cửa sổ một hồi, đâm chán, Nga quay vào. Nó đến bên bàn học của Quỳnh ở góc nhà, đứng sầm soi mấy cuốn tập. Nga có ý tìm cuốn bài tập vật lý nằm đâu nhưng chẳng thấy. Chắc Quỳnh cho ai mượn rồi cũng nên! Nga nghĩ thầm và thuận tay nó cầm lên cuốn tập đặt sát mép bàn và hờ hững lật ra.

Đọc vắn vơ mấy dòng đầu, Nga bỗng giật mình. Hóa ra đây không phải là cuốn tập ghi chép bài học. Cuốn tập chép toàn thơ có xen kẽ những đoạn văn ngắn.

Đọc lướt qua, Nga thấy những bài thơ này quen quen. Toàn thơ tình. Dưới những bài thơ không đề tên tác giả nhưng Nga nhớ mang máng đây là thơ

Xuân Diệu hay Nguyễn Bính gì đó, Nga đã từng đọc qua rồi. Tự nhiên, Nga mỉm cười nhủ bụng: hóa ra anh chàng này cũng mơ mộng gớm, thế mà mình cứ tưởng!

Bỗng Nga không cười được nữa. Mà giật bắn người. Đập vào mắt Nga là những câu thơ đã được sửa lời. Đúng ra là những chữ em trong bài đều được đổi thành chữ... Nga. Nga run run đọc:

*Vì sao gặp mặt buổi đầu tiên
Tôi đã đầy thân giữa xứ phiên
Không thể vô tình qua trước cửa
Biết rằng gặp gỡ đã vô duyên?
Nga hãy là nơi mấy khóm dừa
Dầm chân trong nước, đứng say sưa
Để tôi là kẻ qua sa mạc
Tạm lánh hè gay, thế cũng vừa.*

Bất giác, Nga cảm thấy máu nóng dồn lên mặt. Chẳng dám đọc tiếp, Nga lật qua trang khác. Cũng vậy:

*- Tôi đã nói, từ khi vừa gặp gỡ:
Tôi rất ngoan, tôi không dám mong nhiều
Nga bằng lòng cho tôi được phép yêu
Tôi sung sướng với chút tình vụn ấy*

Những câu thơ vang lên như những lời thì thầm van vỉ khiến Nga sợ hãi. Nó lật vội một lúc hai ba tờ như muốn chạy trốn tình yêu lạnh lẽo của Quỳnh. Nhưng ở trang nào, Nga cũng bắt gặp tên mình. Và khi đọc phải đoạn thơ sau đây thì Nga ngượng chín người:

*Có một bạn Nga ngồi xa tôi quá
Tôi bảo Nga ngồi xích lại gần hơn
Nga xích gần thêm một chút: tôi hờn
Nga ngoan ngoãn xích gần thêm chút nữa.
Tôi sắp giận, Nga mỉm cười, vội vã
Đến kề tôi và mơn trớn: Nga đây!
Tôi vui liền, nhưng bỗng lại buồn ngay
Vì tôi nghĩ: thế vẫn còn xa lắm!*

Nga không đủ can đảm đọc tiếp nữa. Nga gấp cuốn tập lại và đặt vào chỗ cũ. Tim đập thình thịch, Nga lăm lét nhìn ra cửa. Nga sợ Quỳnh về đột ngột. Quỳnh về đột ngột sẽ bắt gặp hành động vụng trộm của Nga, và nhất là Quỳnh sẽ biết Nga đã đọc thấy những tâm sự thầm kín của Quỳnh. Lúc ấy, hẳn Nga sẽ xấu hổ không biết để đâu cho hết.

Nhưng ngoài hiên không có ai. Quỳnh chưa về. Mẹ Quỳnh thì ngồi khuất sau cánh cửa. Nga đặt tay lên ngực để trấn tĩnh, rồi liếc về phía Ngoạn, kêu:

- Về Ngoạn ơi! Chiều rồi!

Ngoạn quay lại, cụt hứng:

- Chiều đâu mà chiều! Giờ này khoảng ba giờ là cùng!

- Ba giờ mà chưa chiều? Chị còn phải về lau nhà.
- Vậy chị về trước đi! Lát em về sau.

Thấy Ngoạn ù lì, Nga tính bước lại cốc cho nó một cái. Nhưng sợ giằng co với Ngoạn, rủ Quỳnh về tới. Nga hết đường tránh nên nó tặc lưỡi bước ra khỏi nhà.

Khi Nga chào về, mẹ Quỳnh tỏ ra vồn vã:

- Ừ, cháu về. Khi nào thằng Quỳnh về, bác sẽ nói lại.

Rồi bà dặn vói theo:

- Mai một rảnh ghé chơi nhen cháu!

Nga dạ nhỏ và vội vã rảo bước. Nó đi nhanh như chạy. Nga muốn đi thật xa căn nhà của Quỳnh nơi nó tình cờ phát hiện ra những tâm tư u uẩn của anh.

Trước đây, Nga không bao giờ nghĩ là Quỳnh yêu mình. Nga chỉ ngỡ Quỳnh chỉ mến Nga như Nga mến Quỳnh vậy thôi. Bao giờ Nga cũng coi Quỳnh là bạn. Vậy mà Quỳnh lại... kỳ cục quá chừng! Hóa ra những cuốn sách anh tặng, những băng nhạc anh đưa đều chứa đựng một tình cảm lặng thầm. Trong khi đó, mình như một con ốc, Quỳnh đưa gì, mình lấy tất, khờ ơi là khờ! Khuôn mặt của Quỳnh bỗng dựng hiện lên trong trí Nga, một khuôn mặt thô kệch và xấu xí. Thời gian gần đây, Nga đã quen dần với diện mạo quái dị của Quỳnh. Nga chẳng thấy nó đáng sợ như ngày đầu gặp mặt nữa. Đối với Nga, những đường nét thô kệch đó dần dần trở nên bình thường, thậm chí có đôi khi tỏ ra đáng mến.

Nhưng bây giờ, mọi sự lại khác hẳn. Từ khi phát hiện Quỳnh đang âm thầm yêu mình, Nga cảm thấy lo âu và sợ hãi. Về quen thuộc trên gương mặt Quỳnh biến mất. Nga chớp mắt, và trong đầu nó, cái mũi của Quỳnh to dần lên, vừa to vừa đỏ, và hai vành tai không ngừng phe phẩy như cánh bướm. Bất giác, Nga nhớ đến lời chòng ghẹo của Luận *Đũa mốc mà vọc mâm son, hai tai chàng vậy như con bướm vàng*. Và Nga khẽ rùng mình. Nga lắc đầu cố xua đuổi cái câu về độc địa kia ra khỏi óc nhưng nó cứ nhõn nhõn bay lượn trong đầu Nga, vừa bay nó vừa kêu vù vù như một con ong đất.

Nga cứ ngỡ ngàng về chuyện Quỳnh yêu mình. Với Khải, điều đó rõ ràng hơn. Vì vậy, Nga dễ dãi phó hơn. Nga biết mình phải làm gì. Với Quỳnh, Nga lúng túng hơn nhiều.

Trước đây, càng ghét Khải bao nhiêu, Nga càng xích lại gần Quỳnh bấy nhiêu. Trước sự tấn công ồ ạt của Khải, Nga tìm thấy ở Quỳnh một tình bạn lặng lẽ nhưng chân thành. Ở bên Quỳnh, Nga thấy lòng mình thanh thản và ấm áp. Nhưng bây giờ, sự thanh thản đó đã không còn nữa. Hóa ra, Quỳnh cũng yêu mình. Chỉ khác là Quỳnh không nói ra. Anh biểu lộ tình cảm bằng những sự chăm sóc ân cần và kín đáo.

Nhưng Quỳnh làm tất cả những điều đó để làm gì? Thật buồn cười. Nếu phải chọn một trong hai, lẽ nào mình lại chọn Quỳnh? Chỉ chơi với Quỳnh với tư cách bạn bè thôi cũng đã bị chế giễu tối mày tối mặt rồi. Huống hồ chi...

Mãi nghĩ ngợi lan man, Nga về đến nhà lúc nào không hay. Nga bước vào phòng khách và lại bắt gặp hình ảnh quen thuộc: chị Ngân đang ngồi trò chuyện với Khải.

Vừa thấy Nga xuất hiện, Khải gật đầu chào và mỉm cười hỏi:

- Nga đi đâu về đó?
- Đi chơi.

Nga vừa đáp vừa cười với Khải, một nụ cười tươi thật tươi. Thái độ khác thường đó khiến Khải ngồi chết sững. Anh như không tin vào mắt mình. Và khi đã tin rồi thì trống ngực Khải lập tức vang lên từng hồi rộn rã.

Còn Nga, sau khi cười với Khải, Nga đi thẳng xuống bếp, vẻ giận dỗi. Nga chẳng giận Khải hay giận chị Ngân. Nga chỉ giận mình. Nga giận nụ cười tươi rói của mình khi nãy. Không hiểu sao, Nga cảm thấy khó chịu về sự thay đổi thái độ của mình đối với Khải. Nó kỳ cục làm sao ấy!

Tối, Quỳnh về nhà, nghe mẹ nói có Nga đến chơi, anh sung sướng đến lịm người.

Từ lâu nay, Quỳnh hay nghĩ tới Nga. Thực ra Quỳnh cũng chẳng biết đó có phải là tình yêu hay không nhưng Quỳnh thường bắt gặp mình ngồi thẩn thờ bên cửa sổ hằng giờ và những lúc như vậy, Quỳnh chẳng nghĩ đến điều gì khác ngoài cô bạn gái cùng bàn. Anh thấy Nga nói cười, đi đứng y như Nga đang ở trước mặt anh, và những hình ảnh thân thuộc đó bao giờ cũng khiến lòng anh ấm áp và anh thường không ngăn được mình mỉm cười vu vơ.

Ngay từ ngày đầu gặp mặt, ngay từ lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt của Nga, Quỳnh đã cảm thấy Nga không giống những người con gái khác. Trước những trò hề của anh, đôi mắt của Nga không ánh lên những tia sáng thỏa mãn hay cười cợt mà ngược lại, tràn đầy cảm thông, chia sẻ.

Suốt một thời gian dài sau đó, Nga đã đến với anh bằng một tấm lòng chân thành và sự hồn nhiên trong sáng. Nga không chọc ghẹo cũng không xa lánh anh như những cô gái khác. Nga trò chuyện với anh bình dị và thản nhiên. Nga coi anh là bạn.

Đúng, Nga chỉ coi anh là bạn. Quỳnh biết rõ điều đó. Và anh cũng chẳng mong mọi gì hơn. Có một người bạn gái quý mến và chân thành, đối với Quỳnh, đó là một niềm vui sướng tột cùng. Còn nếu như anh có yêu Nga thì đó là chuyện riêng của anh. Quỳnh thừa hiểu chuyện tình cảm của mình sẽ chẳng đi đến đâu. Anh thấy nó xa vời làm sao. Vì vậy, Quỳnh luôn tự nhủ lòng, rằng mỗi tình ấy chỉ riêng mình biết, chỉ riêng mình hay. Quỳnh sẽ không bao giờ hé lộ cho Nga biết tâm trạng của mình. Mỗi tình của anh là mỗi tình câm lặng. Anh ấp ủ và nuôi dưỡng nó một mình. Anh chép những câu thơ tình yêu vào sổ tay, anh viết tên người anh thầm yêu vào đó, cũng chỉ để mình anh đọc. Những lúc buồn bã ngâm nga, anh cứ tưởng như mình đang

tâm sự cùng người yêu dấu để rồi sau đó lại bần thần ngồi ngắm những dây rau muống bò quấn quít bên nhau trên con lạch sau nhà. Đó là niềm vui của Quỳnh, cô đơn và thầm lặng.

Trước nay, Quỳnh vẫn sống như vậy, trong thế giới do anh tự dựng lên cho mình, cái thế giới vừa buồn rầu vừa rực rỡ trong đó pha trộn một ít hiện thực và vô số mộng mơ. Anh không mong Nga sẽ đáp lại tình yêu của mình. Anh chỉ cần Nga coi anh như bạn. Thế là đủ.

Và cô bạn yêu quý đó hôm qua đã lại đến thăm anh. Bảo anh không vui sao được!

Sáng hôm nay, Quỳnh đến lớp thật sớm. Anh nôn nóng được gặp Nga. Anh sẽ hỏi xem hôm qua Nga đến tìm anh có việc gì không. Nếu Nga cần gì, anh sẽ không bao giờ từ chối. Từ trước tới nay, anh chẳng sướng như tiên mỗi khi được làm vui lòng Nga đó sao?

Quỳnh đi nhanh như chạy.

Nhưng khi đụng đầu Nga trong lớp, nỗi nôn nao của Quỳnh nhanh chóng biến mất. Vẻ mặt của Nga sáng nay mới lạnh lùng làm sao! Quỳnh cứ đinh ninh khi nhìn thấy Quỳnh, Nga sẽ cười hỏi Hôm qua anh đi đâu?. Nhưng Nga chẳng nói gì. Thậm chí, vừa trông thấy Quỳnh ló đầu vô khỏi cửa, Nga đã vội quay mặt đi chỗ khác.

Đến khi vào học cũng vậy, Nga ngồi sát về phía Hạnh, bỏ Quỳnh cô cút ngoài đầu bàn.

Quỳnh chẳng hiểu gì cả. Lúc thằng Luận chưa cải tà quy chánh, Nga lánh xa Quỳnh thì còn có lý do. Nhưng dạo này Luận hiền khô, cả tháng nay nó và đồng bọn không hề chọc Nga và Quỳnh lấy nửa câu, việc gì Nga phải ngồi xa Quỳnh đến thế.

Đã mấy lần, Quỳnh định quay sang nói chuyện với Nga nhưng thấy Nga cứ một mực làm ngơ, Quỳnh đành chép miệng làm thinh.

Đến giờ chơi, tình trạng càng tồi tệ hơn. Nga chẳng ngồi trong lớp trò chuyện với Quỳnh như trước. Mà nó tót ra sân cặp kè đi chơi với Hạnh. Quỳnh ngồi dán mình trên ghế, buồn bã nhìn theo. Ngồi trong lớp mà Quỳnh tưởng như mình đang ngồi giữa hoang đảo. Anh thấy mình lẻ loi còn hơn Robinson gặp ngàn lần.

Suốt buổi sáng hôm đó, Quỳnh chẳng chú tâm vào bài học lấy một phút. Đầu óc Quỳnh cứ bay bổng đâu đâu. Anh cứ loay hoay tìm cách cắt nghĩa thái độ khác thường của Nga. Nhưng càng mò mẫm, Quỳnh càng thấy rối rắm. Mọi thứ cứ rối tinh rối mù cả lên.

Chỉ khi về đến nhà, quẳng túi xách lên bàn, Quỳnh mới giật mình khi nhìn thấy cuốn sổ tay tình yêu nằm phoir mình lờ lợ trên chồng tập.

Buổi chiều Ngoạn qua, Quỳnh hỏi liền:

- Hôm qua chị Nga ở chơi lâu không?

- Lâu.
- Lúc đó em làm gì?
- Em hả? Em ngồi xem tụi thằng Thuận lắp máy.
- Chị Nga có xem không?
- Không. Chỉ đi vòng vòng.

Quỳnh nín thở:

- Đi vòng vòng là đi đâu?

Ngoạn nhú mày cổ nhớ:

- Chỉ đứng bên cửa sổ.

Quỳnh nuốt nước bọt:

- Chỉ có lại đăng bàn học không?

- Có, có! - Ngoạn sáng mắt lên - Em thấy chỉ đứng xem cái gì đó. Xem một hồi, chỉ kêu em về. Mà anh hỏi chi kỹ vậy?

Quỳnh chép miệng:

- Hỏi cho biết vậy thôi. Để lần sau anh kêu mẹ anh tiếp chuyện với chỉ. Để chỉ đi vòng vòng... mỗi chân chết.

Cuộc điều tra ngắn ngủi nhưng đầy ý nghĩa. Thế là rõ, Quỳnh rầu rĩ như bụng, Nga đã đọc thấy những câu thơ phạm thượng của mình. Nga đã hiểu tất cả. Và Nga đã tỏ thái độ.

Quỳnh chẳng trách Nga. Anh chỉ giận mình sơ ý. Có cái tài liệu mật như vậy mà chẳng biết cất giấu, cứ để sờ sờ trên bàn như muốn chọc vào mắt thiên hạ, ai đứng đó mà chẳng lật ra xem.

Nhưng Quỳnh chẳng giận mình lâu. Anh nghĩ là số anh... xui. Chứ có trời mà biết Nga đến nhà anh vào đúng lúc đó. Rong đến nhà tôm một lần đã là quá cỡ rồi, ai ngờ rong lại cao hứng đến lần thứ hai. Lại đúng vào lúc tôm đi đẩy xe ba gác. Thế mới thành lớn chuyện!

Than thở cũng chẳng ích gì. Quỳnh ra tay hành động để mong cứu vãn tình hình. Anh lùng sục khắp nơi để thu một cuộn băng mới. Anh lựa những bản nhạc mà anh đoán là Nga thích.

Khi anh rút rề đưa cuộn băng ra, Nga thờ ơ hỏi:

- Gì vậy?
- Băng nhạc mới. Toàn nhạc tiền chiến! - Quỳnh ngập ngừng quảng cáo.

Nga đáp gọn lòn:

- Vậy hả.

Rồi quay sang nói chuyện với Hạnh.

Quỳnh ngồi lóng ngóng một mình, then thùng, xấu hổ. Anh tưởng như cái vật anh đang cầm trên tay không phải là cuộn băng nhạc mà là một khối sắt nghìn cân.

Vẻ lạnh lùng của Nga khiến Quỳnh chán nản. Anh đã tính nhét lại cuộn băng vào túi xách. Nhưng sau một hồi lưỡng lự, anh lại gọi khẽ:

- Nga nè!

Anh phải kêu đến lần thứ ba, Nga mới quay lại, và vẫn cái giọng thờ ơ ấy hỏi anh:

- Gì vậy?

Quỳnh ấp úng chìa cuộn băng:

- Nga đem về nghe đi!

Nga nhăn mặt:

- Nga đã nói anh là đừng có mua bất cứ thứ gì cho Nga nữa kia mà!

Quỳnh nài nỉ bằng một giọng tuyệt vọng:

- Nga không lấy thì tôi cho Nga mượn. Chừng nào nghe xong, Nga trả lại.

Nga tắc lưỡi, vẻ khó chịu:

- Nhưng Nga không mượn đâu! Cuộn băng này Nga có rồi!

Quỳnh thừa biết Nga nói dối, nhưng anh chẳng nói gì. Anh hiểu, thế là hết. Những cố gắng cuối cùng của anh chẳng đem lại được điều gì sáng sủa. Bây giờ thì không những tình yêu cũng chẳng, mà tình bạn cũng không. Quỳnh chợt nhớ đến những câu thơ mình chép trong cuốn sổ đoạn trường và bất giác anh lẩm nhẩm như nói với chính mình:

*Vì sao giáp mặt buổi đầu tiên
Tôi đã đày thân giữa xứ phiền
Không thể vô tình qua trước cửa
Biết rằng gặp gỡ đã vô duyên?*

Khải mừng như bắt được vàng.

Anh không ngờ Nga lại nhận lời đi xem phim với mình.

Hôm qua, Khải đưa cho chị Ngân ba tấm vé mời. Tất nhiên Khải không nhắc gì đến Nga. Cả chị Ngân cũng vậy. Từ lâu, cả hai đều hiểu Nga không thích tham gia những cuộc đi chơi có mặt Khải. Ngoài Khải và chị Ngân, tấm vé thứ ba luôn luôn thuộc về Ngoạn. Trước nay vậy.

Vì vậy, Khải vô cùng ngạc nhiên khi đúng giờ hẹn, anh đạp xe đến nhà Nga, đã thấy Nga và chị Ngân đứng chờ trước cổng.

Cho đến lúc đó, Khải vẫn chưa tin là Nga sẽ cùng đi chơi với anh và chị Ngân. Anh đoán là Nga đang định đi đâu đó, không dính dáng gì đến lộ trình của anh. Cho nên sau khi mỉm cười chào Nga, Khải quay sang chị Ngân hỏi:

- Ngoạn đâu rồi?

Chị Ngân mỉm cười:

- Nó ở trong nhà.

Khải nhìn đồng hồ:

- Chị kêu Ngoạn đi! Sắp đến giờ rồi!

Chị Ngân vẫn cười cười:

- Nó đâu có đi mà kêu!

Khải trố mắt:

- Sao vậy?

Bây giờ Nga mới lên tiếng:

- Nga đi thì Ngoạn phải ở nhà chứ sao!

Khải nghe tai mình ù đi. Anh nhìn Nga, giọng nửa tin nửa ngờ:

- Nga nói thật không?

Nga xì một tiếng:

- Nga giỡn chơi với anh làm gì!

Khải không hỏi nữa. Hỏi lung tung, rủi lỡ mồm lỡ miệng, Nga giận Nga ở nhà thì khốn. Anh lặng lẽ đạp xe đi, lòng vui như mở hội. Chị Ngân chở Nga chạy song song bên cạnh. Anh nghe hai chị em trò chuyện thì thầm với nhau, chốc chốc lại bật cười khúc khích. Anh chẳng biết Nga và chị Ngân nói với nhau những gì nhưng tự dưng anh bỗng muốn bật cười theo.

Cho đến khi vào trong rạp chiếu bóng rồi, Khải vẫn thấy người lơ lơ lửng lửng. Anh không tự cắt nghĩa được tại sao hôm nay Nga tốt với mình như vậy. Hay là chiến dịch tấn công từ xa của mình đã bắt đầu có hiệu quả. Theo qui trình đã tính toán, Khải chinh phục tình cảm chị Ngân trước, rồi tới Ngoạn, sau đó tới ông già và cuối cùng mới lần chiếm tới Nga. Nhưng về khoản ông già thì đến nay Khải vẫn chưa tiếp cận được. Ông thoát ần thoát hiện cứ như thám tử Sherlock Holmes, Khải canh mết muốn chết.

Thằng Ngoạn thì nửa nạc nửa mỡ, chẳng biết đường nào mà lần. Đối với Khải, nó luôn luôn giữ một khoảng cách vừa phải, không xa xôi mà cũng chẳng gần gũi. Mỗi lần Khải đưa vé xem phim, xem ca nhạc thì nó đi, không thì nó lẩn. Khải chẳng có cách nào lân la, dụ dỗ nó được. Đỡ một cái là lúc này nó đã bớt tru tréo cái cụm từ bạn chị Ngân mắc dịch kia. Tóm lại, đến nay chỉ có chị Ngân là... theo phe Khải. Nhưng được sự ủng hộ của mỗi một

chị Ngân thì còn khuya mới đến đích nổi! Lâu nay, Khải vẫn không ngớt than thâm về sự tiến bộ chậm chạp đó.

Thế mà chẳng hiểu sao hôm nay, Nga đầu hàng sớm như vậy trong khi theo nhận xét của Khải, sự đề kháng của Nga chẳng có dấu hiệu gì tỏ ra suy yếu. Hay là Nga đã đến thời kỳ biết... rung động. Mình tới nhà thường xuyên, thoát đầu Nga thấy ghét, nhưng dần dần Nga nhìn hoài quen mắt, thấy bớt ghét, và rồi cuộc chuyển qua... thương. Ông bà chẳng nói đẹp trai không bằng chai mặt là gì! Trong khi đó, mình vừa chai mặt lại vừa đẹp trai, thứ nào cũng có, bảo Nga không xiêu lòng sao được! Suốt buổi chiều phim, Khải cứ ngồi suy nghĩ lung, chẳng biết trên màn ảnh có những gì.

Càng nghĩ ngợi, Khải càng tưởng tượng ra đủ thứ, thứ nào cũng phần khởi. Phần khởi nhất là hôm nay Khải được ngồi kế bên Nga. Mọi lần, Khải ngồi kế thằng Ngoạn bẻm mép, râu chết được. Khi này, chị Ngân ý tứ đi phía sau, nhường chỗ Khải và Nga vào trước. Nhờ vậy, Khải được ngồi gần Nga. Ngồi gần trong rạp hát đảng hoàng, hết như Roméo và Juliette, chứ không phải ngồi gần bất đắc dĩ như thằng quỷ nhỏ. Ngồi gần nhau trong lớp thì chỉ là bạn bè thôi, chứ ngồi gần nhau trong rạp hát thì rõ chẳng phải là bạn bè. Chẳng phải là bạn bè nhưng là cái gì thì Khải không dám nghĩ tiếp. Nga ngồi sát rạt bên Khải, Khải sợ Nga sẽ nghe thấy những ý nghĩ trong đầu mình. Là cái gì thì về nhà mình sẽ nghĩ, Khải tự nhủ một cách sung sướng và lấu lỉnh.

Lúc giải lao, đèn trong rạp bật sáng, Khải quay sang Nga, vui vẻ hỏi:

- Phim hay không?

Nga gật đầu, không nhìn Khải.

Thấy Nga khen phim hay, Khải hào hứng rủ:

- Phim tuần sau cũng hay lắm! Để tôi kiểm vé mời Nga đi xem!

Khải không ngờ Nga lắc đầu:

- Tuần sau Nga không đi nữa đâu!

Nga làm Khải cắt hứng. Anh nhìn Nga, ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Nga bận.

Khải nhú mày:

- Bận gì mà bận suốt tuần? Cũng có ngày Nga rảnh chứ?

Nga đáp lấp lửng:

- Nga không biết trước được.

Câu trả lời của Nga chẳng có gì chắc chắn. Khải gặng hỏi:

- Thế đến chừng nào Nga mới biết?

- Chừng nào Nga biết thì Nga biết.

Giọng điệu của Nga khiến Khải thờ dài. Đó không phải là câu trả lời. Đó là một câu đố. Có tài thánh Khải mới hòng giải ra. Niềm hy vọng của Khải bắt đầu bị lung lay. Từ nãy đến giờ, Khải đã tự ru mình vào một giấc mơ tuyệt diệu. Bây giờ, đột nhiên Nga đánh thức Khải dậy. Nga nói chừng nào Nga biết thì Nga biết, Khải tỉnh liền. Và lập tức Khải thu mình vào sâu trong ghế, trở lại thế thủ.

Để giúp Khải phòng thủ kín đáo, đèn trong rạp tắt đồng loạt, báo hiệu giờ giải lao đã hết. Ở bên cạnh, Nga và chị Ngân tiếp tục xem phim. Còn Khải thì tiếp tục... nghĩ ngợi.

Khải không hiểu thái độ chập chờn vừa rồi của Nga mang ý nghĩa gì. Nếu Nga không thích Khải thì sao lại cùng Khải và chị Ngân đi xem phim. Hay là Nga chán ngán? Vô lý. Chính Nga vừa khen phim hay đây mà! Hay là Nga... ngại ngùng? Tuần này đã đi xem phim với Khải, tuần sau lại đi nữa, Nga sợ Khải coi thường chẳng? Có lẽ chính vì vậy mà Nga đã từ chối lời mời của Khải. Nhưng Nga cũng không từ chối hẳn. Nga chỉ nói lấp lửng. Khải chợt nhớ đến một câu nói, không biết của ai khi người phụ nữ lắc đầu, có nghĩa là có thể, còn khi họ nói có thể thì nên hiểu là họ gật đầu. Áp dụng câu nói tuyệt vời trên vào trường hợp của Nga, Khải thấy nó... trúng chóc. Hẳn Nga chỉ từ chối lấy lệ. Nếu mình kiên trì hơn chút nữa, Nga sẽ đồng ý ngay thôi.

Trong thoáng chốc, Khải thôi buồn. Cũng thôi ray rứt. Những ý tưởng rạn vỡ rủ nhau kéo đến mỗi lúc một nhiều. Chúng bay lượn trong trí Khải như một bầy đom đóm. Chúng chiếu sáng trưng. Sáng gấp mấy lần ánh sáng trên màn ảnh.

Ổn định tư tưởng đâu đó xong xuôi, Khải ngược mắt nhìn lên, cố theo dõi nửa sau của câu chuyện trong phim. Bỏ mất phần đầu, bây giờ Khải chỉ hiểu lổm bổm, nhưng Khải vẫn cố căng mắt ra, thu nhận được chút nào hay chút nấy. Khải sợ lát nữa, khi ra về, chị Ngân hoặc Nga trao đổi với Khải về nội dung phim, anh sẽ đực mặt ra như một thằng ngố.

Khải không biết rằng Nga cũng chẳng hơn gì anh. Nga ngồi dán mắt vào màn ảnh với vẻ chăm chú nhưng đầu óc Nga lại nghĩ ngợi đâu đâu. Khi nãy, Khải hỏi phim hay không, Nga gật đầu đại.

Trong thâm tâm, Nga chẳng muốn đi chơi với Khải chút nào. Nga không hiểu sao mình ghét Khải dai thế. Nhưng hôm nay Nga phải bấm bụng đi xem phim, chẳng qua là Nga muốn Quỳnh biết điều đó. Đẳng nào, Ngoạn cũng sẽ kể lại với Quỳnh. Nhất là Ngoạn đang ầm ỨC vì bị Nga chiếm mất xuất mồi quen thuộc của nó.

Từ ngày phát hiện ra tình cảm của Quỳnh, Nga rơi vào một tâm trạng hoang mang và sợ hãi. Mặc dù rất mến Quỳnh, Nga vẫn không thể nào tưởng tượng nổi anh là người yêu của mình. Cứ hình dung đến cảnh phải đi chơi bên cạnh một con người có cái mũi to tướng và hai vành tai cũng to tướng không kém, lại không ngừng ve vấy, Nga bất giác rùng mình.

Quỳnh là một chàng trai tốt bụng nhưng điều đó không ngăn cản bạn bè sẽ chế giễu Nga. Trước đây, Luận chẳng đã châm chọc Nga và Quỳnh những

cú nhớ đời đó sao! Mà đó là lúc giữa Nga và Quỳnh chưa có chuyện gì. Nếu... có gì, chắc chết! Rồi chị Ngân nữa. Chị sẽ nghĩ như thế nào khi biết Nga lạnh lùng với Khải để chạy theo con người xấu xí kia. Hẳn chị sẽ cho Nga là một con điên.

Nhưng toàn bộ vấn đề không phải nằm ở chỗ đó. Cái chính là Nga. Trước sau, Nga chỉ xem Quỳnh là bạn. Cũng như Khải vậy. Quỳnh là người bạn dễ mến, Khải là người bạn khó ưa. Đối với Nga, đó là điểm khác nhau duy nhất giữa Khải và Quỳnh.

Khi Khải lì lợm tiến tới thêm một bước, Nga càng ghét Khải. Với Quỳnh, mọi chuyện không giống như vậy. Tình yêu của Quỳnh là một tình yêu cháy bỏng nhưng lặng lẽ. Nga biết được hoàn toàn do tình cờ. Và Nga chẳng cảm thấy ghét Quỳnh. Nga chỉ sợ. Nếu Quỳnh bộc lộ tình cảm ra như Khải, Nga sẽ dễ tỏ thái độ hơn. Đáng này, Quỳnh chẳng nói gì. Và có lẽ Quỳnh cũng chẳng biết Nga đã rõ mọi chuyện.

Trước một tình huống trở trêu như vậy, Nga chẳng biết phải ứng xử như thế nào. Nga đành chọn giải pháp... xa lánh Quỳnh. Nhưng Quỳnh lại quá ngờ nghệch. Mới đây, anh lại đem băng nhạc tặng Nga. Chẳng còn cách nào hơn, Nga đành công khai đi xem phim với Khải. Nga hy vọng khi hay tin này, Quỳnh sẽ hiểu ra và anh biết anh nên làm gì.

Dĩ nhiên, cả Khải lẫn chị Ngân, không ai hiểu được tâm trạng rối rắm của Nga. Thấy Nga chịu đi xem phim chung với mình và Khải, chị Ngân mừng ra mặt. Chị vui vẻ trò chuyện luôn miệng. Cả Khải cũng vậy, mặt mày lúc nào cũng hí ha hí hửng.

Thái độ hào hứng của Khải khiến Nga có cảm tưởng như anh đã bỏ được trái tim của Nga vào trong túi mình rồi. Ý nghĩ đó khiến Nga cảm thấy bức bối. Vì vậy khi Khải rủ tuần sau đi xem phim, Nga từ chối ngay.

Chị Ngân không biết cả Nga lẫn Khải đều say sưa theo đuổi những ý nghĩ riêng trong đầu hơn là theo dõi những diễn tiến trên màn ảnh. Cho nên lúc dong xe trên đường về, chị vô cùng ngạc nhiên khi thấy Nga và Khải ấp a ấp úng trước những câu hỏi của chị về nội dung cuốn phim vừa xem.

Và khi nổi ngạc nhiên qua đi, chị gật gù, ranh mãnh:

- À, hóa ra mọi người ngồi thủ thỉ nói chuyện riêng với nhau suốt cả buổi phải không?

Nga đoán như thánh.

Hôm trước Nga đi xem phim với Khải, hôm sau Quỳnh biết liền. Anh buồn thiu buồn thiu.

Thật ra, Quỳnh buồn chuyện Nga đi chơi với Khải thì ít mà buồn chuyện Nga tỏ ra lạnh nhạt với anh thì nhiều. Đối với Quỳnh, Nga đi chơi với ai, thậm chí Nga yêu ai, đó là chuyện riêng của Nga. Quỳnh sẽ buồn, nhưng Quỳnh chịu đựng được. Anh biết anh chẳng thể đòi hỏi gì hơn ở Nga. Anh biết anh chẳng bao giờ len lỏi vào trái tim Nga được. Đặc ân đó dành cho người khác, không phải dành cho anh.

Ngược lại, nếu Quỳnh có cả gan yêu Nga thì đó cũng là chuyện riêng của Quỳnh. Trái tim anh có quyền hướng tới một hình bóng và mơ tưởng vắn vớ. Anh chẳng cần Nga đáp lại tình yêu của anh. Tự nó, nó sống được. Anh ấp ủ và nuôi dưỡng nó bằng những vần thơ chép đầy trong tập và bằng những giấc mơ mà anh không bao giờ kể lại với bất cứ ai.

Anh chỉ cần một điều: Nga hãy coi anh là bạn. Nga hãy trò chuyện với anh và đừng phũ phàng từ chối những chăm sóc thầm lặng của anh. Nga không giống những người con gái khác. Nga không xem anh là thằng hề chuyên làm vui cho lớp học. Vậy thì Nga hãy đừng đối xử với anh như những kẻ khác. Quỳnh thì thầm với chính mình. Đôi khi anh tưởng như anh đang bày tỏ nỗi lòng u uẩn của mình với Nga và Nga đang ngồi trước mặt vừa chăm chú nghe anh vừa mỉm cười dịu dàng và thông cảm.

- Trăm sự cũng tại cuốn tập chết tiệt kia mà ra!

Bất giác, Quỳnh buông lời nguyên rủa. Chính cuốn tập đó là nguyên nhân của mọi tai họa. Sau khi đọc được những vần thơ đắm nhớ thương trong đó, thái độ của Nga đối với Quỳnh lập tức thay đổi. Mà mình thì đâu có muốn vậy. Mình đâu có muốn Nga biết rõ tình cảm của mình làm chi. Quỳnh phiền muộn nhủ thầm.

Những ngày sau đó đối với Quỳnh là những ngày rất đổi nặng nề. Năm học sắp kết thúc mà người bạn gái duy nhất của anh chừng như mỗi ngày mỗi vượt khỏi cuộc đời anh. Mà trái tim anh thì mỏng mảnh như tờ trời, đâu có níu giữ được ai. Nga chỉ khẽ vùng vẫy, nó đã đứt tung.

Mà Nga thì cứ vùng vẫy hoài. Nga chẳng thèm nhìn anh. Nga chẳng trò chuyện với anh như trước. Và cứ hể chuông reo báo giờ chơi thì Nga vội vàng bỏ ra khỏi lớp.

Mỗi lần như vậy, Quỳnh chỉ còn cách ngồi đưa mắt nhìn theo. Vẻ thần thờ của Quỳnh khiến tụi bạn ưa chọc phá đâm chán. Chẳng đứa nào thèm trêu ghẹo anh nữa. Hai vành tai của Quỳnh dạo này cũng hồng rồi. Chúng bị trực trặc một bộ phận nào đó, bạn bè điều khiển chẳng như ý muốn nữa. Biểu chúng vầy, hứng thì chúng nhúc nhích, không hứng thì chúng nằm trơ, y như xe chết máy, chán ơi là chán! Vài lần như vậy, tụi bạn lảng hết.

Một hôm, Luận bước lại ngồi xuống bên Quỳnh, tò mò:

- Làm gì mà mấy bữa nay mày buồn xo vậy?

Quỳnh chối:

- Tao có buồn gì đâu!

- Đừng xạo mày! Dòm mặt mày là tao biết liền!

Nghe Luận nói vậy, biết không thể chối được, Quỳnh ngồi im. Luận lại hỏi:

- Mày buồn nhỏ Nga phải không?

Quỳnh giật thót:

- Đâu có.

Luận tặc lưỡi:

- Mà chỉ giỏi chối! Tao biết mà buồn nhỏ Nga.

Quỳnh lại làm thính. Anh khụt khịt mũi thay cho câu trả lời.

- Mà với nhỏ Nga lúc này không chơi với nhau nữa phải không? - Luận lại lên tiếng.

Quỳnh lặng lẽ gật đầu.

Luận thắc mắc:

- Sao vậy?

- Ai biết! - Quỳnh lại nói dối.

Luận ngẫm nghĩ một hồi rồi lại chép miệng:

- Chắc là tại tao.

Quỳnh lắc đầu:

- Không phải tại mà đâu! Lúc này mà đâu có trêu tụi tao nữa!

- Chính vì vậy mà nhỏ Nga mới nghỉ chơi với mà. Chứ hồi tao còn chọc mà, nhỏ Nga bênh mà ra mặt. Tao càng chọc, hai đứa mà càng sát cánh bên nhau.

Lỗi lập luận của Luận khiến Quỳnh tức cười. Nhưng anh không cười nổi. Luận lại nói:

- Vậy ngày mai tao bắt đầu chọc lại nhen?

- Thôi, thôi! - Quỳnh vội vã xua tay - Mà đừng có giở trò đó ra nữa!

Luận cười hì hì:

- Mà không muốn thì thôi! Nhưng tao phải làm gì để giúp mà chứ!

- Tao chẳng cần.

- Chẳng cần thì tao đi à!

- Ừ, mà đi đi!

Luận đi thật. Nó bỏ ra ngoài hành lang. Dòm qua cửa sổ, thấy Quỳnh ngồi ủ rũ, Luận lắc đầu. Nó chẳng hiểu sao bạn gái bạn trai chơi với nhau thế nào cũng có hồi xích mích. Luận thì Luận chẳng thèm chơi với bọn con gái. Luận chỉ thích chọc cho tụi nó giãy nảy lên thôi.

Cả Hạnh cũng băn khoăn về thái độ của Nga đối với Quỳnh. Trong một lần gặp gỡ với nhau ngoài sân, Hạnh hỏi Nga:

- Lúc này sao Nga cứ ra ngoài chơi hoài vậy?

- Thì giờ chơi, phải ra chơi chứ!

Hạnh xì một tiếng:

- Lúc trước đâu có vậy. Lúc trước Nga cứ ở hoài trong lớp.

Nga ậm ừ:

- Thì hồi trước khác, bây giờ khác.

- Khác sao?

Hạnh hỏi cắc có làm Nga không trả lời được. Nga ấp úng rồi nhăn nhó đáp:

- Thì khác chứ khác sao!

Hạnh liếc Nga:

- Khác là bây giờ Nga nghỉ chơi với Quỳnh chứ gì?

Túng thế, Nga phải gật đầu.

- Có chuyện gì vậy? - Hạnh hỏi dò.

- Chẳng có chuyện gì cả. Hết thích thì nghỉ chơi vậy thôi.

Vừa nói, Nga vừa ngó lơ chỗ khác.

Đột nhiên Hạnh khịt mũi:

- Nga giấu Hạnh đó thôi. Nhưng Hạnh biết hết rồi.

Nga quay lại, thấp thỏm:

- Hạnh biết gì?

Hạnh nheo mắt tinh nghịch:

- Hạnh biết tại sao Nga nghỉ chơi với Quỳnh! - Rồi Hạnh kéo dài giọng - Bởi vì gần đây Nga đi chơi với Khải.

Nga hoảng hồn:

- Ai nói với Hạnh vậy?

Hạnh chun mũi:

- Cần gì ai nói. Chính mắt Hạnh trông thấy đằng hoàng. Hạnh thấy Nga với Khải đi xem phim. Bữa đó Hạnh cũng đi xem phim mà.

Hóa ra là vậy! Nga than thầm và tìm cách chống chế:

- Hôm đó có cả chị Ngân đi nữa.

Hạnh gật đầu:

- Ừ, Hạnh cũng thấy cả chị Ngân. Nhưng chị Ngân ngồi ngoài rìa. Còn Nga và Khải ngồi kế nhau.

Những chi tiết Hạnh nêu khiến Nga giật bắn người. Nga rửa thầm: nhỏ Hạnh này quý quá thật! Chắc là bữa đó Hạnh ngồi phía sau mà mình không biết! Hú vía, may mà mình và Khải chẳng có gì!

- Phải vậy không? - Hạnh cất lời, cắt đứt dòng suy nghĩ của Nga.

Nga hỏi lại, giọng cảnh giác:

- Phải chuyện gì?

- Phải đó là lý do Nga nghỉ chơi với Quỳnh?

Nga lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Hạnh hiểu lầm rồi. Giữa Nga và Khải chẳng có gì hết. Chỉ là bạn thôi.

Hạnh vẫn chưa hết thắc mắc:

- Bạn sao... thân quá vậy?

Nga thở dài:

- Nga đâu có thân với Khải. Nhưng vì Khải hay qua nhà chơi với chị Ngân, hai người đi xem phim, rủ Nga đi theo cho vui vậy thôi.

- Té ra là vậy!

Hạnh gật gù. Bây giờ thì Hạnh tin lời Nga. Khi nói câu đó, vẻ mặt của Nga toát ra sự thành thật, thậm chí nó còn có vẻ buồn buồn. Nhưng nếu không phải vì Khải thì vì lý do gì Nga không thêm nhìn mặt Quỳnh nữa? Hạnh lặng lẽ đi bên Nga, trong đầu quay cuồng hàng trăm dấu hỏi. Nhưng rồi Hạnh cũng chẳng lần ra được đầu dây mối nhợ nào.

Trong khi đó, Quỳnh vẫn âm thầm chấp nhận số phận của mình. Anh chẳng trách Nga. Anh chỉ buồn. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Quỳnh trải qua một nỗi buồn lớn lao như thế. Nó ngấm vào lòng anh từng giọt, từng giọt như tiếng mưa rơi rả rích trên mái tôn nhà anh vào những đêm đông lạnh. Trước khi gặp Nga, anh hồn nhiên biết bao. Anh thản nhiên chấp nhận cái vai mà bạn bè đã phân cho anh. Anh là đối tượng bị trêu chọc, anh bị xem như thằng hề chuyên mua vui cho đám đông. Anh chịu đựng tất cả những điều đó với sự lặng lẽ bình thản, mặc dù không phải không có lúc anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng dù sao, đó cũng là những nỗi khó chịu thoáng qua. Chúng khác xa với tâm trạng day dứt khổ sở mà anh đang gặp phải. Trong nhiều đêm trằn trọc, Quỳnh hiểu rằng quên đi người mình ghét bỏ thì dễ nhưng quên đi người mình yêu thương là chuyện khó tày trời.

Quỳnh buồn. Nhưng Quỳnh cố nén nỗi buồn xuống đáy lòng để tập trung đầu óc vào việc ôn thi học kỳ hai. Buồn Nga mới chỉ một, học hành chẳng ra gì, Quỳnh sẽ buồn gấp đôi. Vì vậy, Quỳnh cố sức.

Những ngày này, tàng phượng trong sân trường bắt đầu trổ hoa, báo tin mùa hè đã đến. Lũ ve thi nhau ồn ã trên những nhánh cây cao. Không khí lớp học náo nức hẳn lên, đặc biệt là vào những ngày thi cuối cùng. Bạn bè trong

lớp đã bắt đầu thôi nghĩ đến chuyện sách vở. Từng nhóm tụm năm tụm ba kháo nhau những kế hoạch vui chơi trong dịp hè sắp đến.

Chỉ riêng Quỳnh là chẳng có kế hoạch gì.

Luận hỏi:

- Hè này mày có đi chơi đâu không?

Quỳnh lắc đầu:

- Chắc tao ở nhà.

Luận nheo mắt, ngờ vực:

- Mày xạo! Nghỉ hè, ở nhà làm gì?

Quỳnh chép miệng:

- Tao ở nhà chạy xe với chú tao.

Luận bật à một tiếng. Nó sực nhớ đến hoàn cảnh khó khăn của bạn. Ngẫm nghĩ một lát, Luận cầm tay Quỳnh, lay lay:

- Vậy hè này tao sẽ đến chơi với mày.

Quỳnh thở dài:

- Tao chạy xe suốt ngày, mày đến chơi với ai?

- Thì tao sẽ đi theo mày. Khi nào mày mệt, tao sẽ đạp phụ.

- Thôi đi!

Quỳnh nói, giọng không giấu được cảm động.

Luận phẩy tay:

- Không có thôi gì hết! Hè này tao sẽ tới!

Luận nói cả quyết như đinh đóng cột.

Nhưng rồi Luận chẳng có dịp nào thực hiện được ý định tốt đẹp đó của mình.

Trước ngày bãi trường khoảng mười hôm, mẹ Quỳnh đi đứng loạng quạng sao đó, bị bé đập đầu vào ngạch cửa, đứt mạch máu não. Lúc đó, Quỳnh còn ở trường. Mấy đứa bé đang chơi trong nhà thấy vậy kêu toáng lên. Hàng xóm chạy qua, đưa mẹ Quỳnh vào bệnh viện.

Lúc về nhà, nghe mấy đứa nhỏ thuật lại, Quỳnh hốt hoảng chạy đến bệnh viện. Quỳnh gặp ông chú ở đó. Chú Quỳnh nói:

- Mẹ cháu số còn lớn. Gặp người khác, đứt mạch máu não chắc đi luôn rồi.

- Còn mẹ cháu thì sao hả chú? - Quỳnh lo lắng hỏi.

Chú Quỳnh thở dài:

- Mẹ cháu chỉ bị... liệt nửa người thôi!

Nghe vậy, Quỳnh òa lên khóc.

Mẹ Quỳnh được đưa về nhà.

Bà bị liệt nửa người, sau đó liệt cả người. Các bác sĩ bó tay. Các biện pháp châm cứu đều không có kết quả.

Suốt ngày mẹ Quỳnh nằm một chỗ. Quỳnh phải lo cho mẹ từng cái ăn miếng uống, kể cả chuyện vệ sinh thường nhật.

Quỳnh đã thôi đi theo ông chú. Thùng thuốc lá của mẹ, Quỳnh ôm vào nhà, đặt trên bàn học. Quỳnh cũng chẳng chường mặt đến trường, mặc dù trong buổi liên hoan văn nghệ cuối năm, theo thông lệ bạn bè phân anh đóng vai hề chuyên biểu diễn những trò lạ mắt trên sân khấu.

Sự mất tích của Quỳnh trong những ngày cuối cùng của năm học chẳng gây một ngạc nhiên nào đáng kể. Không chỉ mình anh, cả khối đứa chuồn khỏi lớp trong thời điểm lỏng lẻo này. Năm nào cũng vậy. Chỉ có Ngoạn là hay biết tai nạn của Quỳnh. Nhưng anh cấm ngặt, không cho nó hó hê với Nga nửa lời. Quỳnh không muốn Nga đến với anh chỉ vì lòng thương hại. Anh chỉ cho phép Nga đến thăm anh trong những giấc mơ. Những lúc ấy, Nga mới chính là Nga của anh. Nga nhìn anh bằng ánh mắt triu mến và dịu dàng nói:

- Những ngày vừa qua, anh buồn Nga lắm phải không?

Quỳnh lắc đầu:

- Tôi chẳng buồn Nga đâu. Tôi chỉ buồn tôi thôi.

Mặt Nga rầu rầu:

- Anh nói vậy tức là anh buồn Nga rồi.

- Không có đâu. Tôi chỉ buồn tôi thôi mà.

Rồi Quỳnh nói thêm:

- Nhưng hôm nay Nga đến thì tôi hết buồn rồi.

Mặt Nga tươi lên:

- Ừ, hôm nay, và mai một cũng vậy, Nga không nghỉ chơi với anh nữa đâu.

Quỳnh chớp mắt:

- Nga nói thật chứ?

Nga gật đầu hiền lành:

- Nga nói thật. Nghỉ chơi với anh, Nga buồn ghê là!

Quỳnh ngậm ngùi:

- Tôi còn buồn hơn Nga gấp bội. Không có Nga làm bạn, người tôi cứ thần thờ làm sao ấy! Lạ ghê!

Đột nhiên, Nga rút trong túi xách ra một cuốn tập đưa cho Quỳnh, mỉm cười nói:

- Trả anh cuốn tập nè!

Quỳnh cầm lấy cuốn tập và giật nảy người khi nhận ra đó là cuốn tập dành để chép thơ của mình. Anh đỏ mặt, bối rối:

- Những vần thơ lếu láo trong này, Nga coi làm chi!

Nga nguyệt Quỳnh:

- Thơ hay vậy mà anh kêu lếu láo! Nga chép hết lại trong tập của Nga rồi.

- Chi vậy? - Quỳnh ngẩn ngơ hỏi.

- Để làm kỷ niệm chứ chi!

Nói xong, Nga che miệng cười khúc khích.

Tiếng cười của Nga đánh thức Quỳnh dậy. Anh bần thần lắng tai nghe. Không phải tiếng cười của Nga mà tiếng ú ớ của mẹ anh ở giường bên cạnh. Quỳnh vội vàng nhồm dậy chạy đi rót nước cho mẹ.

Đến khi leo lên giường nằm lại, Quỳnh chẳng ngủ được nữa. Anh nằm nghe gió thổi xạc xào qua mái tôn mà thấy lòng buồn hiu hắt. Nga ở ngoài đời đâu có được như Nga ở trong giấc mơ anh. Nga chạy trốn những vần thơ lẳng lẽ kia như chạy trốn bệnh hủi. Nga bỏ rơi anh, để anh trở lại là thằng quỷ nhỏ ngày nào, lủi thủi một mình giữa bốn bề huyền ảo. Tình cảm vừa chớm lên, chưa nở đã vội tàn. Quỳnh nằm nghĩ lan man một hồi rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi. Để lại thấy Nga hiện ra và dịu dàng thủ thỉ:

- Những ngày vừa qua, anh buồn Nga lắm phải không?

Ban đêm thuộc về những giấc mơ, còn ban ngày thuộc về đời sống. Từ khi mẹ Quỳnh nằm bệnh, cuộc sống của mẹ con Quỳnh bắt đầu lâm vào cảnh khó khăn. Mẹ Quỳnh nghỉ bán thuốc, Quỳnh nghỉ đạp xe, sự túng thiếu ập đến. Thêm nữa, suốt ngày đêm thao thức quanh quẩn bên giường mẹ, sức khỏe Quỳnh sa sút trông thấy. Mặt mày Quỳnh hốc hác, mắt trũng sâu, cái mũi và hai vành tai vốn đã to trông càng to hơn. Quỳnh chẳng biết mình còn đủ sức chăm sóc mẹ bao lâu nữa.

Cuối cùng, theo lời khuyên của ông chú, Quỳnh thuê xe chở mẹ về quê để các dì phụ với Quỳnh lo lắng và trông nom mẹ.

Ngày Quỳnh đi, Ngoại và các đứa trẻ hàng xóm xúm xít và bùi ngùi đưa tiễn. Có một vài đứa khóc. Khóc to nhất là con bé nhờ Quỳnh chữa búp bê ngày nào.

Nga chẳng hay biết gì về tất cả những chuyện đó. Những ngày vừa qua, thấy Quỳnh không đến lớp, Nga ngỡ Quỳnh cố ý tránh mặt mình. Nga nghĩ là thái độ lạnh nhạt của mình đã có kết quả. Quỳnh đã hiểu ra vấn đề và anh muốn thực hiện một cú nghỉ hè sớm để khỏi bị rịn vắn vợ. Vậy cũng tốt! Nga nhủ thầm, nhưng không hiểu sao Nga chẳng thấy nhẹ nhõm lắm.

Một hôm tình cờ gặp Luận ngoài đường, Nga mới biết những gì đã xảy đến với Quỳnh.

Thoạt đầu, trông thấy Luận đi bên kia đường, Nga ngoảnh mặt vô trong lề. Nó giả vờ như không thấy Luận.

Nhưng Luận đã cất giọng kêu:

- Nga!

Bị gọi đích danh, Nga đành phải quay lại, mặt cố giữ vẻ nghiêm nghị:

- Có gì không?

Luận phớt lờ vẻ khiêu khích trong câu hỏi trống không của kẻ thù xưa. Nó lặng lẽ băng qua đường, đến trước mặt Nga và hắng giọng nói:

- Tôi mới ở nhà Quỳnh về.

Nga giật thót. Nó chẳng hiểu tại sao Luận lại nói với mình chuyện đó. Hay là Luận có ý định chòng ghẹo gì nữa đây. Nga nhìn Luận, cảnh giác:

- Luận tới nhà ai thì kệ Luận, mắc mớ gì tới Nga!

Luận thờ dài. Nó nói, chẳng ăn nhập gì đến câu nói của Nga:

- Quỳnh về quê rồi.

Nga thản nhiên:

- Nghỉ hè thì về quê chứ sao!

Luận nhún vai:

- Không phải là nghỉ hè. Mẹ Quỳnh bệnh, Quỳnh đưa về quê để chăm sóc.

Nga thẳng thốt:

- Mẹ Quỳnh bệnh gì vậy?

Giọng Luận buồn thiu:

- Tai biến mạch máu não. Bị liệt cả người.

Lời thông báo của Luận khiến Nga choáng váng. Nga bàng hoàng nhớ lại người đàn bà dịu dàng mà mình đã gặp. Lần nào Nga tới chơi, mẹ Quỳnh cũng mời chào niềm nở. Nga không thể nào quên được giọng nói âu yếm và đôi mắt lấp lánh niềm vui trên gương mặt khắc khổ kia. Vậy mà bây giờ cơn bệnh ngặt nghèo đã rơi xuống trên số phận mẹ Quỳnh. Bà sẽ chẳng bao giờ đi lại được nữa. Bà sẽ chẳng còn có dịp lặng lẽ đi nấu chè để mời Nga ăn như lần đầu Nga ghé.

Nga ngậm ngùi hỏi:

- Sao Luận biết được những chuyện này?

- Luận đến nhà Quỳnh chơi, nghe chú Quỳnh nói. Chú Quỳnh ở trông nhà giùm.

Nga ngạc nhiên:

- Ông chú nào, sao Nga không biết?

Luận tắc lưỡi:

- Ông chú đạp xe ba gác mà hằng ngày Quỳnh vẫn đi theo đạp phụ đó.

Nga đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác:

- Quỳnh đạp xe ba gác hồi nào?

Luận chẳng buồn giấu giếm nữa. Nó chép miệng, nói:

- Quỳnh đạp xe cả nửa năm nay rồi. Quỳnh phải làm thêm để phụ với mẹ.

Nga ngơ ngác:

- Sao Quỳnh nói với Nga là Quỳnh làm thêm nghề đóng sách?

Luận chớp mắt:

- Làm gì có chuyện đóng sách! Quỳnh phịa với Nga đó thôi!

Nói xong, Luận liền kể cho Nga lần gặp gỡ tình cờ giữa Luận và Quỳnh hôm trước. Câu chuyện khiến Nga tê tái cả lòng. Và bây giờ Nga mới hiểu tại sao trong suốt thời gian dài Luận không chọc phá Quỳnh nữa, thậm chí gần đây thỉnh thoảng Luận còn ghé nhà Quỳnh chơi.

Câu chuyện Luận kể làm Nga thần thờ. Hóa ra, Nga chẳng bằng Luận. Nga chơi với Quỳnh đã lâu mà chẳng biết một tí gì về hoàn cảnh của anh. Nga chẳng thông cảm anh, chỉ mãi giận hờn và trách cứ. Hóa ra những cuốn sách anh đóng cho Nga, cho Hạnh là những cuốn sách mà anh phải đi thuê người ta làm. Anh chỉ biết nhọc nhằn gò lưng trên xe ba gác mỗi ngày để tự nuôi sống lấy mình, chẳng như bọn Nga quanh năm thanh thản.

Lòng đầy day dứt, Nga nhìn Luận, băng khuâng hỏi:

- Mai một Quỳnh có trở lên nữa không?

- Chuyện đó thì không ai biết. Ngay chú Quỳnh cũng chẳng biết.

Nói xong, Luận chào Nga rồi cặm cúi bỏ đi.

Nga nhìn theo Luận, nỗi cảm tức ngày nào đã biến khỏi lòng Nga.

Về tới nhà, vừa gặp Ngoạn, Nga nạt liền:

- Mẹ anh Quỳnh bị bệnh, sao em chẳng báo cho chị hay?

Thấy chị trách, Ngoạn rụt cổ:

- Anh Quỳnh dặn em không được nói với chị.

Nga đã định quần cho Ngoạn một trận ra trò nhưng nghe nó nói vậy, Nga đành thở dài im lặng. Nga hiểu tâm trạng Quỳnh. Nga đã đẩy anh vào cái vỏ ốc cô độc mà anh muốn từ bỏ, bây giờ còn trách móc làm chi!

Nga hỏi Ngoạn, giọng dịu lại:

- Anh Quỳnh về quê lúc nào?

- Hơn mười ngày nay rồi! - Ngoạn ập úng nói thêm - Ảnh có gửi cho chị cái này nè!

- Cái gì vậy? Sao bây giờ mày mới chịu đưa? - Nga giật mình hỏi, giọng nôn nao.

- Ảnh dặn để ảnh đi lâu lâu rồi hãy đưa chị!

Vừa nói Ngoạn vừa chạy vô trong nhà.

Lát sau, Ngoạn chạy ra, tay cầm một cuốn sách khổ to, đóng bìa da, mạ chữ vàng cẩn thận, tay kia cầm một chùm hoa tím tím. Nga run run đón lấy cuốn sách. Cuốn Nghệ thuật cắm hoa. Hóa ra trước khi rời bỏ thành phố, Quỳnh vẫn chưa quên nghề đóng sách khốn khổ của anh. Anh cũng không quên lời hứa với Nga hôm nào. Hôm đó, Nga xạo Quỳnh chơi. Quỳnh lại tưởng Nga đang học cắm hoa thật. Tội Quỳnh ghê! Nhưng thôi, Nga sẽ giữ cuốn sách này để làm kỷ niệm.

Đang mân mê cuốn sách, Nga bỗng giật nảy người khi nhìn thấy hàng chữ nhỏ xíu mạ dưới góc bìa: Mến tặng Nga - Khải. Lời đề tặng khiến Nga sững sờ, dờ cười dờ khóc. Nga đã cố gắng để làm cho Quỳnh tin điều đó, bây giờ Quỳnh tin rồi, Nga lại cảm thấy khổ tâm làm sao!

Để quên đi nỗi ám ảnh khó chịu đó, Nga lúc lắc chùm hoa giấy trên tay, hỏi Ngoạn:

- Em biết hoa gì đây không?

- Đây là hoa thạch thảo.

Tên của loài hoa khiến Nga nhớ tới bài hát quen quen: Ta ngắt đi một cụm hoa thạch thảo, em nhớ cho mùa thu đã chết rồi.... Nga chẳng biết hoa thạch thảo tượng trưng cho điều gì mà sao bài hát nghe buồn thiu. Sực nhớ tới cuốn sách Quỳnh tặng, Nga tò mò lật ra xem.

Ở trang mười tám, Nga tìm thấy phần nói về ý nghĩa của các loài hoa. Trong đó, người ta nói hoa thạch thảo tượng trưng cho sự lưu luyến lúc chia tay...

Như vậy, hẳn là Quỳnh muốn nói với Nga là dù xa Nga, dù Nga có đối xử với Quỳnh như thế nào chẳng nữa, lúc nào Quỳnh cũng nhớ tới Nga, lúc nào cũng nhớ. Còn lúc này, ở nơi xa xôi, Quỳnh đâu có biết rằng giữa Nga và Quỳnh, không phải chỉ có một mình Quỳnh biết nhớ...

Nga ngẩn ngơ nhìn ra sân nắng. Dọc theo hàng rào cạnh cổng, hoa mào gà, hoa vạn thọ và họ hàng nhà cúc đang đua giỡn với nhau. Trong sách nói hoa thạch thảo cũng thuộc họ nhà cúc, vậy mà đằng trước sân chẳng có đóa

thạch thảo nào. Nhất định mình sẽ trồng trước cổng một bụi thạch thảo! - Nga dặn mình như vậy.

Ngày hôm sau, Khải tới chơi đúng vào lúc Nga đang dùng lưới lam cạo hàng chữ *Mến tặng Nga - Khải* trên cuốn sách Quỳnh gửi lại.

Chẳng biết Khải có nhìn thấy hành động đó của Nga không!

Saigon 1990

Nguyễn Nhật Ánh